RACHEL HAWKINS

THRILLER

Vila

Bestseller *NEW YORK TIMES*

Un thriller spectral și complex.
WASHINGTON POST

Traducere de Ioana Văcărescu

FICTION CONNECTION

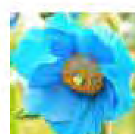
TREI

Rachel Hawkins

Vila

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Văcărescu

Pentru Mary și Claire

Casele nu uită.

Asta îi spusese domnul O'Hare Victoriei în ziua în care familia lor a ajuns în Somerton, în ziua în care a început sfârșitul.

Pe moment, îi plăcuse cum suna. Somerton era o casă veche, până la urmă, și ideea că pereții ei acoperiți cu tapet și ferestrele cu menouri ascundeau secretele și visurile tuturor oamenilor care pășiseră pe coridoarele acelea o atrăgea. Nu se gândise că, poate, casele țin minte și lucrurile rele, nu doar pe cele bune, exact ca oamenii.

Dar de ce să-i fi trecut prin gând că ar putea exista și amintiri neplăcute într-un asemenea loc? Vara aceea, ultimul anotimp frumos din viața ei, a fost splendidă, cu cer senin și un soare galben ca o lămâie coaptă, și n-a existat niciun indiciu al ororilor ce aveau să vină. Au fost doar zile calde, de lenevie, zumzăitul blând al albinelor prin florile cu tulpini înalte, atingerea catifelată a ierbii pe glezne în timp ce se plimba pe câmpurile din jurul casei.

Uitase, așa cum uităm cu toții, că întunericul sălășluiește și în lucrurile frumoase.

Lilith mânioasă, Mari Godwick, 1976

Romanul *Lilith mânioasă,* publicat în anul 1976, a aruncat în aer ușile Clubului Bărbaților, monopolizat de autori consacrați în domeniul horrorului, precum William Peter Blatty, Jay Anson și Thomas Tryon, realizare și mai impresionantă având în vedere cât de tânără era autoarea. Blatty avea 43 de ani când a apărut *Exorcistul,* Anson, 56 când a fost lansat *The Amityville Horror.* Tryon era deja faimos la Hollywood, atât ca actor, cât și ca scenarist, când *Celălalt* l-a transformat într-unul dintre cei mai importanți scriitori americani de romane horror.

Însă autoarea romanului *Lilith mânioasă* era o fată de-abia ajunsă la vârsta majoratului, o britanică roșcată și minionă pe nume Mari Godwick.

Desigur, în momentul în care a fost publicat *Lilith mânioasă,* era deja faimoasă. Controversată, chiar. Însă și dacă nu ar fi fost evenimentele din vara anului 1974 (care sunt uneori evocate sub numele sinistru de „Oroarea de la Vila Rosato"), *Lilith mânioasă* tot ar fi făcut senzație. În definitiv, genul horror fusese un teritoriu preponderent masculin, până când și-au făcut furtunoasa intrare în scenă Mari Godwick și personajul ei — *avatarul* ei, potrivit unor critici —, Victoria Stuart.

Chiar și analizată independent de povestea reală de o violență teribilă, cartea șochează. Victoria nu este o victimă, nu este o fată care țipă, terifiată și plină de sânge. Ea îi nimicește pe cei dragi fără niciun regret, neclintită în ceea ce are de gând să facă, așa cum sunt, fără îndoială, adolescentele și în viața reală, însă fără a li se fi permis să se comporte astfel și pe tărâmul ficțiunii horror.

Mari Godwick a fost întrebată de nenumărate ori dacă ea însăși este Victoria, iar răspunsul ei,

oferit cu un zâmbet enigmatic, a fost mereu același.

„Toate suntem Victoria."

Dr. Elisabeth Radnor,
Doamna și monstrul: Femeile în literatura horror, 1932–1990,
University of Georgia Press, 2001

CAPITOLUL UNU

Mi-am dat seama că e posibil să-mi urăsc cea mai bună prietenă cam în perioada în care a început să-și spună „Chess“.

Era al treilea nume nou pe care și-l lua în cei aproape 20 de ani de când o știam. Când ne-am cunoscut, în clasa a patra, o chema simplu, Jessica. În fine, „Jessica C.“, fiindcă mai aveam în clasă și o „Jessica M.“, și o „Jessica R.“, plus cea căreia i se zicea doar Jessica, fiindcă fusese prima care revendicase numele, iar toate celelalte fete pe care le chema așa n-aveau ce să facă, erau nevoite să accepte. Deci n-a fost chiar o surpriză că, în clasa a zecea, Jessica C. s-a transformat în „JC“, care în cele din urmă s-a preschimbat în „Jaycee“.

Varianta asta a ținut până pe la mijlocul anilor de facultate. Cândva între cea de-a treia și a patra schimbare a specializării, și-a luat numele mai simplu de „Jay“, la care a și rămas până acum zece ani, imediat după ce am împlinit amândouă 25 de ani, când s-a despărțit, în sfârșit, de nenorocitul ăla de Lyle. Atunci s-a născut Chess.

Chess Chandler.

Nu pot să neg, numele ăsta sună foarte bine și cu siguranță arată grozav tipărit cu un font uriaș pe coperta cărții pe care o am acum în poală, în timp ce o aștept pe Chess să luăm prânzul împreună.

Întârzie, ea întotdeauna întârzie, deși astăzi am ajuns special cu 15 minute după ora la care trebuia să ne întâlnim, tocmai ca să evit situația asta. Dar evident că, în clipa în care m-am așezat la masă, am primit un mesaj de la ea. *Acum pornesc!*

Așa că sunt deja la al doilea ice tea și la a treia bucată de pâine în cafeneaua asta micuță din Asheville, genul de loc care m-am gândit că i-ar plăcea Jessicăi — *lui Chess*, pardon —, așteptând-o pe Chess în carne și oase, în timp ce fotografia ei îmi zâmbește de pe coperta cărții.

În poză stă pe jos, îmbrăcată cu o cămașă albă și jeanși, desculță, are unghiile de la picioare făcute cu ojă galben-pepene, are un aer degajat și zâmbește luminos sub titlul *O să reușești!*

Asta e nișa ei: domeniul self-help. A intrat pe filiera asta când o prietenă de-ale noastre din facultate, Stefanie, a creat un site, o chestie despre femei și *wellness* al cărei nume nici nu-l mai țin minte. La început, Chess avea o rubrică de sfaturi, iar unul dintre răspunsurile date cititoarelor, în care încuraja o tipă să se despartă de iubitul ei de căcat și să plece de la jobul de căcat, a devenit viral.

Și am considerat c-a fost pe bună dreptate. Răspunsul ăla era esența personalității lui Chess: ușurel și amuzant, dar reușea și să atingă problemele cele mai importante pe un ton direct, însă fără cruzime. *Știi și tu ce ai de făcut — adică, mi-ai scris mie ca să-mi ceri sfatul, e clar că ești inteligentă (mai puțin în ceea ce privește bărbații. Și joburile. Dar o să rezolvăm problema asta).*

În definitiv, eu primisem discursuri din astea încurajatoare de la ea ani întregi. Însă am crezut că punctul culminant avea să fie un articol din BuzzFeed cu titlul „27 de motive pentru care ne-ar plăcea ca tipa de la rubrica de sfaturi să ne fie cea mai bună prietenă!".

Dar toată treaba a prins aripi. Dintr-odată, contul ei de Instagram avea mii, apoi *sute de mii* de urmăritori. N-a mai scris pentru site-ul lui Stefanie, s-a angajat la Salon[1], apoi la The Cut[2], pe urmă i s-a propus să scrie o carte. *Tot ce nu m-a învățat mama* a intrat pe toate listele de bestsellere

și, uite așa, până să mă dezmeticesc eu, Chess a ajuns faimoasă.

Și, sincer, chiar merita să ajungă faimoasă. Se pricepe la chestiile astea. I-am citit toate cărțile, i-am urmărit toate filmările, inclusiv conferința TED pe care a ținut-o și care are vreo 20 de milioane de vizualizări pe YouTube. M-am tot întrebat cum se poate ca o tipă cu care pe vremuri m-am jucat cu păpușile să stea acum de vorbă cu Oprah — și nu oriunde, ci la Oprah *acasă* —, explicându-le femeilor din toată lumea cum să-și îndrepte viețile pe „Drumul Puterii".

Mai rup o bucată de pâine.

Viața mea clar nu e pe Drumul Puterii în perioada asta și, dacă e s-o zic p-aia dreaptă, e posibil ca asta să aibă ceva de-a face cu faptul că nu-mi mai place așa mult de Chess.

Mă rog, asta și faptul că a întârziat deja — mă uit la telefon, să văd exact cât e ceasul — *o jumătate* de oră.

Chiar când mă gândesc c-ar fi mai bine să comand fără s-o mai aștept, se deschide ușa cafenelei și ea intră nonșalantă, înaltă și foarte blondă, îmbrăcată într-o învolburare de nuanțe de alb, cu o mână deja ridicată în semn de salut în timp ce-și împinge ochelarii de soare uriași pe creștet, cu o geantă din piele gri-perlat atârnată lejer pe umăr. Așa e mereu: într-o permanentă deplasare, trupul ei pare că se mișcă în zece direcții în același timp, dar, cumva, toate gesturile îi sunt fluide, grațioase.

Oamenii întorc capetele spre ea când pășește în cafenea, dar nu-mi dau seama dacă o fac pentru că au recunoscut-o ori tocmai datorită acestei energii, acestei străluciri.

Mă ridic s-o îmbrățișez, dar mă grăbesc prea tare, izbesc cu șoldul marginea mesei, cuburile de gheață zăngănesc în paharele cu apă, iar apoi mă învăluie un nor de parfum Jo Malone.

— Emmmm! spune Chess, strângându-mă în brațe.

Și cu toate că acum câteva secunde eram chiar enervată pe ea, simt imediat în piept căldura aceea atât de familiară. Ea e singura care-mi spune „Em". Întotdeauna am fost „Emily" pentru toți oamenii din viața mea, în afară de ea, iar când îmi aud numele rostit așa, cu accentul ăsta domol, sudic, pe care nu l-a pierdut nici până azi, mă copleșesc toate amintirile fericite — anii în care dădeam petreceri în pijamale, când mergeam cu mașina ei, cu geamurile coborâte, cântând din rărunchi odată cu radioul, când stăteam pe canapeaua din casa ei de pe plajă, pe Insula Kiawah, chicotind cu câte un pahar de vin alb în mână. O mie de lucruri care atârnă mai greu decât faptul că întârzie mereu și care mă fac să mă simt vinovată că am avut gânduri așa răutăcioase despre ea.

În timp ce se desprinde din îmbrățișare, Chess mă studiază cu atenție, lipindu-și palma răcoroasă de obrazul meu.

— Arăți mai bine, îmi zice.

Reușesc să-i zâmbesc, bătând-o ușor pe mână și apoi așezându-mă la loc.

— Mă simt mai bine, îi răspund. În cea mai mare parte a timpului.

Mă pregătesc pentru restul întrebărilor și, având în vedere că în ultimul an m-am săturat să tot vorbesc despre sănătatea mea, încep deja să-mi formulez în minte câteva fraze cu care să scap ieftin, dar Chess își zărește cartea pe masă și izbucnește într-un râs cristalin.

— Doamne, nu cred, ai adus-o să-ți dau autograf?!

Ochii ei verzi sclipesc luminoși când se lasă pe scaun, atârnându-și geanta pe spătar.

— Știi că ți-aș fi trimis eu un exemplar, nu?

E caraghios să te simți stânjenit în preajma unui om care ți-a ținut părul în timp ce vomai

după o băută, și chiar de mai multe ori, dar simt că mă înroșesc un pic când dau din mână spre carte și răspund:

— E a mamei. Am făcut greșeala să-i spun că mă văd cu tine azi și, una-două, m-am trezit că primesc asta în cutia poștală, cu un bilețel: *Roag-o pe Jessica să scrie o dedicație, te rog! Poate să fie pe numele meu (Deborah).*

Chess pufnește și ia cartea.

— Tipic Deb.

Face iarăși un număr de magie cu gesturile ei fluide: scoate un pix din geanta enormă, îi face semn chelnerului, comandă un pahar de vin, toate în timp ce se semnează pe pagina de titlu a cărții.

Uneori obosesc doar uitându-mă la ea.

După ce-mi dă cartea înapoi, Chess se lasă pe spătarul scaunului și-și dă părul laoparte de pe față.

S-a schimbat, e mai slabă și mai blondă, dar eu o văd tot pe fetița pe care am cunoscut-o în prima zi din clasa a patra, la Școala Generală Johnson de lângă Asheville. Fata cu pistrui pe nas, cu ochi mari și pometi lați, care s-a aplecat spre mine și a șoptit conspirativ: „Mă bucur că suntem colege de bancă".

E ciudat că un lucru atât de mic poate crea o legătură pe viață.

— Și zi, ție cum îți merge cu scrisul? mă întreabă când îi aduce chelnerul vinul.

Eu mă limitez la ice tea, fiindcă încă iau o grămadă de medicamente pe care nu vreau să le amestec cu alcool, și sorb din pahar înainte de a-i răspunde.

— Merge, spun în cele din urmă. Durează un pic să-mi intru în ritm, după... toate cele.

Toate cele.

Doar așa pot rezuma anul de căcat pe care l-am avut, dar e imposibil de descris haosul în care s-a transformat viața mea.

Carieră pe butuci? Bifat.

Probleme grave de sănătate, care au apărut brusc și cărora n-a reușit niciun doctor să le dea de cap? Bifat.

Soț care a hotărât să mă părăsească după șapte ani de căsnicie aparent fericită?

Al dracu' de *bifat*.

Au trecut mai mult de șase luni de când a plecat Matt, iar eu tot aștept să mă doară mai puțin, să fie situația mai puțin mizerabilă, mai puțin... Nu știu. Să nu mai fie așa clișeizată. Umilitoare. Acum câteva zile chiar m-a întrebat mama dacă n-aș vrea să mă mut înapoi la ei și, având în vedere situația mea financiară — o carte mult întârziată și un divorț din ce în ce mai costisitor —, chiar am început să mă gândesc serios la varianta asta. Acum, Chess mă privește atentă, ușor încruntată, apoi ridică un picior, sprijinindu-și călcâiul pe muchia scaunului și cuprinzându-și genunchiul în brațe, n-am mai văzut niciodată pe cineva contorsionându-se în poziția asta într-un restaurant. Presupun că, odată ce ai avut tupeu să stai așa pe canapeaua lui Oprah, faci ce vrei tu.

Dau din mână a lehamite și spun:

— Pe bune, e OK. Cu ultima carte am întârziat, gen, o mie de ani, dar e deja al zecelea volum din serie, iar vânzările pentru volumul nouă n-au fost chiar de Cartea Recordurilor, așa că nu cred că se impacientează nimeni că-mi ia așa mult să-l scriu.

Nimeni, în afară de mine, dar asta e altă poveste. Chess ridică din umeri, iar brățările subțiri din argint îi zornăie la încheietură.

— Înseamnă că oamenii n-au deloc gusturi bune. *O excavație fatală* e preferata mea de până acum. Pasajul ăla de la final, de pe plajă, când îți dai seama: „Ah, căcat, soția și cea mai bună prietenă au lucrat împreună!"

Se apleacă un pic în față, zâmbind larg în timp ce mă ia de mână peste masă.

— Superdeșteaptă întorsătură de situație!

Trântindu-se la loc pe spătar, îmi surâde în continuare.

— Întotdeauna ai fost al dracu' de deșteaptă!

Simțindu-mă aproape ridicol de încântată, mai ciugulesc o bucățică de pâine.

— Ai citit *O excavație fatală*?

Când scrii de atâția ani, la un moment dat nu te mai aștepți ca oamenii din viața ta să țină pasul cu ce scoți tu. Maică-mea a citit doar până la volumul cinci din seria „Misterele lui Petal Bloom", *Un ghinion criminal*.

Matt, fostul meu soț, a citit doar primul volum. Nu mi-a dat prin cap nici de Chess că ar ști titlurile, d-apoi că ar citi toate volumele.

Asta e magia lui Chess. Exact când simți că te-ai cam săturat de rahaturile ei, face sau spune ceva cu adevărat generos, cu adevărat frumos, un gest care îți dă senzația că soarele strălucește doar de dragul tău.

— Normal c-am citit-o! îmi răspunde, luând ultima bucată de pâine din coș. Și tu le-ai citit pe-ale mele, nu?

Le-am citit, da, chiar de mai multe ori, dar nu ca distracție sau fiindcă mi-a făcut plăcere. Țin minte cum zăceam în pat, epuizată și gata să vărs iar, sătulă să-mi tot fie rău și citind *Cea mai bună versiune a ta*, apoi *O să reușești!*, transpirată toată de rușine, fiindcă de fapt căutam lucruri care să *nu-mi placă*, fraze slabe pe care să le critic. Ce fel de om citește cu ură cărțile celei mai bune prietene?

— Evident! îi răspund, un pic cam prea voios, dar cred că nu observă, fiindcă îmi zâmbește iar.

— Bun. Să știi că, dacă nu erai tu, nu le-aș fi scris.

O privesc cu ochii mari, uluită. E prima oară când îmi spune așa ceva și habar n-am la ce se referă. Când s-a lansat Chess, ca o combinație dubioasă între Taylor Swift, Glennon Doyle și un soi de Mesia al femeilor de afaceri, noi deja nu

mai vorbeam cine știe ce. Eu mă afundasem în scrisul meu, în relația cu Matt, iar ea era ocupată să cucerească planeta.

— Oh, da, am fost superesențială în procesul tău de scriere, în timp ce-mi vedeam de treabă departe, hăt, în Carolina de Nord! îi răspund cu o glumă, dar ea clatină din cap.

— Serios, chiar ai fost! Tu m-ai convins să mă ocup serios de scris, știi ce zic? Luai treaba asta așa în serios, scriai de zor în carnetele alea ale tale, blocai intervale de timp... Cum se chema? Aveai un temporizator micuț pe care-l foloseai mereu.

Se numește tehnica Pomodoro[3] și încă o folosesc, deși în perioada asta nu mă mai prea ajută.

— Ei, eram doar tocilară.

Se întinde peste masă și mă bate ușor pe braț.

— Alo, nu fi nesimțită, vezi cum vorbești despre cea mai bună prietenă a mea!

Restul prânzului trece rapid, atât de rapid încât sunt chiar surprinsă când ne vine nota de plată. Chess o înhață înainte să apuc măcar să mă prefac c-aș vrea să plătesc eu, apoi ieșim pe stradă, e o după-amiază caldă și ploioasă de sfârșit de mai.

— Mi-a fost dor de tine, Em! îmi zice, strângându-mă din nou în brațe.

Zâmbesc și ridic din umeri când ne desprindem din îmbrățișare.

— Eu sunt aici mereu.

N-am vrut să sune atât de trist pe cât a sunat, dar ăsta e adevărul. Chess e cea care este mereu pe fugă, dar eu sunt tot aici, în Asheville, în orașul în care am copilărit. Acum am reușit să ne întâlnim doar fiindcă Chess a avut în weekend o lansare cu sesiune de autografe la o librărie din oraș.

— Păi, asta-i bine, îmi răspunde și face cu ochiul. Așa, știu mereu unde te găsesc.

---

1 Site independent de știri din Statele Unite, fondat în anul 1995. Are și rubrici legate de știință și sănătate, cultură și lifestyle.

2 Site care aparține *New York Magazine* și este o platformă de informare și discuții cu și despre femei, abordând subiecte din domeniul politic, financiar, al pieței de muncă, al parentingului, al modei ș.a.m.d.

3 Sistem de lucru care presupune concentrarea neîntreruptă asupra unei sarcini timp de 25 de minute, apoi luarea unei pauze de 5 minute. A fost creat la finalul anilor 1980 de Francesco Cirillo și poartă numele „pomodoro" („roșie" în limba italiană) datorită temporizatorului de bucătărie folosit de Cirillo atunci când i-a venit ideea și care avea forma unei roșii.

CAPITOLUL DOI

Nu-mi fac iluzii că Chess o să mai dea vreun semn de viață prea curând.

Ăsta a fost mereu stilul ei. Bine, ca să fiu cinstită, ăsta a fost mereu stilul *nostru*. Ne-am petrecut tot timpul împreună atât de mulți ani, inclusiv în perioada facultății, dar după aceea lucrurile s-au schimbat. Se mai întâmplă, nu? Viața te poartă în direcții diferite, îți faci prieteni noi, relații noi. Chess s-a mutat în Charleston cu Stefanie, amândouă angajându-se la un restaurant de fițe, în timp ce Stefanie lucra și la construirea site-ului, iar eu m-am întors în Asheville cu licența luată în literatură engleză și... cam atât. Chess m-a invitat să mă mut în Charleston cu ea, chiar a insistat că-mi poate face rost de un job la același restaurant, dar îmi era dor de casă, iar ai mei s-au gândit că e mai înțelept să economisesc niște bani mutându-mă înapoi la ei. Tata nu renunțase la visul lui că, într-o bună zi, o să fac Dreptul, dar eu nu voiam să mă dedic iar învățatului pentru încă o diplomă costisitoare, așa că, în cele din urmă, am ajuns să lucrez ca profesoară suplinitoare și, din când în când, să răspund la telefoane la firma de contabilitate a tatei.

Aș minți dacă aș spune că n-am fost un pic invidioasă văzând pe social media cum înflorea viața lui Chess. Adică, sigur, pe vremea aia era doar chelneriță, dar trăia într-un loc nou, cunoștea oameni noi, iar eu aveam sentimentul că m-am întors în timp, dormeam tot în camera mea de adolescentă, sub un poster cu Justin Timberlake.

Sigur că toate au avut rolul lor. Dacă Chess n-ar fi fost colegă de apartament cu Stefanie, n-ar fi scris pentru site-ul ei, și dacă pe mine nu m-ar fi aruncat în depresie faptul că mă întorsesem acasă și mă gândeam să merg la Drept, n-aș fi luat la întâmplare o carte polițistă ușurică de la bibliotecă, atrasă de coperta colorată și de titlul amuzant, pe urmă n-aș mai fi citit încă vreo 10–20 și apoi, în cele din urmă, n-aș fi început să-mi scriu propria carte polițistă. Petal Bloom își datorează existența — și eu îmi datorez cariera — faptului că viața mea a luat-o pe un drum complet separat față de cea a lui Chess.

Chiar dacă ne vedem rar și avem vieți atât de diferite, tot îmi este cea mai bună prietenă. Ceea ce zilele astea se traduce prin faptul că ne dăm mesaje când apucăm, la telefon nu vorbim aproape niciodată și ne vedem o dată pe an, dacă avem noroc.

Așa că sunt foarte surprinsă când primesc un mesaj de la ea a doua zi după prânzul nostru.

Mi-a venit o idee nebunească.

Când e vorba de Chess, asta poate să însemne cam orice. Poate că se gândește să se mărite cu un tip pe care l-a cunoscut azi sau poate că doar vrea să-și reintroducă în dietă carbohidrații. Greu de zis.

Nu-i răspund imediat, spunându-mi că sunt ocupată, am de lucru. Teoretic, nici măcar n-ar trebui să am telefonul cu mine — de obicei, asta e una dintre regulile mele. Îl las în bucătărie, pe blat, până îmi termin porția de muncă pe ziua respectivă.

Dar în ultima vreme m-am lenevit, am petrecut mai mult timp verificându-mi telefonul sau citind căcaturi pe Twitter decât lucrând. Probabil că de asta eroina mea cea curajoasă, Petal Bloom, e blocată în continuare la capitolul al cincilea din *O grădină de groază*, surprinsă de detectivul particular Dex Shanahan, care îi este

iubit și nu chiar, suspendată pe geamul casei în care se află locul crimei.

Recitesc ultima frază pe care am scris-o.

Evident că era Dex.

Cititorii o să fie încântați de chestia asta, că apare iar Dex. În cartea anterioară l-am ținut la distanță, a apărut doar undeva pe fundal, și am primit suficiente e-mailuri furioase de la cititori ca să mă conving cât de îndrăgit este. Ar trebui să fiu entuziasmată că scriu iar despre el, că îi împac pe el și Petal.

Dar în loc să mă bucur, eu mă tot gândesc dacă n-ar fi bine ca Petal să se dovedească a fi criminala în volumul ăsta. Poate că *ea* a fost cea care n-a mai putut s-o suporte pe doamna Harrison, regina clubului de grădinărit, care e găsită moartă, cu o foarfecă pentru tufișuri înfiptă în spate?

Ăsta e un detaliu pe care sunt sigură că o să mă pună editorul să-l scot — poți să bagi niște violență într-o carte polițistă ușurică, dar, în cea mai mare parte, cititorii vor ca victimele să moară curat. Fără sânge, fără deranj și cu siguranță fără vreun moment de spaimă sau de durere. O moarte liniștită, pitorească, prin otrăvire, și nu vreo otravă din alea care te fac să vomiți sau, Doamne ferește, să te caci pe tine. Trebuie doar să-și dea cineva duhul dramatic la o petrecere de Crăciun, la inaugurarea unei făbricuțe de cidru sau la o nuntă, practic, la orice ocazie festivă la care poate apărea o moarte misterioasă pe care brava mea eroină s-o elucideze.

În volumul anterior, doamna Harrison s-a purtat foarte nasol cu Petal. Poate că asta a fost răzbunarea ei, iar curajul lui Petal este, de fapt, doar fântâna adâncă a furiei sale față de orașul Blossom Bay și față de toate doamnele Harrison din lume. Poate că Dex, care a avut întotdeauna impresia că e mai deștept decât Petal, a ajuns și el la capăt de linie.

Îmi dau voie să urmez firul ăsta narativ și scriu de zor vreme de 30 de minute. 30 de minute glorioase și peste 1 000 de cuvinte în care Petal Bloom reușește să iasă pe geam și să scape de domnul Shanahan, care e frustrant de neimplicat, înainte de a-și dezvălui grandiosul ei plan de a se răzbuna pe întreg orășelul Blossom Bay.

E distractiv.

E sângeros.

N-am mai scris așa mult de trei luni.

Iar când termin, mă las pe spate în scaun și iau decizia înțeleaptă de a șterge absolut tot ce am scris.

Nimeni nu-mi citește cărțile pentru o porție de haos și de vărsare de sânge. Cititorii vor o atmosferă de orășel liniștit și un fir narativ banal. Vor ca Petal Bloom să salveze situația în timp ce Dex o privește cu indulgență.

Și exact asta o să le dau.

Dar petrec alte 30 de minute căznindu-mă să încep un capitol nou, în care Petal îl lasă pe Dex s-o ajute, trăgând-o peste cadrul ferestrei, și evident că e un moment în care aproape că se sărută, dar vai! Nu! Ce se aude? Un zgomot de afară? Trebuie să meargă să investigheze!

La finalul acestor 30 de minute, am scris 282 de cuvinte și le urăsc pe toate.

N-ar fi trebuit să-l fac pe Dex atât de asemănător cu Matt. La începutul relației noastre, mi se păruse o chestie... inspirată. Drăguță, cel puțin. Să-l iau pe tipul ăsta după care eram înnebunită și să creez o versiune fictivă a lui, care să adore versiunea mea fictivă pe care o creasem. Dex este în mod clar mult mai chipeș decât Matt — de câte ori nu mi-au scris cititoarele, întrebându-se de ce nu există și în viața reală un tip ca Dex —, dar au multe lucruri în comun. Dex iubește whiskyul Talisker, la fel ca Matt. Are o geacă de piele maro, ponosită, pe care o îngrijește

de parcă e un bebeluș. Nu are câine, dar îi vine să mângâie toate patrupedele care îi ies în cale.

În toate lucrurile astea *este* Matt, iar când am început să scriu despre Dex, eram nespus de fericită să-mi petrec timpul cu versiunea asta a lui, în vreme ce mă îndrăgosteam de bărbatul din viața reală.

Însă Dex n-a părăsit-o pe Petal când s-a îmbolnăvit. N-a înșelat-o cu o femeie misterioasă, nu a șters toate pozele de pe conturile lui de social media în care apărea și Petal.

Dex e în continuare Tipul Cumsecade pe care se poate baza eroina noastră. Între timp, Tipul meu Cumsecade s-a dovedit a fi un nenorocit care și-a cumpărat un apartament în Myrtle Beach și, potrivit contului lui de Instagram, a devenit brusc pasionat de berea artizanală.

Și încă ceva, Dex n-ar încerca niciodată să-i ia lui Petal banii munciți de ea.

Ăsta e un detaliu pe care nu i l-am pomenit lui Chess când m-a întrebat cum îmi merge — că fostul meu soț a hotărât să-mi ia și cămașa de pe mine.

A început cu negocierile pentru divorț. Matt a pretins că are dreptul la o parte mult mai mare din câștigurile din cărțile cu Petal Bloom decât eram dispusă să-i cedez. Cărțile avuseseră vânzări bune, îmi aduseseră un câștig decent, dar nu mă scăldam în bani. Aveam o mașină veche de șase ani, tot la cel mai ieftin supermarket îmi făceam cumpărăturile și, sincer, din momentul în care m-am îmbolnăvit și am început să ratez termenele-limită, salariul lui Matt ne ținuse pe linia de plutire.

Inițial, m-am gândit că de-asta cerea mai mult — din cauza costurilor pe care le acoperise el cât fusesem inclusă în asigurarea lui medicală de fițe. Dar când el și avocatul lui au devenit tot mai agresivi, mi-am dat seama că era mai mult de atât.

Nu era vorba despre bani, ziceau ei. Era vorba despre *dreptul de proprietate intelectuală*. Fiindcă discutam cu Matt despre firul narativ al cărților, fiindcă el îmi mai făcea câte o sugestie când mă blocam și fiindcă eu, ca o idioată, am zis la un moment dat într-un interviu pentru *Mister și suspans* că „seria cu Petal Bloom n-ar fi existat dacă n-ar fi fost soțul meu, Matt“, el pretindea acum că are dreptul la mai mult de câteva dedicații și mențiuni la secțiunea de Mulțumiri. Voia o parte din onorariul meu — și nu doar din banii pe care îi câștigasem deja, ci și din tot ce *ar urma* să câștig de acum înainte cu Petal. Se pare că aveam o carieră numai și numai datorită lui.

Probabil că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă că vede lucrurile așa. Scrisesem primele câteva cărți cu Petal Bloom înainte să ne căsătorim, așa că apăruseră sub numele meu de fată, Emily McCrae. Voisem să-mi păstrez numele ăsta pe plan profesional, chiar dacă legal luam numele lui Matt, Sheridan, dar se pare că lui nici nu-i dăduse prin cap că era posibil să nu folosesc numele Sheridan și pe cărți. Îl deranjase atât de tare ideea, încât am dat înapoi, insistând să-mi schimb numele de autoare, cu toate că editura nu fusese deloc încântată.

Deci da, probabil c-ar fi trebuit să mă aștept la toate astea, dar eu m-am gândit că era doar un soi de lăcomie ridicolă, că orice judecător ar fi găsit situația caraghioasă, iar Matt ar fi ieșit din sala de judecată în râsetele tuturor.

Până acum, nu râde nimeni.

Chiar săptămâna trecută a trebuit să le prezint avocaților lui contractele, cecurile și declarațiile de venit din ultimii cinci ani, iar noaptea stau trează, întrebându-mă cum o să mă simt dacă el chiar o să câștige procesul ăsta.

Dacă de fiecare dată când o să mă așez la masa de lucru, de acum până la sfârșitul vieții, o să-i

umplu buzunarele bărbatului care m-a părăsit în clipa în care am dat de greu.

Sunt atât de ocupată să-mi plâng de milă, că abia îmi dau seama c-am ratat două mesaje de la Chess.

ALO!!!

SERIOS, EM, AM UN PLAN.

Acum îmi vine să zâmbesc, deși nu-s chiar veselă.

Lui Chess i-a plăcut mereu să facă planuri mari, din care doar o treime s-au transformat în realitate, și când spun asta sunt generoasă. A fost petrecerea gen bal mascat la care a vrut să participe tot căminul nostru (a lăsat-o baltă fiindcă n-a găsit un costum care să-i placă). Vânătoarea de comori din ultimul an de facultate (a uitat să facă o listă cu lucrurile respective, comorile pe care să le căutăm). O excursie în Cabo pentru petrecerea mea de „burlăciţe" (pur și simplu n-a mai avut loc).

Și, bineînțeles, Cartea.

Așa îi spuneam, Cartea cu C mare, pe care urma s-o scriem împreună, un expozeu captivant al vieții la tinerețe, cu sex și complicații academice, care avea să ne transforme în scriitoare de mare succes. Planul ăsta aproape c-a demarat. Cred că scriseserăm cam 10 000 de cuvinte când și-a pierdut Chess interesul. Apăruse un tip nou, pe care îl cunoscuse într-un bar, și odată cu el a apărut un cerc cu totul nou de prieteni cu care trebuia să iasă în oraș și pe care trebuia să-i impresioneze. Mă obișnuisem deja cu faptul că, de fiecare dată când începea să iasă cu un tip, Chess părea să devină alt om. Am presupus c-o să se plictisească de el și de gașca lui, cum se întâmpla de obicei, și că pe urmă puteam reveni la carte.

În cele din urmă, tipul a dispărut — era inevitabil —, dar Chess n-a mai pomenit niciodată c-ar vrea să lucrăm la Carte.

Oftez și mă ridic de la birou. A început deja să se întunece și-mi dau seama c-am mai irosit o zi lucrând, însă fără să ajung undeva. Vecinii de peste drum, familia Miller, și-au aprins deja lumina de pe terasă, aud râsetele copiilor, pocnetul cu care trec bicicletele de pe carosabil pe trotuar, și înapoi.

Matt și cu mine am cumpărat casa asta acum șase ani, bine înfiptă pe Tărâmul Familiștilor, crezând că în scurtă vreme aveam să ne numărăm și noi printre ei. Aveam de gând să facem copii curând, să trăim viața suburbană de vis, dar eu am fost tot mai prinsă cu romanele, iar imediat ce am lăsat-o mai moale m-am îmbolnăvit, și iată-mă acum, o tipă singură, prizonieră într-o casă cu etaj și cu patru dormitoare pe care nu o simt deloc ca fiind a mea.

Iau telefonul și merg în bucătărie, deschid frigiderul să văd dacă găsesc vreo gustare nu din cale afară de tristă pe care să mi-o încălzesc la cină. E o crăticioară cu supă rămasă de acum două seri, așa c-o scot, o așez pe aragaz și apoi studiez cele câteva sticle de vin rămase pe rastel, vinurile roșii pe care n-a mai catadicsit Matt să le ia.

Mă gândesc la toate flacoanele portocalii din dulăpiorul cu medicamente.

Antibiotice. Alea au fost primele pe care mi le-a prescris doctorul când am început să mă simt rău, acum doi ani și un pic. Îmi era greață tot timpul și transpiram mereu deasupra buzei de sus și în gropița de deasupra noadei.

Matt era convins că sunt însărcinată, dar toate testele ieșeau negative, iar când am fost până la urmă la ginecologă, mi-a spus că e posibil să am, de fapt, o toxiinfecție alimentară foarte gravă, ceva ce organismul meu nu poate combate singur. Am plecat din cabinetul medicului cu o rețetă pentru pastilele astea gigantice, de cai, din cauza cărora mă umpleam de bube pe brațe și pe picioare, care mă mâncau, dar de greață n-am

scăpat. Dimpotrivă, parcă era tot mai cumplită, însoțită de senzația că am capul greu și învăluit în ceață, că nu mă pot concentra la nimic.

Așa că am făcut tomografii, am fost la ORL, am luat alt fel de antibiotic și pe urmă, în cele din urmă, fiindcă nu găsea nimeni o explicație, mi-au fost prescrise pastile pentru rău acut de mișcare.

Astea măcar mă ajutau să nu mai vomit, dar ceața din creier se înrăutățea neîncetat. Simțeam că gândurile îmi sunt împrăștiate și greoaie, iar după-amiaza începeau deja să mi se închidă ochii de moleșeală.

Apoi, la câteva săptămâni după ce a plecat Matt, m-am trezit într-o dimineață și mi-am dat seama că mă simt mai în apele mele. Încă mi-e greu să mă încred în perioada asta bună — deși, teoretic, unele dintre pastile au expirat, am tot ezitat să le arunc, de teamă că-mi vor trebui din nou. Dar nu mi-a mai fost greață de luni întregi, n-am mai avut creierul învăluit în ceața aia ori gândurile vâscoase, de luni întregi nu mi-am mai petrecut câte o zi întreagă ghemuită în fața WC-ului.

De luni întregi n-am mai riscat să beau un pahar de vin.

Poate c-a avut dreptate prietenul lui Matt, doctor cu specializare în medicină naturistă, când mi-a zis că era doar stres, că organismul meu încerca să-mi spună s-o las mai moale sau, cel puțin, să-i acord mai multă atenție. Sau poate că pur și simplu eram alergică la Matt, iar acum, că el a dispărut din peisaj, organismul meu a început să se vindece. La gândul ăsta, îmi vine să râd și să plâng în același timp.

Indiferent cum o fi, m-am săturat să merg pe vârfuri prin propria viață.

— Îmi bag picioarele! mormăi și deschid o sticlă de Cabernet Sauvignon.

Cu paharul de vin în mână, mă instalez pe canapea și, în loc să-i dau mesaj lui Chess, o sun.

— OK, asta e o încălcare clară a Codului Celor Mai Bune Prietene, îmi spune imediat ce răspunde, iar eu zâmbesc.
— Ce, că te-am sunat, în loc să-ți dau mesaj?
— Da. Să știi că de unii bărbați m-am despărțit pentru chestii mai puțin grave decât asta.
— Ei bine, cum de mine nu poți să te desparți, îi spun cuibărindu-mă și mai bine pe canapea, am hotărât să risc. În plus, te știu eu. Oricare ar fi planul ăsta al tău, sigur o să sune mai bine dacă mi-l povestești așa, decât dacă mi-l scrii.
— Mda, fiindcă dacă ți-l scriu într-un mesaj, o să ai timp să-i găsești punctele slabe și să-mi zici că-i o nebunie, mi-o întoarce Chess, dar îmi dau seama după voce că zâmbește.
— Exact! Nu fac decât să te salvez de tine însăți.
Oftează dramatic.
— Doamne, urăsc că există o persoană care mă cunoaște așa de bine! Dar, de fapt, mă bucur c-ai sunat, fiindcă ai dreptate. Trebuie să auzi planul ăsta. Ești pregătită?
— Cât se poate de pregătită.
— Ce ar fiiiii, începe Chess, lungind fiecare cuvânt, dacăăă... Tu. Eu. Italia.
— Italia, repet eu.
Parcă o și văd dându-și ochii peste cap.
— N-o spune pe tonul ăsta, Em, ca și cum e o sentință capitală. Italia! Italia!
— Da, am mai auzit de Italia, îi spun, luând încă o gură de vin. Dar nu știu exact ce vrei să spui. Vrei să mergem noi două în Italia? Când?
— Săptămâna viitoare.
Aproape că izbucnesc în râs. Cât de... caracteristic, tipic lui Chess.
Probabil că-și dă seama ce înseamnă tăcerea mea, așa că imediat continuă:
— Am găsit deja cazare! O vilă superbă, lângă Orvieto, se cheamă Vila Aestas. *Mori* dacă o vezi, Em! Și eu aveam de gând să scriu cât stau acolo, dar ai putea să scrii și tu. Adică, nu te mai simți

rău, eu nu te-am mai văzut de un car de ani, iar când ne-am întâlnit ieri, am fost, gen, „De ce nu fac pe dracu'-n patru ca să petrec mai mult timp cu domnișoara Emily Sheridan?".

Cred că-i beată. Nu *prea* beată, dar e clar c-a băgat câteva cocktailuri. Întotdeauna vorbește mult și face gesturi epatante când bea.

— Recunoaște că e cel mai genial plan pe care l-ai auzit în viața ta, își încheie pledoaria, iar acum chiar râd.

— E al dracu' de genial, așa-i.

Dar ceva mă împiedică să accept.

În primul rând, e cam jenant să profit așa, pe față, de faptul că Chess s-a îmbogățit. Chiar sunt prietena *aia*, despre care o să le povestească altora mai târziu?

Ah, biata Emily, știi care-i chestia, eram prietene de-o viață, ea trecea printr-un divorț, așa c-am vrut s-o înveselesc un pic.

Numai la ideea asta simt că mi se întoarce stomacul pe dos, însă pe urmă mă gândesc la Italia. Stat la plajă, plimbări și peisaje noi, oameni noi, o limbă nouă. Plus paste.

— Sunt șase săptămâni, Em, continuă Chess. Aproape toată vara. Sau, hai s-o zicem pe-aia dreaptă, partea cea mai bună din vară. Avem și piscină, avem o catedrală splendidă în oraș...

Nu bonusurile astea fac să-mi bată inima mai repede, ci timpul. Șase săptămâni. Șase săptămâni întregi în care scap de casa asta, scap de viața asta. Șase săptămâni în care să încerc să-mi pun cariera pe picioare și să simt iar că am un scop.

Și, ca să fiu sinceră, șase săptămâni de poze spectaculoase pe care să le postez pe Instagram și pe Facebook, unde încă mă urmărește Matt.

— OK, vin.

Închid ochii în clipa în care rostesc cuvintele astea și, la celălalt capăt al firului, Chess izbucnește în urale.

— Așa! Știam eu c-o să vii. Îți trimit toate informațiile despre casă și pe urmă îți iau biletul de avion.

— Pot să-mi iau singură biletul.

Chiar pot, cu toate că o să-mi ating limita unuia dintre cardurile de credit. Dar dacă Chess închiriază vila asta pentru șase săptămâni, nu vreau să-mi cumpere și biletul. Am, totuși, o fărâmă de mândrie.

Iar Chess, slavă Domnului, nu se opune. Poate își dă seama că nu e cazul.

— Perfect. Eu pornesc în două zile, așa că nu mă lăsa să te aștept prea mult, da?

Nu-i atrag atenția că ar fi putut să mă invite mai devreme. Îi promit c-o să găsesc un zbor curând și, când închid telefonul, aproape că mă dor obrajii, atât de larg zâmbesc.

O vară în Italia cu Chess.

O șansă s-o iau de la capăt, de care am atâta nevoie.

Pe care mi-o *doresc*.

Pe care o merit.

Fwd: Rezervare pentru Vila Aestas 6 iunie–29 iulie

Către: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

De la: Chess@ChessChandler.com

Poftim! Nu-i nevoie să printezi permisul de parcare care-i atașat aici, mă ocup eu.

Dar UITĂ-TE LA CASA ASTA, EM!! Poți s-o cauți pe Google ca să vezi și mai multe poze, e o nebunie!

Către: Chess@ChessChandler.com

De la: Amanda@BespokeTravel.com

Buongiorno, Chess! Totul e pregătit pentru șederea ta la splendida Vilă Aestas. Îți mulțumesc din nou că mi-ai încredințat organizarea unei vacanțe PERFECTE pentru tine. Sunt convinsă c-o să fii încântată de Vila Aestas și de întreaga zonă Orvieto. Uite câteva informații de pe site:

Ridicată pe dealurile însorite din jurul orășelului Orvieto, din Umbria, Vila Aestas este o oază de calm și liniște, abundând de farmecul conferit de istorie, dar reușind și să satisfacă cerințele turiștilor sofisticați din secolul XXI. În vreme ce multe dintre piesele de mobilier originale din anii 1800 au fost păstrate, bucătăria este complet modernizată, iar cele trei băi ale vilei au fost refăcute recent. Aflată la doar 15 minute cu mașina de centrul orașului, Vila Aestas oferă intimitate și confort, iar pentru o taxă suplimentară, vă stau la dispoziție serviciile zilnice ale unei menajere și

ale unui bucătar. Bucurați-vă de șederea într-una dintre comorile ascunse ale Umbriei!

Către: Chess@ChessChandler.com

De la: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

Chess, ai omis să-mi spui că e o Casă a Crimei.

Către: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

De la: Chess@ChessChandler.com

Gata, doar fiindcă a avut loc o crimă acolo, înseamnă că e o Casă a Crimei[4]? Și-n plus, erau niște rockeri, mari vedete prin anii '70 — sincer, aș fi fost mai surprinsă dacă n-ar fi avut loc o crimă.

Către: Chess@ChessChandler.com

De la: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

Da, fix așa, fiindcă a avut loc o crimă acolo, înseamnă că e o Casă a Crimei! E un podcast întreg despre povestea asta! Dacă un tip îmbrăcat cu un tricou cu mesaj ironic și cu o pălărie cretină a petrecut zece ore narând toate ororile care s-au petrecut în casa aia, înseamnă că e o Casă a Crimei cu patalama!

(Dar ai dreptate, casa asta e superbă și chiar sunt entuziasmată. Promit să aduc vorba despre crimă de MAXIMUM cinci ori.)

Către: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

De la: Chess@ChessChandler.com

Așa te vreau!

4 Conceptul de „Casa Crimei" (în limba engleză, *Murder House*) se referă la locul unei crime care a devenit faimos, de multe ori din cauza naturii deosebit de violente și sângeroase a tragediei petrecute acolo. Asemenea locuri devin atracții turistice și atrag în număr mare pasionații de *true crime*.

Mi te arăți în vise, îmi spune el când stăm întinși
Aproape / Iubito, îmi bântui nopțile.

Dar el îmi bântuie zilele, fiecare clipă / în care
E cu ea, când ziua-și deschide porțile.

Măcar de-aş putea s-o urăsc / de-aș putea să-l urăsc /
Măcar de-aş putea să mă smulg.

Dar ne leagă pe toți trei / același lanț de aur
Neștirbit / şi simt că din viață mă scurg.

Lara Larchmont, „Lanțul de aur",
albumul *Aestas (1977)*

MARI, 1974 – LONDRA

Iar plouă.

Adevărul e că plouă neîncetat, e cea mai ploioasă vară din câte își amintește Mari, iar ea stă la fereastra bucătăriei din apartamentul sărăcăcios, își sprijină fruntea pe geam și privește cum se scurge apa pe sticla vălurită, în timp ce oamenii de pe stradă trec grăbiți, o mare de umbrele negre.

Smogul și ploaia se amestecă, cerul este mai curând de un gălbui bolnăvicios decât cenușiu, iar ea jinduiește dintr-odată să se afle oriunde, dar nu în Londra. Poate în Scoția, unde a stat un an când avea 13 ani, a locuit cu niște prieteni de-ai tatălui ei. Acolo aerul era curat, rece și revigorant, iar Mari are senzația că doar aerul de acolo ar putea să-i limpezească gândurile, să aline durerea pe care i-a adus-o anul ăsta dezastruos.

Îl aude pe Pierce în camera alăturată și știe că trebuie să se ridice din ascunzătoarea ei, că trebuie să meargă să stea de vorbă cu oamenii care s-au adunat în sufrageria lor, să joace rolul de prietenă iubitoare. Asta a tot făcut în ultimul an, de fapt, încă de când s-au mutat în apartamentul acesta.

E prea liniște aici, a zis el și s-a apucat să umple casa cu zgomot cu orice ocazie.

Mari a înțeles că Pierce are nevoie de public, că așa înflorea, și nu-l învinovățea pentru asta, dar ar fi vrut să scrie azi — și el știa că ea ar fi vrut să scrie —, motiv pentru care s-a ascuns aici, la masa asta murdară, în colțul ăsta înghesuit din bucătăria lor minusculă, având în față un caiet deschis și doar trei cuvinte scrise în partea de sus a paginii.

Casele nu uită.

Habar nu are în ce direcție să ducă ideea asta, dar i-a venit în minte chiar azi-dimineață și a

notat-o imediat, convinsă că este începutul a... ceva. Ceva important, o poveste care așteaptă, încolăcită în ființa ei, pregătită să țâșnească gata formată.

Pe vremuri, Mari avea mai des asemenea momente. Când era copilă și scria de zor în jurnal, tolănită pe pat, cuvintele se revărsau pur și simplu din ea, fragmente de povești care nu au reușit niciodată să se transforme în ceva atât de formal precum o carte, dar chiar și așa. Cum citea ceva, își dorea și ea să scrie. Când s-a apucat de colecția Victoria Holt a mamei sale vitrege, a scris melodrame gotice. Când i-au atras atenția cărțile de istorie ale tatălui ei, jurnalul i s-a umplut brusc de bătălii napoleoniene și de tragedii în largul mării. Mari simțea că poate scrie orice, în toate stilurile, și chiar a scris. Dormitorul ei micuț era ticsit de vrafuri nesfârșite de hârtii, se ițeau de prin sertare, stăteau boțite printre cărțile de pe rafturi, erau stivuite pe birou, în mormane dezordonate.

Atunci credea că întotdeauna cuvintele aveau să-i vină la îndemână atât de ușor, atât de liber.

Asta ar fi trebuit să însemne viața cu Pierce, în definitiv. Ar fi trebuit să se concentreze amândoi pe arta lor: Pierce asupra muzicii, Mari asupra scrisului.

O idee fermecătoare. Idilică.

Singura problemă era că nu mergea absolut deloc.

Era greu să fie amândoi artiști, când covoarele trebuiau aspirate, mâncarea trebuia cumpărată, vasele trebuiau spălate. Și, cumva, lucrurile astea cădeau mereu în seama ei.

Poate că azi-dimineață a avut o frază perfectă în minte, dar când s-a trezit, a descoperit că nu mai aveau lapte, pâine și, cel mai important, nu mai aveau vin, iar Pierce zdrăngănea deja la chitară pe canapea, așa că a trebuit să meargă ea la cumpărături.

Și desigur că a plouat, desigur că i s-a rupt punga, toate cumpărăturile împrăștiindu-se pe trotuarul ud, desigur că sticla cu lapte i s-a spart la picioare, așa c-a trebuit să mai dea o fugă la magazin, să mai dea patru pence pe care n-ar fi vrut să îi cheltuiască.

Când a ajuns acasă, se strânseseră deja oameni în apartament, pick-upul era dat tare, fumul țigărilor și jointurilor se contopea într-un nor albăstrui, iar în casă plutea mirosul acela dulce-acrișor al prea multor trupuri înghesuite într-un spațiu prea mic, într-o zi prea caldă.

O imagine — și un miros — cu care era obișnuită. Așa era și în casa în care copilărise, prietenii tatălui ei treceau mereu pe acolo, ocupând tot spațiul din locuința lor micuță din Camden. Și era oricum extrem de puțin spațiu, sau așa i se păruse întotdeauna lui Mari. Cât fuseseră doar ea și tatăl ei, nu fusese atât de rău, dar apoi tatăl ei o cunoscuse pe Jane Larchmont, o mamă singură, cu o fetiță de vârsta lui Mari. Jane auzise că la câteva case distanță de ea locuiește un văduv arătos și, odată ce-și dăduse seama că acel văduv era scriitorul semifaimos William Godwick, se pusese serios pe treabă. Începuse să le bată zilnic la ușă, cu un ceai, cu o prăjitură, cu o carte care credea c-o să-i placă lui William, și până să se dezmeticească Mari, Jane se mutase cu ei, iar ea trebuia să-și împartă camera cu fiică-sa, Lara.

Unul dintre motivele pentru care plecase Mari de acolo era că-și dorea să scape de senzația aceea de aglomerație, de claustrofobie, dar se pare că avea s-o urmărească întotdeauna.

Aude dinspre living bufnetul de sticlă groasă care cade pe covor, apoi un râs ascuțit, și oftează, căci știe că s-a răsturnat o scrumieră, iar ea o să aspire scrumul din covor la noapte.

Și de-abia a cumpărat covorul ăla nenorocit. I-a plăcut modelul cu verde-deschis, a sperat că va face apartamentul să pară mai puțin mohorât.

Se întoarce la caietul ei chiar în clipa în care pick-upul scoate un scrâșnet strident, cântecul se oprește brusc și este înlocuit de chitara lui Pierce și de vocea lui blândă, gravă.

Casele nu uită.

E un bun început, dar unde duce? Ce fel de poveste urmează după un asemenea început?

Și oare chiar credea că e adevărat, că au memorie casele? Oare căsuța din apropiere de St. Pancras păstra amintirea trecutului lui Mari? A văzut-o pe mama ei plecând la spital într-o dimineață de august, urmând să nu se mai întoarcă vreodată? L-a văzut pe tatăl lui Mari apropiindu-se de ușă, desfigurat de suferință, ținând în brațe un ghemotoc care plângea întruna și care era însăși Mari?

A văzut-o strecurându-se pe ușa din față în toiul nopții, acum trei ani, cu inima bătându-i nebunește, zâmbind amețită de fericire în timp ce Pierce o lua de mână și o ducea departe?

E o idee romantică, își spune ea, bătând gânditoare cu stiloul în caiet. *Dar poate fi și un lucru sinistru, dacă amintirile sunt rele. Dacă o casă păstrează în zidurile ei amintirile înfricoșătoare, alături de cele fericite? Ce înseamnă asta pentru oamenii care locuiesc în ea?*

Stiloul începe să zgârie hârtia, dar Mari nici nu apucă să încheie propoziția — *Asta îi spune domnul Wells în prima zi* —, că muzica din living se schimbă, Pierce începe altă melodie, pe care o cântă și mai tare, și mai răgușit, smulgând ovații de la tovarăși. Lui Mari i se risipesc gândurile, alunecând ca aruncate în chiuvetă.

Lasă stiloul jos.

Când intră Mari, Pierce stă pe brațul canapelei, cu capul plecat deasupra chitarei, ținând ritmul cu piciorul desculț în timp ce cântă, și zâmbește. Ăsta e zâmbetul de care s-a îndrăgostit în clipa în care a intrat în camera aglomerată, dar plăcută, din casa lor de pe strada liniștită din Camden, și l-a găsit

pe tatăl ei stând de vorbă cu câțiva studenți. Nu era ceva ieșit din comun. Tatăl lui Mari fusese un scriitor și intelectual de vază în anii '40, și cu toate că bună parte din aura sa de fascinație se estompase — iar de scris nu mai scria aproape deloc —, faptul că ușa lui era mereu deschisă și dragostea sa față de dezbateri erau o garanție că pe canapelele lui erau întotdeauna tolăniți câțiva tineri cu părul lung: artiști, poeți sau muzicieni.

În după-amiaza aceea de septembrie, Pierce era unul dintre ei, iar Mari a avut senzația că e lovită de trăsnet. Avea doar 16 ani și nu mai simțise niciodată așa ceva, nici nu știa că există un asemenea sentiment.

Pierce a revenit a doua zi, și a treia zi, iar când l-a sărutat pentru prima oară, în grădina din spatele casei, într-o seară de toamnă, învăluită în mirosul de fum de lemn și în puloverul lui din lână jilavă, era deja îndrăgostită până peste cap.

A știut de la bun început că era însurat, dar nu a contat. Era imposibil ca ea să nu fie a lui Pierce, era imposibil ca el să nu fie al ei.

Mari știuse asta din prima clipă, fără urmă de îndoială.

Acum pășește în living, venind cât mai aproape, ca să-l privească pe Pierce în timp ce cântă. Nu sunt chiar atât de mulți oameni în apartament pe cât crezuse ea, sunt doar doi prieteni vechi ai lui Pierce din facultate, două fete pe care Mari le-a mai văzut în barul din cartier și o a treia femeie pe care nu o cunoaște, o tipă cu părul lung, negru, care îi aruncă o privire cu care e deja obișnuită.

Dar o ignoră, așa cum o ignoră și pe tipa care stă în apartamentul de vizavi și care, ca un făcut, se întâmplă să coboare mereu scările taman când urcă Pierce. Ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a fi cu el, și nici măcar nu e vina lui, de fapt. Nu poate schimba felul în care îl

privesc oamenii, nu poate schimba faptul că este genul de persoană care îi atrage pe cei din jur.

Asta îl va face, într-o bună zi, un star.

Asta și talentul lui înnăscut. Mari îl ascultă cântând de câțiva ani, în baruri, în cluburi și pe la festivaluri mai mici. Pierce Sheldon e un nume pe care oamenii încep să-l știe, și cu toate că n-a cunoscut încă succesul pe care îl merită, se va întâmpla curând. Este sigură, o simte, viața asta cu totul nouă care îi așteaptă parcă după următorul colț. Au nevoie doar de o șansă...

Anul trecut aproape că au reușit. Pierce a cântat în deschidere pentru Faire, o trupă americană de acid-folk care făcea un turneu prin Anglia. Avuseseră vreo două hituri de Top 20, iar spectacolele lor au fost cele mai mari la care a urcat vreodată pe scenă Pierce. A fost o nebuloasă de dube aglomerate, camere minuscule deasupra unor baruri și nopți târzii, dar nu-l văzuse niciodată pe Pierce mai fericit decât atunci, iar de fiecare dată când pășea pe scenă, părea că veneau tot mai mulți oameni să-l asculte cântând.

Mari ține minte și acum senzația dintr-o seară rece de septembrie, când stătea pe un câmp, cu bebelușul în brațe — dormea, în ciuda zgomotului asurzitor —, legănându-se pe ritm în timp ce mulțimea cânta toate versurile alături de Pierce. Versuri pe care le scrisese pentru ea, cântece care păruseră atât de intime, de personale, iar acum erau pe buzele unor străini.

Parcă era magie. Pierce făcuse o vrajă sub care căzuse tot publicul, și chiar și după toate lucrurile cumplite care au urmat, amintirea acelei seri... încă o înfioară.

El încă o înfioară.

Și acum, când o privește și îi face cu ochiul, Mari tot simte cum o străbate fiorul acela.

E al meu.

Orice ar fi, este al ei. Și ea este a lui.

Se deschide ușa apartamentului, iar Pierce ridică privirea.

Mari nici nu trebuie să se întoarcă să vadă cine e. Își dă seama după felul în care se luminează chipul lui Pierce.

Lara.

Sora ei vitregă locuiește cu ei, noaptea doarme chiar pe canapeaua pe care stă Pierce acum, iar când Mari se întoarce spre ea, Lara zâmbește larg, cu ochii ei căprui, mari, în timp ce-i face semn s-o urmeze în bucătărie.

Mari se desprinde în timp ce Pierce continuă să cânte, trece peste prietenul lui, Hobbes, care stă pe jos, ignorând mâna bărbatului, care-i atinge preț de o clipă glezna, îi simte palma fierbinte și ușor uleioasă pe piele.

Pierce i-a zis c-ar trebui să se culce cu Hobbes.

— E nebun după tine, Mari, și știi că ești liberă să faci ce vrei.

Știe, da, și chiar e liberă să facă ce vrea, dar nu-i place de Hobbes și nici vocea din capul ei, care se întreabă câteodată dacă Pierce n-o aruncă din când în când în brațele prietenilor lui ca să nu se simtă el vinovat pentru propriile aventuri. Dar pe urmă i se pare că e nedreaptă. Pierce a subliniat dintotdeauna importanța libertății, doar fiindcă au ales să fie împreună nu înseamnă că ea a devenit proprietatea lui sau că el are vreun cuvânt de spus legat de ce face sau cu cine se culcă ea. Așa a fost de la bun început.

Lara o așteaptă lângă blatul din bucătărie, cu o țigară aprinsă în mână, aproape țopăind pe loc. Părul ei închis la culoare e ud de la ploaie și i se ondulează pe umeri, iar rimelul i s-a întins, dar tot e frumoasă, în felul acela aparte pe care Mari îl consideră unic, doar al Larei. Poate că are nasul un pic prea îngust, poate că bărbia îi e cam ascuțită, dar e întotdeauna al naibii de entuziasmată în legătură cu tot ce o înconjoară,

iar asta conferă figurii ei o strălucire deosebită chiar și în bucătăria asta soioasă.

Se termină cântecul lui Pierce și răsună din nou pick-upul, de data asta și mai tare. Este George Harrison, Beatle-ul preferat al lui Mari, dar ea tot spre caiet aruncă din când în când câte o privire, jinduind să mai prindă o clipă de liniște. Însă acum, că a venit Lara, știe că nu mai are nicio șansă. Seara asta se va transforma, probabil, într-una dintre petrecerile lui Pierce care țin toată noaptea și la finalul cărora Mari găsește străini dormind în cadă și pe podea.

Se simte epuizată numai la gândul ăsta și se întreabă cum dracului e posibil să fie cineva *atât de* obosit la doar 19 ani.

Și acum trebuie să se mai ocupe și de Lara.

— OK, e clar că ești superîncântată de ceva, spune Mari, întinzându-se pe după sora ei ca să ia o bere călâie din chiuvetă.

Gheața pe care a pus-o Pierce mai devreme s-a topit aproape complet, iar de pe sticlă se preling picături care cad pe podea.

— Hai să mergem în Italia! spune Lara fără preambul.

Mari șovăie.

— Poftim?

— Italia! repetă Lara, suflând un vălătuc de fum și sprijinindu-și șoldul de blat, cu brațul liber petrecut în jurul taliei.

Mari își dă seama că sora ei îi poartă bluza, cea albastră cu flori, abia cumpărată săptămâna trecută. Deja se vede o pată micuță pe sânul drept al Larei, iar Mari reușește cu greu să-și înfrâneze nervii.

— Am încercat deja treaba cu Italia, nu mai știi? zice ea aproape țipând.

Nu cumva au dat muzica și mai tare?

— N-a fost cea mai grozavă vacanță din lume.

Când Mari a fugit cu Pierce, acum trei ani, Lara i-a implorat s-o ia cu ei, și cu toate că ideea aceasta

îi distrugea lui Mari visul de a avea o escapadă romantică, Pierce n-a putut s-o refuze.

Iar Mari n-a putut să-l refuze pe Pierce.

Și uite așa, au plecat toți trei, părăsind casa tatălui lui Mari în toiul nopții și lăsând doar un bilet mâzgălit în grabă, pe masa din bucătărie. Italia a fost al doilea popas pe care l-au făcut, după Franța, și toată călătoria încă e cam în ceață.

Încăperi înghesuite, mașini înghesuite, mirosul propriei sudori, căldura care la început fusese revigorantă și pe parcurs a devenit tot mai sufocantă, din cauza căreia i-a fost greață aproape tot timpul. Sigur, încă nu știa despre bebeluș — despre Billy — și mai târziu avea să înțeleagă de ce s-a simțit atât de rău, dar la momentul respectiv a fost convinsă că suferea un soi de pedeapsă din partea Universului. Când au rămas fără bani, s-au întors în Anglia cu coada între picioare, aducând din marea aventură doar niște arsuri de la soare și o nou descoperită antipatie reciprocă.

Și acum, sora ei vrea să se întoarcă acolo?

Lara dă ochii peste cap, îndreptându-se de spinare în timp ce scutură scrumul într-un pahar de vin aproape gol.

— Asta fiindcă ne-am dus fără niciun ban și singuri, îi răspunde. De data asta, o să fie altfel.

Țigara sfârâie când îi dă drumul în pahar, iar Lara se întinde și o ia pe Mari de mână.

— Mergem la o vilă, Mare. Cu — acum coboară un pic vocea, aplecându-se până când li se ating frunțile — *Noel Gordon*.

Mari se trage înapoi, făcând ochii mari.

— Stai puțin, adică tipul…

— Nu, Noel Gordon care lucrează la restaurantul de la colț! îi răspunde Lara și izbucnește în râs, iar apoi îi trage ușor o palmă, în glumă, peste burtă. Normal că „adică tipul". Adică Noel Gordon din *Glasgow*. Noel Gordon, care cântă *Când pleacă ea*.

Când pleacă ea este albumul preferat al lui Mari, din care a fost nevoită să-și mai cumpere un

exemplar după ce nenorocitul de Hobbes l-a zgâriat pe primul, acum câteva luni. A și avut pe pereți postere cu el când era în prima lui trupă, The Rovers, înainte să cânte solo.

Dar acum, Noel Gordon e *faimos*. Faimos în toată regula, e un star, un idol pe care Pierce îl respectă și îl invidiază în același timp.

— Dar cum Dumnezeu l-ai cunoscut? o întreabă pe Lara, care chicotește, fluturând din gene.

— Soarta! spune, punând accent pe „ta" cu un ton care îi strepezește dinții lui Mari. Eram în fața unui club din Soho cu Bonnie. O știi pe Bonnie, nu?

Nu o știe pe Bonnie, dar încuviințează oricum, fiindcă dacă-i spune că n-o știe, Lara o să fie distrasă și se va lansa într-un monolog de o jumătate de oră despre noua ei prietenă cea mai bună, Bonnie. Lara își face și pierde prieteni cu o asemenea rapiditate, încât Mari se obosește rareori să le învețe numele.

— Mă rog, trăncăneam noi și fumam și, dintr-odată, aud o... *voce* care întreabă „Are vreuna dintre voi, făpturi fermecătoare ce sunteți, un foc?" Și ridic privirea și e *el*. Să-mi bag picioarele, e Noel Gordon, și e așa de chipeș, Mari! Pozele n-au nicio treabă, îți jur, e mult mai frumos în realitate. Și pe urmă am început să vorbim și m-a invitat la o petrecere, iar acum vrea să mergem în Italia cu el.

— Bine, dar după o singură petrecere, de ce ar..., începe Mari, dar apoi vede că Lara e îmbujorată, vede cum împinge cu limba în obraz, și înțelege. Bineînțeles, continuă ea, și e chiar un pic impresionată, lucru care o enervează. Ți-o tragi cu el.

— Să nu spui nimănui! sare Lara, dar Mari știe c-o zice doar fiindcă are impresia că asta trebuie să zici când ți-o tragi cu un tip foarte faimos și căsătorit.

Știind-o pe Lara, Mari e convinsă că sora ei ar fi încântată să se plimbe prin Piccadilly cu o pancartă care să le anunțe aventura.

Și ce lovitură a dat! O fi având și Mari muzicianul ei — Pierce e tot mai cunoscut în barurile și cluburile din Londra, în definitiv —, dar Noel Gordon e dintr-o cu totul altă lume.

Probabil că de asta s-a și culcat Lara cu el.

De când s-a măritat Jane cu tatăl lui Mari, când ambele fete aveau 12 ani, ele au rămas blocate într-un soi de competiție tacită. Dacă Mari lua note bune la școală, Lara trebuia să învețe și mai bine. Dacă Mari își cumpăra un disc nou, a doua zi Lara își lua două discuri.

Mari nici măcar nu fusese din cale-afară de surprinsă când Lara i-a însoțit când au plecat din Anglia, ori când a rămas cu ei la întoarcere. Susținuse că nu are unde altundeva să se ducă, dar Mari e sigură că Jane l-ar fi convins pe tatăl ei s-o primească înapoi. Mari era cea care fugise cu un bărbat însurat, Mari era cea care comisese un păcat impardonabil. Lara doar se comportase ca o soră grijulie.

De câteva luni îi stă pe limbă să-i spună asta Larei, dar ceva o tot oprește. Oricât de ciudat ar părea, având în vedere cât de des o scoate Lara din fire, Mari tot își dorește să mai aibă pe cineva lângă ea în aventura asta, pe cineva cunoscut. Un om cu care să poată sta de vorbă și care să nu fie Pierce.

— Îți dai seama, Lara, spune Mari rece, lăsându-și berea pe blat, că dacă petrecem o vară în Italia cu el, lumea o să se cam prindă care e faza cu voi doi.

Lara pufnește, fluturând nonșalant din mână.

— O să creadă toți că ne-a invitat fiindcă Pierce e muzician. Sau poate datorită ție. E foarte impresionat de ai tăi.

Mari se străduiește să ignore sentimentul atât de cunoscut și de stânjenitor pe care îl are ori de câte ori se entuziasmează cineva în legătură cu

părinții ei. Nu e chiar mândrie, nici neliniște, ci o combinație stranie între acestea două. Și ea îi admiră, bineînțeles, toată viața și-a idolatrizat mama, dar se întreabă ce-și spun oamenii ăștia, oamenii ca Noel — căcat, oamenii ca Pierce —, care și-i imaginează pe părinții ei într-un fel care probabil nu corespunde întru totul cu realitatea. Și se teme că, atunci când o cunosc pe ea, se gândesc de fapt la mama ei. Oare se gândesc că însăși existența lui Mari a lipsit lumea întreagă de prezența mamei ei?

Însă n-o surprinde deloc că Noel Gordon le este fan. În definitiv, părinții ei au fost niște rebeli. Nu muzicieni, ci scriitori, filosofi, boemi. Căsnicia lor a fost o împreunare rară a doi intelectuali pe picior de egalitate, o poveste de iubire între doi iconoclaști. Iar faptul că mama lui Mari a murit de tânără n-a făcut decât să ofere și mai multă strălucire acestui mit. Ce poveste tragică, ce poveste romantică, prostii de-astea.

Sigur, până la urmă, tatăl ei s-a dovedit a nu fi chiar atât de neconvențional. Când a aflat că fiică-sa avea o aventură cu un bărbat însurat, un bărbat însurat pe care William îl primise cu brațele deschise în casa lui și-l considerase prieten, și-a ieșit din fire, iar Mari a primit discursul „la mine în casă să nu mai pună piciorul". Fuga a părut singura variantă.

Dar toate astea țin acum de trecut, iar viitorul e ăsta: să petreacă vara în Italia, într-o vilă de fițe, cu o vedetă în toată regula. Cine ar putea refuza așa ceva?

— Ce faceți voi două aici, vă ascundeți?

Intră și Pierce în bucătărie, cu cămașa pe jumătate descheiată, transpirat, cu părul lipit de față, și o trage pe Mari lângă el, frecându-și jucăuș nasul de gâtul ei.

— Punem la cale aventuri, îi răspunde Lara, întinzându-se să-l mângâie pe braț chiar în timp ce el o trage pe Mari mai aproape.

Întotdeauna face așa. Îl atinge.

Pierce nu-i este fidel, Mari e conștientă de asta și e conștientă și că n-ar fi rezonabil să se aștepte ca el să-i fie credincios, având în vedere că încă e însurat. Buna și nobila Frances trăiește într-un sătuc din Surrey, tânjind după el și sperând că o să-i vină mintea la cap și o să se întoarcă la ea.

Dar Pierce i-a jurat că a fost o singură dată cu Lara, și asta după ce murise Billy, când Mari se cufundase în suferință, neștiind cum să meargă înainte după ce un suflet pe care îl iubise atât de mult dispăruse pentru totdeauna. Întrebându-se dacă moartea bebelușului ei nu era cumva modul în care făcuse dreptate Universul, fiindcă mama lui Mari murise când o născuse pe ea.

Erau niște gânduri sumbre, niște gânduri cumplite. Se prăbușise într-un hău în care nici măcar Pierce nu putea ajunge la ea.

Mari îi lăsase singuri cu durerea lor, a încercat atunci Pierce să-i explice, pe el și pe Lara. Se apropiaseră unul de altul doar fiindcă sufereau amândoi, fiindcă îi simțeau lipsa.

Mari a încercat să-i creadă, să-i ierte, dar nu e ușor.

Uneori se îndoiește.

Și acum, când o ascultă pe Lara povestindu-i lui Pierce despre călătoria în Italia, îl vede ridicând-o în brațe și învârtind-o prin bucătăria asta minusculă, iar tocurile cizmelor ei se lovesc de dulap, râcâind vopseaua, Mari își îngăduie să spere că vacanța asta le va face bine. Că în Italia o să aibă spațiu să respire în voie.

Și, poate, își spune ea privindu-și jurnalul, acolo va fi loc și pentru visurile ei.

Mari Godwick s-a născut faimoasă.

Tatăl ei a fost renumitul scriitor și boem William Godwick, iar mama ei, Marianne Wolsely, a ajuns chiar mai faimoasă, fiind jurnalistă în timpul Războiului Civil Spaniol. Corespondențele ei din Sevilla au captivat atenția întregii națiuni, iar singura ei carte de ficțiune, un volum de proză scurtă intitulat *Sângele inimii și alte povestiri*, s-a vândut destul de bine, însă deciziile neconvenționale pe care le-a luat pe plan amoros au fost cele care au stârnit controverse.

Prima ei poveste de dragoste care a atras atenția publicului a fost cu pictorița Rosa Harris, iar refuzul lui Marianne de a ascunde această relație a fost considerat curajos și principial. După ce a luat sfârșit această legătură, s-a zvonit c-ar fi avut aventuri cu Hemingway, Prințul George, Ducele de Kent și cu soția unui parlamentar de vază. Recent, o analiză mai atentă a vieții ei a revelat că multe dintre legăturile acestea romantice au fost exagerate, dacă nu inventate de-a dreptul, lucru care a fost sugerat și în ceea ce o privește pe fiica ei, Mari, și legăturile ei cu așa-numitul „Cerc din Soho".

Însă ceea ce le leagă în modul cel mai semnificativ pe Marianne și pe fiica ei este faptul că, în ziua în care s-a născut Mari, mama ei a murit.

Cauza a fost preeclampsia, o boală în mare parte necunoscută în 1955, anul în care s-a născut Mari. Ea avea să declare mai târziu că a simțit că au fost două suflete împletite

vreme de aproape un an în trupul mamei ei, ca apoi unul dintre ele să se stingă, în vreme ce celălalt își forța venirea pe lume. A fost un sentiment de vinovăție cu care Mari a trăit întreaga viață. Când singurul ei copil cu muzicianul Pierce Sheldon, un fiu pe nume William, a murit în anul 1973 din cauza unei infecții pulmonare, Mari le-a spus prietenilor că ea asta merita. A avut neîncetat tendința de a se învinui pe sine, mai cu seamă în a doua parte a vieții și, spun unele surse, acesta a fost motivul pentru care a publicat o singură carte cât a fost în viață. *Lilith mânioasă* a făcut senzație, iar lui Mari i-a adus suficiente câștiguri încât să trăiască liniștită tot restul vieții, dar succesul ei a fost întotdeauna perceput ca dulce-amărui, venind în urma unei teribile tragedii pe plan personal.

După moartea ei, în 1993, în apartamentul scriitoarei au fost găsite mai multe manuscrise, toate finalizate între 1979 și 1992, care aveau să fie publicate postum.

Agentul ei literar, care i-a stat alături de-a lungul întregii cariere, Jeremy Thompson, a fost la fel de uluit ca toată lumea, neștiind de ce a hotărât autoarea să le ascundă. Thompson a declarat pentru *The Times*: „Mari era o tipă tare ciudată. O știam de aproape 20 de ani, dar n-am putut spune niciodată că o cunosc cu adevărat. Cred că nimeni n-a cunoscut-o, de fapt".

Caroline Leeman, *Umbra de pe scări: Viața și iubirile osândite ale lui Mari Godwick*, 2015

HOINARII NU VOR MAI HOINĂRI ÎMPREUNĂ[5]

Imediat după încheierea unui turneu în SUA ținut cu casele de bilete închise, trupa rock The Rovers șochează industrială muzicală și lumea întreagă anunțând o „pauză lungă“, în timpul căreia membrii formației se vor concentra asupra unor „proiecte personale“. În contextul în care toboșarul Sam Collins a colaborat deja la albumele unor artiști precum Cream și The Byrds, iar basistul John Keating a urcat pe scenă alături de Rolling Stones chiar anul trecut, ochii tuturor sunt ațintiți asupra solistului Noel Gordon, în așteptarea următoarei sale mișcări.

Fiul cel mic al Contelui de Rochdale, domnul Gordon a fost întotdeauna un personaj excentric (unii ar spune chiar scandalos), fiind comparat adeseori cu Jim Morrison, de la The Doors, și cu Roger Daltrey, de la The Who. Vocea lui catifelată de bariton și versurile ezoterice l-au transformat într-o prezență nelipsită din ziare, atât aici, în Marea Britanie, cât și în lumea întreagă.

Întrucât în momentul de față se află în luna de miere pe Insula Mustique, împreună cu Lady Arabella Wentworth, moștenitoarea unei averi considerabile, nu a putut fi contactat pentru declarații, însă avem surse care ne dezvăluie că Gordon are cu siguranță un album în lucru. Nu putem decât să ne întrebăm cât de sus va mai urca steaua lui Noel Gordon.

Revista *Pop Beats*, iunie 1969

---

5 Joc de cuvinte; în limba engleză, numele trupei, The Rovers, înseamnă „hoinarii”.

CAPITOLUL TREI

Mi se pare ireal că la doar două săptămâni de la prânzul ăla într-o cafenea micuță din Asheville, Carolina de Nord, sunt la Roma.

Zborul a fost liniștit și am reușit să dorm în cea mai mare parte a timpului, așa că, aruncată direct în haosul din Fiumicino, mă simt nu ca și cum aș fi în altă țară, ci pe altă planetă.

Chess este deja la vila de lângă Orvieto și mi-a trimis indicații clare despre cum să ajung acolo. Le citesc pe telefon și mijesc ochii în lumina puternică a soarelui care pătrunde prin geamurile din zona benzilor de bagaje. De la aeroport trebuie să iau un tren până la Termini, gara din centrul orașului; de acolo, încă un tren până la Orvieto, unde cică o să mă aștepte Chess.

N-am mai fost în străinătate de aproape cinci ani, iar atunci când am fost, am călătorit doar cu Matt. E prima oară când trebuie să mă descurc singură într-o țară străină și probabil că sunt mult prea mândră de mine când reușesc să mă urc în trenul potrivit, dar nici că-mi pasă. Pentru prima oară în mai mult de doi ani, mă simt în apele mele, în largul meu, simt că dispar pânzele de păianjen și că se ridică greutatea cumplită care m-a apăsat.

Drumul de la Roma la Orvieto durează cam o oră, și cu toate că sunt epuizată și legănatul ușor al trenului ar trebui să mă adoarmă imediat, sunt prea entuziasmată, stau cu fața aproape lipită de geam și privesc cum aglomerația urbană se transformă într-un peisaj rural.

Gara în care oprim este mult mai mică decât cea din Roma, iar undeva sus, departe, văd zidurile groase care înconjoară orașul istoric. Arată

incredibil de vechi și de rezistent, de jos se văd doar vârfurile copacilor și câte un acoperiș ici și colo. Am citit despre orașele medievale ale Italiei, construite pe dealuri, dar e prima oară când văd unul în realitate și mi se umplu ochii de lacrimi în timp ce mă lupt să cobor cu geamantanul din tren.

Am reușit. După atâtea luni în care am fost prizonieră în propria casă, prizonieră în propriul corp, am ajuns într-un loc nou, iar bucuria îmi gonește prin vene asemenea șampaniei.

Sunt și mai entuziasmată — și ușurată — când văd că Chess mă așteaptă, într-adevăr, în fața gării.

Parcă e și mai blondă decât mi s-a părut în Asheville, mă întreb dacă data viitoare când o s-o văd o să fie platinată de-a dreptul. Dar îmi zâmbește, un zâmbet uriaș, cu brațele larg deschise, și eu mă las învăluită în îmbrățișarea ei.

— Ai sosit! exclamă melodios și face un semn spre mașina din spatele ei.

E micuță și roșie, extrem de italienească, iar eu izbucnesc în râs când îmi pun bagajul pe bancheta din spate, care e minusculă.

— Nu-mi vine să cred că marea Chess Chandler a căzut pradă unui asemenea clișeu! îi zic, iar ea îmi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor de soare, zâmbind în continuare.

— Uite care-i faza, cea mai bună prietenă a mea o să petreacă vara asta cu mine, în Italia. Nici nu se discută, o să mergem cu un Fiat, cu părul în vânt, o ardem ca-n *Sub soarele Toscanei*[6], ce căcat?!

Izbucnesc iar în râs, apoi ne urcăm în mașină și-mi dau seama că are dreptate — exact așa trebuie trăită experiența Italiei.

Drumul se unduiește pe dealuri, ne tot îndepărtăm de Orvieto până când ajungem suficient de sus încât să privesc pe deasupra zidurilor impozante spre centrul vechi al orașului.

— E extraordinar, îmi zice Chess, urmărindu-mi privirea. Parcă-i dintr-un basm sau ceva. Putem să-l vizităm în după-amiaza asta, dacă vrei.

Poate, sau poate că nu vreau să fac absolut nimic, iar libertatea acestei decizii mă încântă nespus de mult.

Ne continuăm drumul sub cel mai albastru cer pe care l-am văzut în viața mea, trecem pe lângă câmpuri și copaci, apoi Chess cotește pe un drum de țară, iar Fiatul se zdruncină prin niște hârtoape cu care probabil nu e obișnuit. Mașina asta a fost făcută pentru străzile înguste din Roma, nu pentru un drum prăfuit, plin de pietriș și gropi, și mă gândesc că treaba asta e tipică lui Chess — să supună până și mașinile voinței ei.

Apoi intrăm pe drumul spre vilă și o văd.

— Vai de capul meu, Chess, murmur, făcând ochii mari.

În ultimele zile am văzut sute de poze cu Vila Aestas, dar una e să vezi o poză, și alta e s-o vezi în realitate, înaltă și impozantă, ca ieșită dintr-un film.

Este visul oricui și-a imaginat vreodată o vilă italiană: un bloc dreptunghiular solid, dar grațios, din piatră de culoarea untului, așezat pe cea mai verde pajiște din lume, cu flori în culori vii la toate ferestrele.

Parcăm pe aleea în formă de potcoavă din fața casei. Pe o latură a vilei văd sclipirea de acvamarin a apei din piscină, iar dincolo de ea, apa verzuie, mai întunecată, a heleșteului împrejmuit de chiparoși înalți care fac umbră malului.

— E ireal, nu? mă întreabă Chess, împingându-și ochelarii de soare pe creștet. Site-ul nu reușește nici pe departe să-i redea frumusețea.

Nu, chiar nu reușește. Fiindcă nu e vorba doar despre cum *arată* locul ăsta, ci mai ales despre *senzația* pe care ți-o dă.

Îți dă un sentiment de liniște, ca un mic univers doar al tău, departe de lume.

Simt că aici trebuie să fiu în clipa asta.

Senzația devine și mai pregnantă când Chess deschide ușa masivă din stejar și mă conduce pe un hol răcoros și întunecat. Podeaua e din piatră, iar pereții sunt văruiți în aceeași nuanță domoală de galben ca exteriorul casei. Chiar lângă ușă este o masă veche, zgâriată, iar pe ea se află o vază cu câteva fire luminoase de floarea-soarelui.

— Eu le-am cules, îmi spune Chess, întinzând mâna să mângâie petalele. E un câmp plin de floarea-soarelui chiar în spatele casei. Zici că oamenii ăștia sunt chitiți să facă vila cât mai italienească și mai de vis cu putință.

Și le iese. Casa nu numai că se ridică la înălțimea fanteziilor mele, ci le și depășește cu mult. Altă chestie care e, trebuie să recunosc, tipică lui Chess.

— Așadaaar? mă întreabă ea, împletindu-și degetele și proptindu-le împreunate sub bărbie.

— Nu-mi vine să cred că-n casa asta a fost omorât cineva.

Izbucnește în râs.

— Bun, asta e prima oară când aduci vorba despre crimă, mai ai patru.

— Pe celelalte le mai păstrez, îi promit eu.

Adevărul este că, stând pe holul ăsta somptuos, în lumina care se revarsă printr-o fereastră cu arcadă din capul scărilor, ultimul lucru la care mă gândesc este crima. În plus, Chess a avut dreptate — se pare că a fost mai curând tipul de fiasco clasic din lumea drogurilor și a rock-and-rollului din anii '70, nu chiar genul de poveste gotică în jurul căreia iau naștere legendele de groază. Un muzician a fost omorât în bătaie de un traficant de droguri, după o ceartă care a scăpat de sub control fiindcă toți cei prezenți o luaseră razna din cauza drogurilor. Și au murit cu toții de mult.

— Și mai știi ceva, adaugă Chess, conducându-mă spre restul casei, sunt uciși oameni în tot felul

de case, de ce nu și într-o vilă superbă?

E o întrebare bună, dar nu la eleganța casei mă gândeam eu. Locul acesta emană o căldură aparte, o liniște care vine într-o contradicție totală cu ideea că aici i-a fost zdrobită țeasta cuiva.

Dar nu vreau să mă mai gândesc acum la asta.

Deocamdată, vreau un duș, un pahar cu vin și cel puțin două ore pe terasa de afară, în care să nu mă gândesc la absolut nimic.

— Vrei să-ți fac marele tur al casei? mă întreabă Chess, făcând un gest larg, protocolar.

Nu prea vreau. Cred c-ar fi mai distractiv să explorez singură casa, să-i descopăr eu secretele și surprizele.

Dar îmi dau seama că Chess a așteptat cu nerăbdare momentul ăsta, să facă pe Stăpâna Conacului, așa că-i zâmbesc.

— Haide!

Bate din palme fericită, apoi mă ia de braț și mă trage mai departe pe coridor.

Vila este mai mică decât îmi imaginam, mai intimă. Auzi cuvântul „vilă“ și îți imaginezi un conac uriaș, cu mai multe corpuri, cu pasaje secrete între aripi. Însă Vila Aestas e mult mai primitoare și mai caldă. Există o scară principală, impozantă, așa cum se cuvine, ale cărei trepte încep chiar de lângă ușa de la intrare și care duc spre un palier cu câte un coridor în stânga și în dreapta, cu dormitoare de o parte și de alta. Sunt cel puțin patru dormitoare, din câte văd, iar Chess mă conduce spre unul din dreapta și deschide ușa cu un gest teatral.

— Evident, dacă nu-ți place, poți să-ți alegi altul, dar camera asta mi s-a părut cea mai *Em-ească* dintre toate, îmi zice.

Se sprijină de tocul ușii, oferindu-mi unul dintre zâmbetele ei cele mai fermecătoare și, ca de obicei, are dreptate.

E un dormitor micuț, dar ferestrele dau spre heleșteu și spre curtea povârnită din spate, iar în

depărtare abia disting zidurile citadelei Orvieto.

La fereastră e un birou alb și așternutul este în mai multe nuanțe de albastru, culori domoale, pe fundalul pereților albi, decorați cu câteva tablouri cu peisaje pitorești din Umbria. Briza flutură perdelele cu tiv dantelat. E o încăpere desăvârșită până la ultimul detaliu, parcă e decorul unui platou de filmare.

— Tre' să recunoști că mă pricep, spune Chess.

Mă întorc spre ea, emoționată dintr-odată.

— Ești cea mai tare! îi răspund și vorbesc cât se poate de serios.

Nu doar pentru că m-a invitat aici sau fiindcă a ales pentru mine camera asta încântătoare, ci pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor stânjenitoare care s-au petrecut între noi de-a lungul anilor, ea chiar îmi este cu adevărat cea mai bună prietenă.

Mă strânge iar în brațe, tare de tot, pe urmă se trage înapoi.

— O să scrii o grămadă de pagini geniale la biroul ăsta, sunt convinsă!

Râd un pic, cam înlăcrimată, și mă șterg la nas.

— Ești mai încrezătoare în talentul meu decât sunt eu.

Chess ridică din umeri și pornește spre ușă.

— Întotdeauna am crezut în talentul tău.

---

6 Film de dragoste din anul 2003, cu Diane Lane în rolul principal.

CAPITOLUL PATRU

Până la urmă, am parte și de paharul ăla de vin și de câteva ore doar pentru mine, în care să stau tolănită pe terasă, pe un șezlong tapițat, eventual să și moțăi un pic, trezindu-mă la asfințit și simțind un miros irezistibil de pui la cuptor, lămâie și usturoi, care plutește prin ușa deschisă a bucătăriei.

Acolo o găsesc pe Chess, cu o cârpă de bucătărie prinsă la curea, în timp ce amestecă într-o cratiță de pe foc, cu un pahar de vin în cealaltă mână. Are telefonul pe blat și din niște boxe nevăzute răsună muzică. Durează un pic să-mi dau seama ce melodie e și, când mă prind, mă apucă râsul, iar ea se întoarce spre mine

— Pe bune că gătești și asculți Avril Lavigne? o întreb, iar ea gesticulează spre mine cu lingura în mână, câțiva stropi de sos picurându-i pe aragaz.

— Dacă ții neapărat să știi, ascult playlistul meu mega-special „Em și Chess = BFF[7]“.

Face semn din cap spre telefon, așa că-l iau și mă uit. Într-adevăr, ascultă un playlist numit „JessieC+EmmyMac 4Eva (1998–2018)“, plin cu melodii care mă copleșesc cu amintiri din toți anii de când ne cunoaștem: de când cântam cu periile pe post de microfon, în camera ei, până la barul de karaoke în care am cântat, bete fiind, în seara dinaintea nunții mele.

Până și titlul e nostalgic — „Jessie C“ și „Emmy Mac“ sunt vechile noastre porecle. Eu n-am mai folosit-o pe a ei, fiindcă nu i-a plăcut niciodată vreo prescurtare normală a numelui ei, Jessica, iar ea nu a mai folosit-o pe a mea din momentul în care am devenit Emily Sheridan, în loc de Emily McCrae.

Dar e drăguț, îmi face plăcere să văd că aceste două vechi versiuni ale noastre sunt din nou una lângă alta.

Înduioșată, las telefonul jos și mă sui pe blat, bălăbănindu-mi picioarele pe margine și privind-o cum gătește.

— De ce se termină în 2018?

Se întoarce spre mine, ridicând din sprâncene nedumerită.

— Mmmce?

— Playlistul. Începe în 1998, adică în anul în care ne-am cunoscut, dar se termină, gen, acum cinci ani.

— Ah, zice, întorcându-se din nou spre aragaz. L-am făcut pentru petrecerea celei de-a 20-a aniversări a prieteniei noastre.

Acum e rândul meu să nu înțeleg despre ce vorbește.

— Ce petrecere pentru cea de-a douăzecea aniversare?

— Aia pe care voiam s-o organizez, îmi răspunde Chess în timp ce melodia se schimbă și începe un cântec din *High School Musical*. Urma să fie o chestie gigantică, ca o petrecere *adevărată* de aniversare, numai că pentru aniversarea unei prietenii. Voiam s-o țin la mine acasă, în Kiawah, să ne invit toți prietenii, rudele. Pe toată lumea.

Sună simpatic, dar și un pic cam exagerat, ceea ce este, de fapt, specialitatea lui Chess.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Se întoarce iar spre mine, lăsând lingura pe un mic suport din ceramică de pe blat, și-și încrucișează brațele.

— Păi, m-am luat cu treaba. Era anul în care a ieșit *Drumul Puterii* în ediția broșată și totul a luat-o...

Flutură din brațe, fiindcă ce cuvânt ar putea descrie cum au luat-o toate razna odată cu cartea aia? Sigur că Chess avusese și înainte succes. *Tot ce nu m-a învățat mama* se vânduse foarte bine, iar

ediția cartonată a *Drumului Puterii* se vânduse și mai bine, dar cea broșată a explodat pur și simplu.

Atunci a fost și interviul cu Oprah, iar Chess a început brusc să apară la televizor, în reviste, ajunsese la nivelul ăla de faimă în care te recunosc oamenii pe stradă.

— Plus că erai *și tu* superocupată, continuă ea, privindu-mă cu coada ochiului. Nu ăla a fost anul în care a început Matt toată treaba cu copilul?

Ah, da. Treaba cu copilul.

S-a întâmplat mai târziu, de fapt. A început acum vreo doi ani, de Ziua Recunoștinței, când Matt s-a ridicat în picioare în timpul mesei cu familia, m-a luat de mână și i-a anunțat pe toți că am hotărât „să încercăm să ne întemeiem o familie".

Vorbiserăm despre asta, însă doar teoretic, nu la modul serios, și cu siguranță eu nu aveam de gând să anunț pe nimeni. Țin minte și acum senzația, cum stăteam acolo, cu mâna transpirată în palma lui Matt, îmbujorată la față, întrebându-mă: *Oare chiar e nevoie ca ai mei să știe că ne pregătim să facem mult mai mult sex?*

Dar așa era Matt. Genul de om „spune ce ai de gând, pe urmă ține-te de plan", iar părinții mei au părut atât de sincer entuziasmați de idee, încât a fost mai simplu s-o las așa pur și simplu. Precum Chess, Matt reușea mereu să te ia pe sus cu planurile lui, dându-ți impresia că a fost, de fapt, ideea ta de la bun început.

Atunci habar nu aveam, dar ăla a fost începutul sfârșitului. Cina aia de Ziua Recunoștinței, cu Matt, care se uita urât la mine fiindcă îmi mai turnam vin, deși era clar că încă nu eram însărcinată, cu mama, care a intrat repede pe ancestry.com, ca să vadă ce nume ne-ar plăcea, cu frații mei, care făceau glume despre cine va fi unchiul preferat, cu mine, care mă gândeam *E minunat, asta îmi doresc, nu sunt în*

apele mele doar fiindcă le-a spus Matt tuturor prea devreme, asta-i tot.

Acum evit întrebarea lui Chess, ridic din umeri și îi spun:

— Am scris și două cărți cu Petal în anul ăla, deci ai dreptate, a fost o perioadă cam haotică.

Chess se întoarce din nou spre aragaz și ia o gură de vin.

— În fine, probabil că nu era momentul potrivit. Și, în plus, i-am pomenit lui Matt ideea asta și a reacționat superdubios. Poate avea senzația că mă bag peste el sau ceva? Ca și cum doar el avea dreptul să aibă aniversări cu tine.

Izbucnește în râs și părul îi atinge ușor umerii când lasă capul pe spate.

— Mai ții minte ce s-a supărat la nunta voastră, când am zis în glumă că, de fapt, ne-a luat pe amândouă de nevastă?

Nu s-a supărat, de fapt, mai curând a fost... iritat, aș zice. Țin minte și acum că zâmbetul i s-a înăsprit un pic, iar mie mi s-a strâns imediat stomacul.

Ce mă fac dacă Matt și Chess nu se plac? mă întrebasem când le făcusem cunoștință. Relația noastră progresase destul de repede, iar el și Chess apucaseră să petreacă ceva timp împreună doar de vreo două ori înainte de nuntă.

Dar se dovedise a fi o temere inutilă. Cu toate că Chess poate fi copleșitoare, Matt o plăcuse cu adevărat. Când ne vedeam toți trei, nu se simțea niciunul stingher, iar Matt accepta binevoitor toate glumele noastre vechi sau aluziile la cine știe ce film pentru adolescenți din 2002. Acum, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că aproape că mi-e dor de el.

Ce gând al naibii de jalnic!

Matt nu mai e lângă mine, iar Chess este aici. *Eu* sunt aici, așa că sar de pe blat și mă duc să inspectez ce se întâmplă pe aragaz.

Văd că în oala în care amesteca Chess adineauri este sos, iar pe ochiul din spate e o tigaie cu sparanghel sotat. Mă uit și-n cuptor, văd un pui rumenit, cu pielea crocantă, înconjurat de grămăjoare de bucăți aurii de cartof, apoi mă îndrept de spinare și ridic din sprâncene.

— Ai gătit?

Chess știe să gătească, dar nu i-a făcut niciodată vreo mare plăcere.

Se încruntă o clipă, ca și cum s-ar gândi intens, apoi, în cele din urmă, clatină din cap.

— Vreau tare, tare de tot să te mint și să-ți zic c-am gătit eu, dar, de fapt, pe toate astea le-a adus Giulia, fata care o să se ocupe de noi. Pe mine nu mă pasionează atât gătitul, cât... încălzitul.

Zâmbesc și mă îndrept spre frigiderul albastru, îl deschid și mai scot o sticlă de vin. Umplu din nou paharele amândurora și spun:

— Știi că tocmai ai folosit expresia „fata care o să se ocupe de noi“, da? Deci acum ești genul de persoană care zice chestii de felul ăsta?

Chess dă ochii peste cap și linge o picătură de sos care i s-a uscat pe mână.

— Păi, chiar asta e! E ca și cum... Nu știu cum să zic, e ca și cum vine la pachet cu vila. Face un pic de menaj, ne aduce de mâncare, chestii de-astea. Cică familia ei lucrează aici de câteva generații.

Cumpănesc informația asta în timp ce scot două farfurii din dulap și merg să le așez pe măsuța din bucătărie, acoperită cu o față de masă cu imprimeu floral.

— Crezi că maică-sa sau bunică-sa o fi fost aici când...?

— Nu uita, mă avertizează Chess ridicând un deget, mai ai voie să aduci vorba despre asta doar de patru ori! Chiar vrei să irosești două într-o singură zi?

Zâmbesc larg, clatin din cap și termin de pus masa.

Ne ospătăm cu sparanghelul tras la tigaie cu ulei de măsline și lămâie, cu puiul la cuptor cu cartofi, sosul este în același timp consistent și ușor, iar toate alunecă pe gât cu ajutorul câtorva pahare de vin rece, vinul de Orvieto pentru care e faimoasă regiunea asta din Italia. E mai dulce decât vinul pe care îl beau eu de obicei, dar are un gust văratic, iar când mă ridic de la masă sunt sătulă cum nu m-am mai simțit de o groază de vreme și m-am amețit ca lumea.

Și Chess la fel, chicotește în timp ce bagă la subraț o sticlă de limoncello, ia două pahare micuțe între degete, cu o mișcare de parcă le ciupește, și cu cealaltă mână face un gest larg spre ușă.

— Propun să ne retragem în salon! zice, luându-și un ton teribil de pompos, ca nobilii de pe vremuri, iar eu o urmez, încercând să nu mă lovesc de mobile pe drum.

A apus soarele, și cu toate că în camera de zi prin care trecem sunt câteva veioze aprinse, coridorul este scăldat în umbră.

Se oprește în fața unor uși duble și le deschide cu cotul. Eu bâjbâi după comutator, dar Chess țâțâie ușor din buze în timp ce lasă din mână paharele și sticla de limoncello.

— Nu, nu. Stai așa.

Se văd scăpărarea unei brichete și apoi o revărsare de lumină caldă dinspre o comodă aflată chiar lângă ușă. O lumânare groasă sfârâie ușor într-un sfeșnic din metal, iar eu o urmăresc pe Chess cu privirea în timp ce dă ocol încăperii, aprinzând și alte lumânări. Mai sunt două, înalte cât niște coloane, pe polița de deasupra șemineului, lumina lor reflectându-se într-o oglindă aurită, iar alte câteva lumânări micuțe, rotunde se află pe măsuța joasă din fața canapelei.

În cele din urmă, marea *pièce de résistance*: aprinde un candelabru uriaș, ca o cascadă de

cristale, care scoate un clinchet melodios când îl urcă pe un raft jos și lung.

Țin minte că am văzut încăperea asta când mi-a făcut Chess turul casei, dar în lumina după-amiezii nu s-a remarcat prin nimic — un salon mai mic, cam aglomerat de mobilă și nu la fel de fermecător cum era camera de zi, pentru că avea ferestrele în partea din față a casei, nu spre priveliștea frumoasă din spate.

Dar acum, la lumina lumânărilor ce pâlpâie, spațiul acesta s-a transformat. Pare intim, dar și elegant și teribil de misterios. Covorul de sub picioarele noastre e un pic ros, podeaua din lemn e cam tocită, dar îmi place că par uzate. Au un farmec aparte: canapeaua puțin lăsată și pernele ei cu ciucuri, fotoliile asortate, cu spătarul lat, tapițate cu catifea aurie a cărei țesătură e rărită din loc în loc. Ai sentimentul că încăperea a fost martora unor întâmplări memorabile.

— Asta, spune Chess, mergând spre altă comodă micuță, este camera mea preferată din toată casa. E cam sinistră, nu?

Izbucnesc în râs, cufundându-mă într-unul dintre fotolii și jucându-mă cu degetele de la picioare pe covor.

— Numai tu ești în stare să zici „Ce cameră sinistră, e preferata mea!“

Îmi aruncă un zâmbet subțire peste umăr în timp ce ridică încet capacul unui pick-up cam ponosit.

— Așa o fi, dar tu ești cea care scrie cărți polițiste pline de crime, îmi amintește ea. Așa că m-am gândit c-o să apreciezi un decor gotic ca la carte în prima noastră seară.

Și de data asta, Chess mă înțelege mai bine decât oricine altcineva. Îmi place la nebunie că vila asta are atâtea fețe, e intimă și caldă în timpul zilei, un pic înspăimântătoare și somptuoasă noaptea.

Sau poate că sunt eu mai beată decât credeam.

Lângă comodă este o lădiță din lemn, iar Chess începe să scotocească prin ea, scoțând în cele din urmă un album pe care nu-l disting foarte bine. În lumina difuză din cameră, pare să aibă coperta verzuie, decolorată.

— O arzi foarte retro, îi spun. Ca-n primul an de facultate. N-ai adus și iarbă, nu?

Chess pufnește, scoțând discul din copertă.

— Aș vrea eu! Tot ce pot să-ți ofer e niște ulei CBD[8] cu aromă de lavandă. Trebuie să-l încerc pentru magazin.

— Magazin?

Pune discul pe platan și ridică brațul.

— Mda, Echipa Chess se gândește să ne extindem un pic pe partea comercială. Vindem deja pe site cărțile și niște produse personalizate, dar ar fi drăguț să avem și câteva magazinașe pop-up. Poate, dup-aia, chiar și unele în toată regula, cu pereți și tot ce trebuie, știi ce zic?

Nu știu, iar momentele de genul ăsta sunt ca un duș rece pentru nostalgia și iluziile mele despre cât de apropiate suntem. Viața ei e atât de departe de ce trăiesc eu, încât suntem, practic, din specii diferite. Însă încuviințez oricum.

Se aude un șuierat în momentul în care acul atinge discul, o pauză și apoi primele note ale unui cântec care-mi pare vag cunoscut.

— Ce-i asta? o întreb, iar Chess îmi întinde coperta.

Pe partea din față este imaginea unei femei: stă pe o băncuță capitonată și ține în mână o chitară albă. E aplecată, întoarsă un pic spre dreapta, iar părul închis și cârlionțat aproape că-i ascunde figura. În partea de sus a coperții scrie, cu un font gingaș, plin de bucle și rotunjimi, „Aestas".

— De asta se cheamă acum Vila Aestas, îmi spune Chess. Înainte se numea...

— Vila Rosato, îi închei eu propoziția. Știu, am văzut când am căutat-o pe Google.

Chess ia înapoi coperta albumului și o aruncă pe măsuță.

— Bun. În fine, se pare că Lara Larchmont a scris mare parte din album aici, așa c-au hotărât să redenumească vila în cinstea ei. Știi că drăcia asta s-a vândut în 20 de milioane de exemplare? Și e bun, adaugă ea, făcând semn spre pick-up, dar eu aș face și un pact cu Diavolul, dacă aș ști că așa o să vând 20 de milioane de exemplare din... orice.

Cântecul ajunge la refren și acum îl recunosc. Este *Lanțul de aur*.

— Maică-mea a avut albumul ăsta! îi spun și-mi vine în minte o imagine cu mama în bucătărie, fredonând, în timp ce Lara Larchmont cânta pe fundal.

— Mamele tuturor au avut albumul ăsta. Până și mama *mea*, și știi că ea-i alergică la tot ce ține de „artă" și „sentimente".

N-am mai văzut-o pe mama lui Chess, Nanci, de o mie de ani. Mă îndoiesc că Chess însăși s-a mai întâlnit cu ea. N-au fost niciodată apropiate și zău că s-a dus naibii orice șansă de a fi vreodată apropiate, când a apărut *Tot ce nu m-a învățat mama*. Dar chiar și când eram copii, Chess petrecea mai mult timp la mine acasă decât la ea. Nu m-a deranjat niciodată. Eram singura fată din casă, aveam trei frați, așa că-mi plăcea să fie cineva de partea mea, o fată cu care să am secrete și să șușotesc tot timpul.

Iar lui Chess părea să-i priască haosul vesel de la mine de-acasă. Ea și mama ei stăteau singure într-un duplex, iar de cele câteva ori în care am rămas acolo peste noapte, m-a uimit cât de liniște era, cum dispărea Nanci în camera ei, lăsându-ne pe mine și pe Chess de capul nostru.

Seara asta parcă seamănă un pic cu nopțile acelea, suntem doar noi două, singure, într-o casă în care domnește liniștea. Însă în locul micului duplex amărât, cu linoleumul dezlipit și cu mobilă la mâna a doua, acum suntem într-o vilă din Italia

pe care Chess și-a permis s-o închirieze, pentru că, în ciuda copilăriei cam disfuncționale și triste, ea a realizat... multe. Atât de multe.

Uneori uit cât de impresionante sunt realizările ei.

— M-am gândit c-ar fi tare să intrăm cu totul în atmosferă, știi? spune Chess acum, la lumina lumânărilor. Mai ales în prima seară.

Deschide sticla de limoncello, toarnă lichidul gros, de un galben luminos ca soarele în paharele micuțe și-mi întinde unul dintre ele. Știu c-ar trebui s-o refuz — având în vedere că m-am îmbătat deja —, dar când ești în Italia...? Așa că-l dau pe gât imediat, are un gust proaspăt și aproape dureros de dulce.

Chess își ia paharul și se trântește pe jos, deși „trântește" nu descrie suficient de elegant cum își strânge picioarele lungi, apoi le întinde din nou, sprijinindu-și obrazul în palmă când ridică privirea spre mine.

— Poți să vorbești despre treaba cu crima, dacă vrei, îmi zice. Adică, eu am deschis subiectul discului, corect e să ai și tu voie.

Dau din mână a lehamite, simțindu-mi capul greu de la vin și de la diferența de fus orar, care încă mă amețește.

— Nu. Să nu vorbim despre crimă în camera sinistră.

Chess ridică paharul în semn de aprobare, apoi își dă seama că e gol. Întinzându-se după sticla de limoncello, se uită la mine peste umăr.

— Și zi, crezi c-o să ai inspirație în casa asta? Ai vreo idee în care să te afunzi mâine?

Singurul lucru în care o să vreau să mă afund mâine e piscina, probabil. Însă în loc să-i spun asta, îi zic doar:

— Încă nu-mi dau seama. Adică, trebuie să termin următoarea carte cu Petal Bloom. Efectiv, *trebuie* s-o termin.

— Ai cam întârziat cu ea, este?

Pentru că e și ea scriitoare, Chess înțelege exact de ce este atât de stresantă situația asta — lucru care e atât o ușurare, cât și cam enervant. Pun pariu că nu a ratat un termen-limită în viața ei. În plus, chiar dacă ar rata vreunul, pentru ea n-ar fi cine știe ce problemă financiară. Dar eu chiar *am nevoie* de banii pe care o să-i primesc când predau manuscrisul, am nevoie de ei *ieri*.

Când a hotărât Matt să ia și cămașa de pe mine la divorț, mi-am dat seama că am nevoie de un avocat agresiv, iar avocații agresivi, am aflat cu ocazia asta, sunt mult mai scumpi decât Ben-Amicul-Tatei-de-la-Clubul-De-Golf.

— Am întârziat, îi răspund, dar toată lumea e înțelegătoare. Au fost divorțul, boala...

Mă opresc. Nu mă simt în stare să-i spun adevărul: că deși editorul și agentul meu au fost înțelegători, contul bancar a dat dovadă de mult mai puțină înțelegere. Chess se așază mai bine pe covor, a ras deja și al doilea shot de limoncello.

— Mai ții minte cartea aia pe care voiam s-o scriem împreună? Când eram în facultate?

E prima oară când pomenește Cartea după o grămadă de ani, iar eu mă las pe spate în fotoliu, cu brațele atârnând peste mânere.

— De ce n-om fi scris-o? continuă Chess, strâmbându-se.

Fiindcă tu nu te-ai ținut de treabă, mă gândesc, dar nu spun cu voce tare. *Cum nu te ții niciodată de treabă.*

Sunt cam nedreaptă, totuși. Măsura în care nu se ține de treabă e întotdeauna o chestiune subiectivă. Dacă e vorba despre ceva la care ține cu adevărat, cum ar fi propriile cărți, este cât se poate de concentrată și dedicată. Dar dacă e vorba despre orice altceva, este foarte posibil s-o lase baltă în secunda în care apare ceva mai nou și mai strălucitor.

Eram deja prietene de câțiva ani când am reușit, în sfârșit, să identific tiparul

comportamentului ei. Dar pe la 15 ani, ședeam la masa din bucătărie cu mama, plângând în hohote fiindcă Chess ar fi trebuit să iasă cu mine de Halloween, însă mă lăsase baltă ca să meargă la o petrecere cu noul ei iubit. Nu era prima oară când făcea ceva de genul ăsta și nici n-avea să fie ultima, dar era prima dată când eu mă gândeam serios să pun capăt prieteniei noastre.

Mama stătea la masă în fața mea, cu o cană de cafea alături și, oftând, mă mângâia încet pe mână.

— Iubito, mi-a zis, cu accentul ei sudist pronunțat, uite care-i chestia. Asta-i Jessica. Asta o să fie întotdeauna. Acum, poți fie s-o accepți, fie să hotărăști că nu vrei așa ceva în viața ta, dar nu poți să te superi la nesfârșit din același motiv. Ea o să facă mereu căcaturi de genul ăsta.

Nu țineam minte s-o mai fi auzit pe mama folosind intenționat un cuvânt urât, iar faptul că acum o făcuse era un semn în plus că vorbea foarte serios.

După aceea mi-a fost mai ușor să fiu prietenă cu Chess, iar acum, stând împreună în camera asta frumoasă, dintr-o vilă italienească splendidă, la lumina lumânărilor, mă bucur că n-am renunțat atunci la ea.

— Pur și simplu ne-am plictisit, îi răspund.

E doar jumătate din adevăr, dar tot e ceva.

— Plus că eram studente, nu? Aveam un milion de lucruri care să ne distragă atenția.

— Poate c-ar trebui să încercăm din nou, acum, cât suntem aici, propune Chess, iar eu o fixez cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă vorbește serios.

— Având în vedere că eu scriu cărți polițiste pitorești și tu scrii self-help, nu-mi prea dau seama ce-ar ieși, îi răspund. „Devino cea mai bună variantă a ta comițând o crimă lejeră într-o livadă de meri"?

Chess izbucnește în râs.

— Nu, mă gândeam să scoatem de la naftalină cartea pe care am început-o atunci. Despre fetele de la internat.

Îmi mai torn un shot de limoncello, ca să nu fiu nevoită să răspund pe loc.

— Ia gândește-te! îmi zice, entuziasmându-se. Una era să scriem povestea atunci, când eram noi însene adolescente, și alta e acum! Când avem experiență de viață și toate cele? Chiar am putea să facem ceva mișto, Em.

Îmi aduc aminte de nopțile petrecute în camera de cămin a lui Chess sau în biblioteca de la UNC[2], așezate una lângă cealaltă, cu capetele apropiate, venind fiecare cu idei pe care cealaltă le prindea din zbor și le dezvolta. Ne ieșea foarte bine genul ăsta de parteneriat creativ, toată treaba cu „Da, da, și...", dar din toate orele alea de discutat și plănuit și încurajări reciproce nu rezultase o carte.

Și poate c-a fost mai bine așa.

— Nu mai bine suntem sincere și recunoaștem că ideea aia era cam ridicolă? spun eu, iar ea face ochii mari, în semn de falsă și dramatică indignare.

— Ridicolă? Ridicolă?! Dimpotrivă, în caz că nu-ți aduci aminte, avea inclusiv un titlu genial.

Chicotesc.

— Chess, voiai să-i spunem *Verde*. Atât, fără nimic altceva. *Verde*.

— Pentru că avea dublu înțeles, era un joc de cuvinte! insistă ea. Fetele aveau uniforme verzi și erau verzi în... știi tu, în sens metaforic. La început de drum și așa.

Acum râd în hohote, aproape vărsându-mi băutura când dau să pun paharul pe masă.

— Adică, tu-mi zici că nu-ți sună deloc ridicol?

Nu spune nimic și-și mai toarnă un pahar.

Apoi, încuviințând încet, cedează.

— OK, chiar era ridicol. Daaar! continuă ea, se întinde spre mine și-mi arde o palmă peste genunchi. Ideea să scriem ceva împreună cât suntem aici nu e ridicolă. Haide, măcar gândește-te, Em. Promiți să te gândești?

Știu foarte bine că nu e cazul să-mi fac speranțe, cu toate că numai ideea de a lucra la ceva care nu-i o carte cu Petal Bloom mă entuziasmează, dându-mi fiori cot la cot cu alcoolul. Mâine-dimineață, Chess va uita ce-am vorbit acum sau o să fie absorbită de cine știe ce manifest pe tema „Fată, trebuie să-ți îndrepți părul" pe care trebuie să-l scrie, dar în clipa asta, în camera asta fermecătoare, mă las convinsă.

— Promit.

---

7 Acronim pentru „Best Friends Forever" (Cele mai bune prietene pentru totdeauna), consacrat ca atare și în țări nevorbitoare de limba engleză.

8 Ulei de canabis sau canabidiol, CBD este unul dintre compușii activi prezenți în planta de cânepă. Folosirea lui nu este ilegală și are multiple beneficii pentru sănătate.

9 University of North Carolina, Universitatea din Carolina de Nord.

Soarele răsare peste apă / Norii atât de sus se adun'
Un loc doar pentru mine / Un acasă fără de rămas-bun
Oare l-am căutat prea mult? / Oare m-am rătăcit?
Sau ăsta-i începutul / Unei noi zile, soarele a răsărit?

Lara Larchmont, Răsărit,
albumul *Aestas* (1977)

Mari, 1974 – Orvieto

E tare ciudat să fie iarăși toți trei în Italia, trecând cu mașina pe drumuri de țară.

De data asta au o mașină mai bună, mulțumită lui Noel Gordon, care i-a trimis lui Pierce niște bani înainte să plece. Se pare că Lara n-a exagerat când le-a zis că Noel e interesat de Pierce și de muzica lui, iar în corespondența pe care au purtat-o el și Pierce a apărut imediat genul acela de afecțiune și de camaraderie care caracterizează de obicei prieteniile de-o viață.

Și nu numai atât, Noel i-a spus c-a rezervat deja un studio de înregistrări pentru finalul verii. Avea de înregistrat un album cu care întârziase mult, iar vacanța în Italia era un ultim efort de a compune câteva cântece.

Asta a ajutat-o pe Mari să plece la drum cu inima mai puțin strânsă. Faptul că aveau un țel, că nu urma să fie doar un șir nesfârșit de petreceri — și, în plus, că era o șansă reală ca Pierce să ajungă la un nou nivel profesional, alături de Noel. Acum, stând pe locul de lângă șofer și simțind adierea călduță care intră pe geam, Mari lasă capul pe spate, privește cerul și trage adânc aer în piept.

Cerul este perfect senin, de un albastru-deschis care pare creat special pentru Italia, iar soarele începe deja să-i bronzeze ușor brațul, scoțând la iveală pistruii al căror contur îl va trasa mai târziu Pierce cu degetul, delicat, spunându-i că are pe trup constelații.

Mari își trage brațul de pe portieră, întorcându-se spre bancheta din spate, ca să se uite la Lara.

Mai devreme a dormit, dar acum e trează și privește cu ochii mari, întunecați, încercând să absoarbă totul.

Și asta își amintește Mari din cealaltă călătorie. Lara părea să privească neîncetat, să aștepte, să se

teamă să nu piardă nicio clipă, iar acum, când încep să urce pe drumul abrupt care duce spre Orvieto, se apleacă în față, încântată ca un copil.

— Vai, uitați-l! exclamă, agățându-se de tetiera scaunului lui Mari.

Orășelul chiar merită reacția asta. Cocoțat pe un deal, Orvieto e împrejmuit de un zid impresionant, iar în mijlocul orașului se află o catedrală ale cărei turnuri se avântă până în seninul cerului.

Mari se întreabă dacă au să poată vedea catedrala de la vilă.

Pierce lasă o mână pe genunchiul ei, strângându-i ușor piciorul.

— Ești fericită, iubito? întreabă privind-o, iar Mari încuviințează zâmbind.

Chiar este. E fericită.

Pentru prima oară după o veșnicie.

Pierce se lasă pe o parte, scoate capul pe geam, iar vântul îi răvășește părul șaten cârlionțat, în timp ce el lovește portiera cu palma și strigă:

— Ai auzit, Italia, iubita mea e fericită!

Mari izbucnește în râs și-l trage înapoi în mașină.

— O să vină după tine localnicii cu furci și torțe, țăcănitule! îi spune, iar el ridică ușor din umeri, cu o licărire în ochii albaștri.

— N-ar fi prima oară.

Adevărul este că lui Pierce par să-i priască privirile disprețuitoare și șușotelile, se gândește Mari. Îl ajută să-și consolideze propria imagine de rebel, să se poată privi pe sine ca pe un iconoclast care și-a părăsit familia conservatoare pentru o viață plină de aventură, de muzică și de artă. N-are sângele chiar atât de albastru ca Noel, dezertarea lui nu e chiar atât de șocantă, dar tot sunt mulți bani la mijloc, un titlu de baronet și un conac la țară. Toate astea, i-a spus Pierce, sunt cumplit de plictisitoare și de ridicole, o viață pe

care nici nu vrea să-și imagineze cum ar fi s-o mai trăiască.

Dorința lui de a porni pe propriul drum i se păruse nespus de curajoasă când îi povestise Pierce prima oară despre familia lui. Dar acum, Mari se gândește uneori la părinții lui, la faptul că Pierce e singurul lor copil, se gândește cum trebuie să se simtă după ce au fost părăsiți atât de disprețuitor și de irevocabil.

Mașina înaintează pe un drum lung, sinuos și prăfuit, pe dealuri, intrând în cele din urmă pe o alee și mai îngustă, neasfaltată, iar într-un final se vede și vila.

— Vai, băga-mi-aș! murmură Lara de pe bancheta din spate, iar Mari se uită pe geam, uluită și ea.

Este... pur și simplu desăvârșită. Vila e chiar mai frumoasă decât a îndrăznit să-și imagineze. Scăldată în lumina aurie, caldă a soarelui, împrejmuită de iarbă verde și de flori, o casă ca o cutie de bijuterii așezată într-un decor luxuriant. Când coboară din mașină, Mari de-abia se abține să nu sară în sus de bucurie ca o copilă.

Lara însă nu se abține, o apucă pe Mari de braț și chiar sare în sus, buclele-i catifelate tresăltând în timp ce strigă:

— E perfectă! Vai, Mari, nu-i așa că-i *perfectă*?

Dar apoi se deschide ușa de la intrare și Mari se întoarce spre ea, ținându-și mâinile streașină la ochi, în timp ce Noel Gordon pășește pe pajiștea din fața vilei.

E ireal să-l vadă pe bărbatul acesta, a cărui figură o știe din afișe și din ziare, pe care l-a văzut zâmbind plin de sine pe coperțile albumelor din magazine, pe posterele pe care le-a avut în dormitor când era mică, venind acum spre ea cu brațele deschise și cu un surâs larg.

Este, în același timp, exact cum și l-a imaginat și cu totul diferit față de ce se aștepta să găsească.

Are un halat de modă veche, din catifea, pe care și l-a tras peste niște jeanși negri, e desculț și

pulpanele halatului ăstuia ridicol flutură libere, lăsând să i se vadă pieptul gol. Are părul închis la culoare și o buclă care cade pe o parte a frunții atât de neglijent, încât trebuie să fie aranjată intenționat, iar în timp ce el se apropie, Mari vede că șchiopătează un pic.

Își aduce aminte că a citit despre asta, a avut un accident când era mic, dar nu i-a afectat prea mult mersul. Dimpotrivă, chiar contribuie la aura stranie de eleganță și lux ce pare să-l învăluie.

— Și zi, m-ai găsit, Sheldon! strigă el spre Pierce, care se grăbește să-i iasă în întâmpinare.

Mari are impresia că o să-l îmbrățișeze — Pierce a fost întotdeauna generos cu gesturile de afecțiune —, dar se oprește în ultima clipă, hotărând în schimb să ia mâna lui Noel și începând s-o scuture cu cel mai entuziast elan din lume.

— Locul ăsta e ireal, omule! îi spune lui Noel. Mulțam că ne lași s-o ardem pe-aicea cu tine.

Noel surâde, făcând un gest dezinvolt cu mâna liberă.

— M-am plictisit ca dracu' singur. Aveam nevoie de niște prospături.

Apoi o privește pe Mari, iar ea își dă seama deja, vede că o evaluează din prima privire, ca atâția alți oameni. Toți se uită la ea și văd cât seamănă cu mama ei, văd că are părul roșcat, ca tatăl ei. Și uneori, are ea impresia, se uită la ea și se întreabă cum l-a făcut pe Pierce să-și părăsească soția și familia de dragul ei.

Apoi ochii lui Noel alunecă spre Lara.

Cu toate că Noel Gordon e un străin, Mari simte o camaraderie stranie față de el, fiindcă expresia lui dezvăluie exact ce gândește. Și este ceva ce a simțit și Mari de nenumărate ori.

Ah, ai venit și tu.

De câte ori nu i se strânsese inima când, ajungând acasă de la cumpărături sau de la vreo cafenea, o găsise pe Lara tolănită pe canapea lângă

Pierce, cu bărbia sprijinită în palmă, cu un zâmbet viclean pe chip?

De prea multe ori.

Iar acum, iată în sfârșit pe cineva care înțelege cum este să-ți dorești ca Lara să fie oriunde altundeva, și cu toate că Mari știe c-ar trebui să fie mai curând indignată — sau cel puțin să-și compătimească sora vitregă, care este îndrăgostită, nu încape îndoială —, ea nu simte decât un soi de bucurie înverșunată.

Nu i se pare. Nu e ea de vină fiindcă e geloasă sau pentru că nu-i suficient de deschisă la minte sau, Doamne ferește, fiindcă e burgheză, cum îi place uneori lui Pierce s-o acuze.

— Văd c-a ajuns cu bine și donșoara Janet, spune Noel, zâmbetul lui prinzând o notă sarcastică, și Mari o simte pe Lara încremenind lângă ea.

Janet e numele adevărat al Larei, nume pe care nu l-a mai folosit de ceva vreme, căci pe la 15 ani a hotărât să ia numele Lara, după o vară în care fusese obsedată de *Doctor Jivago*[10].

Și, i-a explicat Lara la vremea aceea, întinsă pe burtă pe patul lui Mari, dând din picioarele îmbrăcate în dresuri, *sună mult mai bine cu Larchmont. Lara Larchmont. O să arate așa de bine pe afișe, nu?*

Mari n-a întrebat ce fel de afișe se gândea Lara să onoreze cu prezența: asta se schimba în mod regulat. Actriță, cântăreață, model... Oricare considera Lara c-ar fi fost cea mai sofisticată ocupație săptămâna aceea.

Acum, îl amenință în glumă pe Noel cu degetul, aruncându-i un zâmbet luminos, cu toate că Mari citește nesiguranță în ochii ei.

— Nu fi rău, Noel. Știi că nu suport porecla asta!

— Sigur, nu-i atât o poreclă, cât numele tău adevărat, dar ce rost are să ne agățăm de detalii? îi răspunde Noel, făcând un gest larg cu mâinile, iar Lara izbucnește în râs.

Râde și Mari, fără să știe nici ea de ce.

— Asta-i soră-mea! spune Lara, trepidând de energie și proțăpindu-se în spatele lui Mari, ca s-o cuprindă cu brațele în jurul taliei, un gest pe care nu l-a mai făcut niciodată.

— Soră vitregă, nu? i-o întoarce Noel, zâmbindu-i lui Mari, care e încremenită între Lara și iubitul ei.

— Mda, bine, dacă ții la detaliile tehnice, zice Lara.

Și-a schimbat vocea, cum face uneori, luându-și un accent mai elegant, cu vocalele mai rotunde. Îi dă drumul lui Mari și îi dă ocol, venind să stea lângă ea. Se ridică pe vârfuri, îi zâmbește mânzește lui Noel și adaugă, prefăcându-se că-i șoptește un secret:

— Probabil c-o să te îndrăgostești de ea.

— Lara! mormăie Mari, simțind că-i iau foc obrajii.

Așa reacționează Lara când se simte nesigură, exagerează până ajunge la niveluri tot mai șocante de nerușinare. E drept că Mari s-a obișnuit deja, dar nu vrea să se întâmple și aici, nu în locul ăsta splendid, în care speră să se elibereze de toate rahaturile.

Noel doar râde.

— Are destul de furcă și cu un singur muzician, nu, Mari?

Apoi își îndreaptă atenția spre Pierce, care stă tot acolo, cu mâinile împreunate în față, cu chipul strălucind de fericire.

— Sper c-ai venit cu niște cântece, amice. Eu am senzația că fântâna mea a cam secat, chiar mi-ar plăcea să aud și muzica altuia, nu tot căcaturile mele insuportabile.

Pierce dă imediat din cap și tot părul îi vine în ochi când se grăbește să mai facă un pas în față.

— Ah, căcat, omule, da, am o groază de chestii pe care să ți le cânt! Și, dacă vrei, poți, gen, să compui și tu la ele.

— Adică să colaborăm? întreabă Noel, ridicând din sprânceană.

Înainte să apuce Pierce să răspundă, intervine Mari:

— Sunt grozave cântecele lui. Ca muzică, vreau să spun. E posibil ca versurile tale să fie un pic mai bune, dar ce poate să facă Pierce cu o chitară...

Noel întoarce capul spre ea. La fel ca Pierce, are ochii albaștri, dar ai lui sunt mai închiși și Mari vede că sunt injectați, cu cearcăne mov.

Pierce ridică mâinile, ca și cum s-ar dezvinovăți.

— Ei, nu știu dacă-i chiar așa, adică, e iubita mea, știi ce zic, tre' să mă laude.

Îi zâmbește lui Noel, iar Mari se pregătește să protesteze, dar apare iar Lara, care și-a adus chitara din mașină.

— Am și eu niște cântece, Noel. M-am pus pe scris, cum mi-ai sugerat tu, și chiar cred că...

— Lara, tu de-abia știi să cânți, puiule, o întrerupe Pierce râzând.

De data asta, nici măcar Mari n-o poate compătimi prea mult. Chitara e pur și simplu cel mai recent hobby al Larei și adevărul este c-a petrecut mai mult timp încercând să se hotărască ce chitară să-și cumpere decât exersând propriu-zis.

— Cânt de-aproape un an! Am luat și lecții, și tot ce trebuie, insistă ea.

E prima oară când aude Mari de lecțiile astea. Singurele lecții pe care știe să le fi luat Lara sunt aceleași ore chinuite de pian pe care le-a forțat mama vitregă a lui Mari să le ia, iar Lara a reușit să se fofileze și să scape de ele cu câteva luni bune înaintea lui Mari.

Noel o ignoră pe Lara și se întoarce spre vilă.

— Johnnie! țipă. Nu mai fi așa stângaci și vino să-i saluți pe oaspeții noștri.

Mari avusese impresia că nu mai e nimeni acolo, era destul de sigură că Noel tocmai spusese

că este singur, dar iată că mai iese un bărbat din casă, mijind un pic ochii în lumina puternică și trecându-și mâna prin părul negru, zburlit.

Spre deosebire de Noel, el e îmbrăcat, are un tricou cam uzat și blugi, în picioare — o pereche de mocasini ponosiți, iar în timp ce se apropie, Mari observă că e mai înalt decât Noel și poate chiar mai chipeș.

— Johnnie, aici de față, spune Noel, arzându-i o palmă pe spate, o să fie responsabil cu entertainmentul, cum ar veni.

Rânjește ironic și Mari se întreabă ce vrea să zică, în timp ce Johnnie ridică din umeri, zâmbind timid.

— Bună, zice el, întinzându-i mâna întâi lui Mari, lucru care o bucură.

Începuse să se simtă ca o intrusă într-un club al băieților, după ce Noel și Pierce încercaseră din prima să se dea mari unul în fața celuilalt.

— Salut, eu sunt Mari.

Bărbatul îi zâmbește, dezvăluind un dinte din față un pic strâmb. Lui Mari îi place și dintele ăsta, îi place că sapă, preț de o clipă, o breșă în simetria perfectă a chipului lui Johnnie.

— Domniță Mary, chiar dimpotrivă[11], fredonează Noel încet și o surprinde luând-o pe după umeri și lipind-o de el. Cum vă ziceam, am nevoie de ceva prospături.

Îi zâmbește și pare sincer, iar Mari încearcă să se obișnuiască mai repede cu ideea că vocea care a cântat *Soare de toamnă* își are sălașul în omul aflat la doar câțiva centimetri de ea.

Apoi, Noel întinde celălalt braț spre Pierce și îi trage pe amândoi lângă el, pornind spre casă, în timp ce Lara și Johnnie îi urmează.

— Veniți, noii mei compatrioți! aproape că urlă Noel. Bine ați venit la Vila Rosato, unde va începe totul!

Mari dă ochii peste cap, dar când se uită la Pierce, aflat de partea cealaltă a lui Noel, vede că acesta trăiește un fel de extaz aproape religios.

O să-i prindă bine locul ăsta, își spune Mari. *Noel o să-l facă să se concentreze, să compună în sfârșit ceva*. Ridică privirea spre vilă, spre ferestrele care par să-i facă cu ochiul în razele soarelui. *Și o să-mi prindă bine și mie*.

Mai târziu are să-și amintească momentul acesta și are să se întrebe de ce n-a existat niciun semn care s-o avertizeze, niciun indiciu al ororilor ce aveau să se petreacă.

Dar, în după-amiaza asta însorită din iunie 1974, Mari se bucură de speranța că aici, în locul acesta fermecător, lucrurile ar putea să fie, în sfârșit, altfel.

---

10 *Doctor Jivago*, roman al autorului rus Boris Pasternak (1890–1960), distins cu Premiul Nobel pentru literatură. Lara (Larisa Fiodorovna) este personajul principal feminin.

11 Primul vers al unui vechi cântec pentru copii din Marea Britanie; potrivit unor teorii, cântecelul ar fi despre Maria Stuart, regina Scoției.

Victoria nici măcar nu voise să se mute în Surrey.

Îi plăcea casa lor din Londra. Era mult smog în capitală, într-adevăr, dar până și acela îi plăcea. Și savura aglomerația vieții la oraș. Îi dădea sentimentul că face parte din ceva, că era o simplă celulă dintr-un organism mai mare.

Se temea că la țară avea să-și simtă și mai dureros singurătatea. Sub cerul atât de vast, atât de senin și de curat, întinat doar de nori, avea să-și amintească mai ușor că, în realitate, era singură. Chiar și în sânul familiei.

Așa fusese întotdeauna.

Dar când a coborât din mașină în dimineața aceea senină de vară și a privit pentru prima oară Somerton House, s-a simțit optimistă. Într-o zi ploioasă și rece, cum sunt cam toate zilele de toamnă și de iarnă în Anglia, poate că nu ar fi fost atât de entuziastă.

În primul rând, era o casă veche. Tatăl ei vitreg îi spusese că aripile vechi — o bucătărie nefolosită, una dintre dependințe — datau încă din anii 1300. Restul casei crescuse în jurul acestor bucăți, asemenea cochiliei unui melc ce se învârte în jurul ei înseși.

Scara principală, construită în 1508.

Saloane construite în anii 1700.

Câteva turnulețe și sculpturi în piatră elegante, adăugate cândva la începutul domniei reginei Victoria, care dăduse și numele stilului respectiv.

Era o casă sumbră, o clădire care părea nu atât să se întindă pe un deal, cât să stea ghemuită pe el, însă Victoriei îi plăcea oricum. I-a plăcut din clipa în care a coborât de pe bancheta din spate a Renaultului mamei ei.

Iarba înaltă o zgâria pe picioare. Odinioară existase o alee cu pietriș. Se mai vedeau pietricelele și o formă neregulată, oarecum de semicerc. Dar de-a lungul anilor, natura își ceruse din nou drepturile și acesta era încă un lucru care o făcea pe Victoria să adore Somerton House. Era sălbatică.

— Doamne Dumnezeule, e înfiorătoare! a spus mama ei, lăsând capul pe spate ca să vadă mai bine clădirea, iar Victoria a țâțâit ușor din buze.

— Mama! a dojenit-o în glumă. Vezi c-o să se simtă jignită.

Mama ei doar a clătinat din cap, un zâmbet indulgent încrețindu-i colțurile ochilor.

— Ești o fetiță tare ciudată, Vicky, draga mea.

Detesta numele ăsta și alesese varianta „Victoria", mult mai sofisticată, cu trei ani înainte, când împlinise 13 ani, dar nu voia să se ia iarăși la ceartă, nu astăzi.

În schimb, a dat fuga înaintea mamei și a tatălui ei vitreg, care de-abia acum cobora de la volan. Bărbatul ura Renaultul, probabil pentru că îi aparținuse tatălui Victoriei, iar el ura aproape tot ce-i aparținuse vreodată lui Frank Stuart.

Inclusiv pe Victoria.

— Mai încet! a strigat după ea, dar fata nu l-a ascultat.

Treptele care duceau la grandioasa ușă principală erau late, acoperite cu bucăți de mușchi verzi și cenușii, iar ea s-a jucat sărind peste ele, tălpile tenișilor alunecând pe piatra umedă. Apoi s-a trezit în fața ușii.

Plină de cicatrici și părând mult mai veche decât piatra care o înconjura, ușa din stejar masiv avea un cap de leu pe post de ciocănel și mânere late, dintr-un metal închis la culoare.

Dar dacă..., *avea să-și spună mai târziu, de o mie de ori.* Dar dacă n-am fi venit aici, dar dacă am fi rămas în Londra, dar dacă n-aș fi pășit niciodată pe ușa aceea...

Însă sunt inutile aceste „dacă".

Veniseră aici, nu rămăseseră în Londra. Și ea intrase pe ușa aceea.

Mari Godwick, *Lilith mânioasă*, 1976

CAPITOLUL CINCI

A doua zi dimineață mă trezesc cu mama durerilor de cap, exact cum mă temeam.

Vinul, care aseară a fost dulce ca o piersică scăldată în miere, în dimineața asta îl simt pe limbă ca pe un gunoi păros și mă dor toate oasele când mă dau jos din pat. M-am împleticit până aici, în dormitor, mult după miezul nopții, beată și zăpăcită și mult prea epuizată ca să mai apreciez cât de confortabil e patul, că așternuturile miros a flori și a soare. Îmi jur singură c-a fost o excepție, o Sărbătoare a Primei Nopți, și că de acum încolo o să am mai multă grijă cu vinul — și cu limoncello — în vacanța asta. De-abia am reînceput să mă simt cât de cât normal, nu-mi doresc în niciun caz să mă trezesc în fiecare dimineață simțindu-mă *așa*.

Cel mai fierbinte duș din lume și o spălare frenetică pe dinți mă scapă de cele mai rele simptome ale mahmurelii, iar până mă îmbrac și cobor la parter, în căutarea unei cafele, mă simt din nou om.

— Chess? o strig, dar nu tare, în caz că nu s-a trezit încă.

Însă în camerele de jos domnește tăcerea. Și, în timp ce îmi croiesc drum spre bucătărie, constat că e aproape prânzul deja.

Din fericire, casa e dotată cu un aparat de cafea elegant, cu pastile, așa că-mi fac repede o cană și merg spre masa din bucătărie, unde văd că e un bilet de la Chess, mâzgălit pe un carnet dictando cu paginile roz.

Mă duc după niște treburi, o să încerc să scap de piticul ăsta nenorocit care mi se plimbă întruna pe

creier. A lăsat Giulia în frigider chestii de făcut sandviciuri. XOXO la infinit!

Nu simt c-am ajuns chiar la Nivelul Sandvici, așa că-mi iau cafeaua și merg în salonașul din spate. E puțin mai modern decât camera în care am stat aseară, podeaua e lustruită, canapeaua e un pic mai nouă, iar eu mă așez oftând recunoscătoare și-mi sprijin picioarele desculțe pe măsuța de cafea. Prin ușile duble pătrunde o adiere călduță. Îmi las capul pe spate. Probabil c-ar trebui să deschid laptopul, să le dedic măcar o oră lui Petal și lui Dex, dar deocamdată mă bucur de liniște.

Îmi bipăie telefonul în buzunar.

În fine, de o liniște relativă.

Scot telefonul și găsesc un apel pierdut și două mesaje.

Toate de la Matt.

Mă încrunt.

Teoretic, încă nu suntem divorțați, dar de când s-a mutat, am comunicat mai mult prin avocați. Ideea de a încerca să fac conversație cu un bărbat despre care am crezut c-o să fie tatăl copiilor mei mi se pare prea tristă, așa că m-am bucurat — mă rog, poate nu chiar *bucurat,* ci m-am resemnat — să încetez pur și simplu comunicarea.

Și acum, tocmai când încep să mă simt bine în ceea ce ar trebui să fie o escapadă relaxantă și revigorantă, apare și el. Nici nu-mi trece prin cap să-l sun, dar citesc mesajele.

Voiam doar să mă asigur c-ai ajuns cu bine.

Dar de unde dracului știe că sunt plecată?

Pe urmă, îmi aduc aminte. Cu o seară înainte să plec, am postat pe Instagram. Doar o poză veche cu mine și cu Chess, din liceu, în care ne ținem în brațe, obraz în obraz, zâmbind larg.

„Pe drum spre Italia pentru o *vară întreagă* cu tipa asta! În cinstea unei prietenii de două decenii, o să mâncăm toate pastele pe care le găsim."

Primisem comentariile obișnuite: „Italia! Distracție plăcută!“, „Revine Dex în volumul 10????“, „Dacă nu revine Dex, facem REVOLUȚIE!“ și unul nou, „Uau, o cunoști pe Chess Chandler??“

Dar acum, când deschid aplicația, văd c-a mai apărut un comentariu. Poza de profil a lui Matt (cea actualizată, căci a schimbat fotografia cu noi doi mergând spre altar la nuntă într-una cu el privind melancolic spre apus, cu ochelari de soare) apare lângă cuvintele: „Sper că tu și «BFF» o să vă distrați ca lumea“.

E prima oară când îmi comentează ceva la vreo postare în ultimul an. Sincer, Matt nu prea se îmbrâncea să ofere validare pe social media nici înainte să ne despărțim. Nu c-ar oferi cine știe ce validare comentariul ăsta. Nu știu dacă ghilimelele sunt sarcastice sau dacă doar se asigură că n-o să creadă nimeni că el ar putea folosi „BFF“ altfel decât ironic.

Șterg comentariul, dar hotărăsc să-i răspund la mesaj.

Am ajuns.

N-o să primească un „Mulțumesc“ de la mine, nici măcar un emoji.

Îmi bipăie din nou telefonul, aproape imediat. Mă uit la ecran.

Presupun c-ai predat, în sfârșit, următoarea carte cu Petal.

Ah. Bineînțeles. Nu vrea să se asigure că sunt eu bine, vrea să se asigure că sunt bine *banii* mei.

Mi se usucă gura, ochii mă înțeapă, plini de lacrimi de furie, nu-mi vine să cred că sunt aici de doar 24 de ore, iar el îmi strică deja vacanța.

Face cinste Chess, scriu, însă șterg imediat. De ce dracului să-i răspund, să mă scuz în fața lui?

În timp ce eu chibzuiesc dacă nu cumva e mai bine să nu răspund deloc, mai sosește un mesaj.

Nu vreau să fiu nesimțit. Doar mă bucur că lucrezi.

Clar, fiindcă dacă eu lucrez, el își primește banii.

Numai că EȘTI nesimțit, tastez.

Un nesimțit care și-a părăsit soția bolnavă spunând Toată treaba asta e mult mai complicată decât credeam, Emily. *Un nesimțit care pune poze cu el, la bustul gol, pe plajă, în noul oraș în care s-a mutat. În caz că nu se prinsese toată lumea că m-ai părăsit, în sfârșit, și că ești iarăși singur, în timp ce încerci să pui laba pe ce am construit eu în ani întregi. Chiar ești un nesimțit. CREDE-MĂ*.

Mă uit la cearșaful de text pe care l-am scris și inima-mi bate mai tare la gândul de a-l trimite. Îmi imaginez cuvintele astea croindu-și drum peste ocean, pocnindu-l drept în mutra aia îngâmfată în timp ce stă tolănit în patul lui din Myrtle Beach.

M-aș simți bine, știu. Foarte bine. M-aș simți chiar grozav.

Dar nu. Eu sunt în Italia. Matt nu e.

Și n-am să-i permit să ajungă în Italia nici măcar prin intermediul gândurilor mele.

Șterg tot ce-am scris și, după o clipă, șterg și mesajele de la el.

Gata.

Dar tot sunt neliniștită.

Dintr-odată, mi-aduc aminte că atunci când mi-a prezentat Chess casa, a făcut semn spre una dintre camere și a zis: „Pe asta au transformat-o într-un fel de bibliotecă, am impresia. Sunt o tonă de cărți acolo".

Asta o să fac. O să găsesc ceva de citit, pe urmă o să-mi pun costumul de baie și o să petrec restul zilei tolănită lângă piscină, în timp ce Matt trebuie să meargă la prostia lui de birou și să-și facă rahaturile plictisitoare de contabil.

Gândul ăsta mă înveselește pe loc, așa că urc scările aproape în fugă și ajung în fața ușii pe care mi-a arătat-o Chess. Teoretic, e tot un dormitor — are un pat dublu îngust, lipit de unul dintre

pereți, cu o cuvertură dantelată pe el, care nu e la fel de frumoasă precum celelalte așternuturi din casă.

Rafturile de cărți acoperă celălalt perete lung. Pare să fie o varietate mare, cărți găsite la târgurile de vechituri sau comori descoperite pe la anticariate, și cu toate că altundeva ar lăsa impresia de dezordine și haos, ca mai toate lucrurile din Vila Aestas, aici reușește să pară intim și primitor.

Întotdeauna mi s-au părut irezistibile bibliotecile din casele închiriate: pe vremuri îi spuneam lui Matt că-ți poți da seama care sunt adevărații cititori pasionați și care sunt cei care consideră cărțile obiecte de decor, umplându-și rafturile caselor de vacanță de la mare sau ale cabanelor de la munte cu ediții cu coperți cartonate.

Apoi sunt bibliotecile ca asta, pline cu cărți broșate lăsate în urmă de diverși călători de-a lungul anilor.

Mă aplec, trecând în revistă titlurile. Sunt mai multe cărți în italiană, unele de care n-am auzit, câteva traduceri ale unor bestsellere în limba engleză, cel puțin vreo cinci–șase broșuri turistice, dintre care una e plină de bilețele autoadezive colorate care se ițesc dintre pagini. Dibui și vreo două cărți mai groase de istoria artei și chiar un rând întreg de romane de Henry James.

Tocmai mă întind spre *Portretul unei doamne*, când îmi atrage altceva privirea.

Cotorul este atât de deformat, încât abia reușesc să disting titlul, multe cute albe întinzându-se ca niște cicatrici pe purpuriul-închis, iar literele strălucitoare fiind estompate de timp și de uzură. Dar L-ul fantezist, cu înflorituri, este inconfundabil.

Lilith mânioasă.

Scot cartea de pe raft, surprinsă de cât de subțire este, de fapt, și îi studiez coperta.

Este kitsch-ul clasic din anii ’70, purpuriul ăla închis, folio argintiu, ochii suferinzi și disproporționat de mari ai fetei cu părul lung, blond și cu o mână plină de sânge ridicată de parcă o întinde spre cititor.

Are paginile îngălbenite și ușor încrețite pe la colțuri, iar eu îmi imaginez de câte ori a fost citită cartea în casa asta. Poate afară, lângă piscină, îndoind cotorul până s-a rupt, astfel încât cartea să poată fi ținută cu o singură mână, paginile fiind pătate de clor sau poate de vin rosé.

Întorc volumul și zăbovesc cu privirea asupra textului de pe coperta din spate, citind cu greu minuscula biografie a lui Mari Godwick din partea de jos.

Născută în Anglia, Mari Godwick locuiește acum în Edinburgh, Scoția. Lilith mânioasă *este primul ei roman.*

Asta-i tot.

Nimic despre părinții faimoși, nimic despre sora vitregă faimoasă, nimic despre iubitul ei faimos, care a fost ucis.

Nu este nicio poză, așa că mă întind după telefon.

Nu sunt prea multe fotografii cu ea online, iar cea mai des întâlnită pare să fie aceea care i-a însoțit ferparul: o poză simplă, serioasă, ce înfățișează o femeie delicată, pe la 40–50 de ani, cu părul roșcat prins, cu fruntea liberă, cu ochii întunecați și cu buzele strânse într-un fel de zâmbet care nu e chiar zâmbet.

Caut în continuare până găsesc în sfârșit ce vreau: o poză cu Mari când avea 19 ani. În vara în care a stat aici.

Fotografia este alb-negru. Mari stă în picioare, în fața unei clădiri ce pare să fie un tribunal italian, iar chipul ei micuț, palid este scos în evidență de o rochie neagră cu guler înalt și de niște ochelari de soare uriași, în stilul lui Jackie O. Are capul plecat și o mână ridicată spre aparatul

de fotografiat, într-o încercare disperată de a se feri de bliț. Este o oglindire surprinzător de sinistră a coperții de la *Lilith mânioasă*, mâna aceea întinsă, plină de sânge.

— Ooo, ce facem, scotocim?

Ridic privirea tresărind și-o văd în pragul ușii pe Chess. E îmbrăcată în colanți și o bustieră de sport, iar părul ud de transpirație e prins în coadă. Probabil că printre treburile de rezolvat a reușit să bage și o alergare. Chess adoră să facă mai multe lucruri deodată.

— Căutam ceva de citit, îi spun, arătându-i cartea.

Nu pare deloc afectată de băuta de azi-noapte și îmi ia cartea din mână, ridicând din sprâncene.

— Păi, ai descoperit o comoară, îmi zice. O să-i trimit o poză cu cartea asta editoarei mele, să-i spun că așa vreau să arate coperta ediției broșate de la *Dă-i vieții swipe dreapta!*

— Ți-ar sta bine cu o freză de-asta gen anii '70, îi zic, și ea-mi face cu ochiul.

— Cred că editura o să fie cam greu de convins în legătură cu mâna însângerată.

— Zi-le că e sângele patriarhatului, îi răspund, iar ea izbucnește într-un râs ascuțit, entuziast, care pe vremuri bănuiam c-ar fi fals, dar acum știu că e sincer.

— Și zi, tu chiar n-ai citit-o? mă întreabă surprinsă.

Clatin din cap.

— Am văzut doar filmul. Acasă la Sarabeth Collins, nu mai știi? La petrecerea în pijamale când a împlinit 12 ani.

Chess clatină și ea din cap, punând *Lilith mânioasă* deasupra raftului de cărți.

— Mda, la petrecerea aia n-am fost invitată.

Numai că a fost invitată, sunt sigură. Eu n-o cunoșteam prea bine pe Sarabeth și eram o puștoaică timidă. În niciun caz n-aș fi mers la

petrecere dacă n-ar fi fost și Chess acolo. Însă nu merită să ne contrazicem pe chestia asta.

— În fine, a fost la televizor în seara aia și am pierdut începutul, vreo, nu știu, 20 de minute, dar am văzut restul și, cu toate c-am făcut tot timpul mișto, cred că niciuna dintre noi n-a mai dormit în noaptea aia.

Pe urmă n-am mai revăzut filmul și au trecut mai mult de 20 de ani, țin minte foarte vag intriga. Mi-aduc aminte de actrița din rolul principal, cu fața plină de sânge, ca Sissy Spacek în *Carrie*, și mai țin minte cadrele cu casa, conacul ăla victorian uriaș, cum se contura sinistru pe un cer teribil de albastru. Asta îl făcuse și mai înspăimântător. Chestiile înfiorătoare trebuiau să se întâmple pe întuneric, noaptea târziu. Însă Victoria își omoară familia în miezul zilei, sângele strălucește aproape de prost-gust în lumina soarelui.

— Aș putea s-o iau s-o citesc la piscină, mai spun, iar Chess strâmbă din nas.

— Cam sumbră, nu?

Ridic din umeri.

— Ar putea fi mișto. Adică, am ascultat aseară *Aestas*, de ce să nu citesc și cartea care a fost scrisă aici?

— Fiindcă *Aestas* e mișto și de atmosferă, în timp ce cartea are sânge pe copertă, iar filmul te-a speriat așa de tare, că n-ai mai vrut să stai în sacul tău de dormit în noaptea aia.

Râd, dar cuvintele ei îmi stau pe creier. Are dreptate, în noaptea aia n-am dormit în sacul meu. M-am înghesuit în sacul de dormit al altcuiva. Eu credeam că-n al lui Chess, dar ea tocmai a zis că n-a fost acolo.

Aproape că-i atrag atenția, dar renunț. Ce mai contează dacă a fost acolo sau nu, dacă își mai aduce aminte sau nu.

Cu toate astea, nu reușesc să scap de o senzație ciudată.

Mă simt dezorientată.

Mi-aduce aminte de lunile acelea lungi în care eram amețită tot timpul, în care aveam stomacul întors pe dos și toți doctorii îmi spuneau că nu găsesc nimic, că nu e nimic în neregulă cu mine. Așa că împing cartea înapoi pe raft, simțind dintr-odată că nu mai vreau nici să aud de *Lilith mânioasă*.

— Ai dreptate. Fără discuții despre crimă, fără cărți sumbre. O să citesc un număr din *Town and Country* pe iPad.

— Ăsta-i un plan superbun, se declară Chess de acord în timp ce ieșim din cameră. Iar eu o să fac un duș și pe urmă mă apuc de lucru.

— Perfect, spun, trăgând ușa după mine. Dar mai întâi, putem să revenim un pic la faptul că noua ta carte se cheamă *Dă-i vieții swipe dreapta!*

Izbucnește în râs, dând capul pe spate cu gestul acela al ei care mi-e atât de cunoscut.

— Titlul a fost ideea editurii și-o să se vândă în 50 de catralioane de exemplare, așa că n-ai voie să faci mișto de el.

Când coborâm scările, ne luăm în continuare peste picior („Pe mine, de exemplu, mă deranjează că titlurile tale, toate sub formă de aliterație, sunt în ordine alfabetică, dar uite că eu nu deschid subiectul ăsta, Emily Sheridan." „OK, dar măcar niciunul dintre titlurile mele nu face vreo aluzie admirativă la o aplicație de dating.") și, la fel ca aseară, am senzația că timpul a stat în loc. Că ne-am fost alături neîncetat, în fiecare zi, în toți anii ăștia.

Știam eu că vacanța asta o să ne prindă bine.

Și, dacă simt un strop de amărăciune fiindcă Chess, așa cum am bănuit, nu mai deschide subiectul cărții pe care s-o scriem împreună, fac tot ce pot ca să-l ignor.

CAPITOLUL ȘASE

— Petal e tot în pericol?

O privesc pe Chess pe deasupra laptopului. Suntem în sufrageria elegantă, o cameră în care nu am mâncat săptămâna asta, de când am ajuns la Vila Aestas, dar pe care am transformat-o într-un soi de spațiu de lucru.

În fine, Chess lucrează. Cu căștile în urechi, cu o ceașcă minusculă de espresso lângă ea, țăcănind de zor la tastele laptopului extrem de costisitor și neverosimil de subțire. Nu cred că s-a oprit din tastat din momentul în care ne-am așezat.

Între timp, eu am... deschis un document Word.

Și suntem aici de aproape două ore.

— Întotdeauna e în pericol! îi răspund.

Nu mai adaug și că încep să am sentimentul că zilele astea eu sunt cea care e în pericol. Dacă nu termin cartea cât suntem în Italia, nu știu ce-am să mă fac. M-am gândit că dacă plec de-acasă, dacă mă duc într-un spațiu cu totul nou, ăsta o să fie imboldul de care am nevoie ca să termin naibii prostia asta, dar până acum n-a funcționat. Am, poate, vreo două capitole cu care se poate lucra și tocmai am primit în dimineața asta un e-mail de la editorul meu, Caleb, care m-a imboldit nu prea blând, vrând să știe cum merge cartea.

Mai grav e că am primit și un e-mail de la contabilul noului meu avocat de fițe, care-mi aduce aminte că încă îi datorez jumătate din factura pe luna trecută și-mi trimite un link cu care pot „plăti ușor, ca să fiu la zi!"

Dacă n-am manuscrisul gata, n-am nici bani, îmi reamintesc singură, dar n-am lucrat niciodată

bine în condiții de stres, așa că gândul ăsta nu mă prea ajută.

Mă întreb, și nu pentru prima oară, dacă n-ar trebui să-i spun pur și simplu lui Chess ce se întâmplă cu Matt și cu divorțul. Cum încearcă să-mi ia tot ce am. M-ar înțelege, sunt sigură că Chess m-ar înțelege și l-ar urî la fel de tare cât îl urăsc și eu din cauza asta.

Însă atunci ar mai fi încă un lucru de adăugat în Litania Lucrurilor Care Merg Prost în Viața Mea. Și m-am săturat să fiu genul ăla de prietenă. Aia bolnavă. Aia divorțată. Aia care se luptă ca să se țină cu dinții de niște bani care pentru Chess sunt probabil mărunțiș.

Biata Emily.

Chess se oprește din tastat și ridică privirea spre mine, cu capul înclinat într-o parte.

— Nu reușești să intri în ritm? mă întreabă, fiindcă, bineînțeles, a ghicit adevărul de dincolo de răspunsul meu vesel, a ghicit, evident, că de vreo oră și jumătate stau aici și citesc știri despre vedete.

Oftez și mă las pe spate, iar scaunul vechi scârțâie sub mine.

— Nu știu. Am început să scriu cărțile astea când stăteam cu ai mei și mă simțeam captivă. Erau un soi de evadare, un mod de a scăpa de acolo, iar acum… Acum simt nevoia să scap de ele.

Spusă cu voce tare, treaba asta sună prea dramatic, și clatin din cap.

— Sau poate că seria asta a rămas fără suflu, știi? Nouă cărți sunt foarte multe. Poate că nu mai e cazul s-o scriu pe a zecea.

— În plus, Dex e Matt, trebuie să fie de căcat să scrii tot despre el.

Surprinsă, închid laptopul și mă sprijin cu coatele pe masă.

— Ți-ai dat seama?

Chess îmi aruncă o privire lungă, o combinație între afecțiune și milă.

— Iubito...!

Atât îmi zice, iar eu dau ochii peste cap, exasperată de mine însămi, și-mi ascund fața în mâini.

— Așa de evident era, nu?

— Erai îndrăgostită, răspunde Chess și eu nu o văd, dar parcă simt în voce cum ridică din umeri. Adică, n-am înțeles niciodată ce-ai văzut la el, dar era clar că ești îndrăgostită.

Asta mă face să ridic privirea. Ea tastează în continuare, cu ochii ațintiți asupra monitorului, dar nu mai are căștile în urechi. E îmbrăcată cu încă unul din șirul nesfârșit de compleuri din in cu care a venit, perfect călcat. Or fi având bogații acces la vreun material special, care nu se șifonează, la care noi, plebea amărâtă, nu putem ajunge. Asta-i singura explicație pe care o găsesc.

— Credeam că-l placi pe Matt, îi spun. Adică, voi doi mai și vorbeați la telefon, prin mesaje și chestii. L-ai și dus să jucați golf în Kiawah, deși tu urăști golful.

Matt și Chess se împrieteniseră chiar surprinzător de repede. Genul ăla bun de surpriză, nici nu îndrăznisem să sper la așa ceva. Mă bucurasem să văd doi oameni atât de importanți pentru mine încercând să se apropie. Mă făcuse să mă simt... nu știu, specială, presupun. Contase și faptul că aveau multe lucruri în comun. Erau amândoi mult prea pasionați de fotbalul american, motiv pentru care, în timpul campionatului, își dădeau mesaje într-o veselie. Și erau amândoi înnebuniți după mâncare, le plăceau amândurora mașinile elegante.

Dar uneori aveam sentimentul că legătura dintre ei era mai adâncă de-atât. Parcă semănau și la nivel molecular. Amândoi erau ambițioși, perseverenți. De multe ori, erau extrem de egoiști. Și, precum Chess, Matt își trăia viața cu convingerea că totul se va aranja așa încât să-i fie

lui cât mai bine — și poate tocmai de asta așa se și întâmpla.

Chestia e că, în timp ce asta e o trăsătură grozavă pentru un om care te iubește și pe care îl iubești, devine al naibii de înfricoșătoare la un om care acum te atacă.

Chess se oprește din nou. Îi aud unghia lovind ritmic laptopul. În cele din urmă, oftează și spune:

— Chiar l-am plăcut.

Ochii ei verzi mă privesc lung.

— Dar n-am crezut că e omul potrivit pentru tine.

— Poate c-ar fi trebuit să-mi zici ceva. Puteai să mă scutești de niște suferință și de câteva mii de dolari cheltuiți.

— Dar m-ai fi ascultat?

Îmi aduc aminte când l-am cunoscut pe Matt. N-a fost cine știe ce moment impresionant sau vreo întâmplare adorabilă, n-a fost genul de situație cum vezi prin comediile romantice, dar asta a făcut ca relația și chiar el însuși să pară mai maturi, mai reali. Era coleg cu tata la firma de contabilitate și, când mai mergeam din când în când pe-acolo să dau o mână de ajutor cu telefoanele sau cu dosarele, îmi ieșea mereu în cale, îmi zâmbea de la biroul lui, mirosea grozav când trecea pe lângă mine, ținea minte, dacă se întâmpla să-mi ia o cafea, că-mi place laptele de migdale.

Eu simțeam că mă sufoc acasă, trăiam fără niciun scop. Matt părea atât de sigur de cine era și ce făcea — încă un lucru care-mi aducea aminte de Chess, și cu toate că detestam să recunosc asta, el chiar fusese cel care mă văzuse citind teancuri întregi de romane polițiste ușurele și-mi spusese: „Pun pariu c-ai putea să scrii și tu o carte de-asta".

Cum spuneam, n-a fost chiar o poveste de dragoste impetuoasă, dar a fost... frumoasă. Ușoară, firească. Matt era un tip stabil, zâmbea mai ușor decât oricine și parcă avea un al șaselea

simț, cu care își dădea seama mereu de ce aveam nevoie. După ce lucram o zi întreagă, îmi trecea prin gând c-ar pica bine o cană de ceai — și pac! —, mă trezeam cu ceaiul lângă mine. Îmi plăcea și că ai mei îl adorau. Că până și fratele meu cel mare, Brandon, căruia nu-i place de nimeni, îl găsea „un tip ca lumea".

O fi cam penibil că, la 23 de ani, încă mai simțeam nevoia aprobării din partea familiei, dar chiar contase mult pentru mine. Brandon și fratele meu mijlociu, Stephen, erau amândoi avocați, celălalt frate, Tyler, făcea Medicina, iar eu stăteam tot acasă, cu ai mei, fără să știu ce vreau să fac în viață. Așa că mă simțeam bine văzând că li se luminează fețele când venea Matt pe la noi.

Și-mi plăcea să fac parte dintr-un cuplu.

Matt și Emily.

Emily și Matt.

— Nu te-aș fi ascultat, recunosc, iar Chess dă din cap.

— Oricum, acum vă e mai bine amândurora, îmi zice, întorcându-se la lucru și uitându-se iarăși la monitor.

Izbucnesc într-un hohot de râs amar, furios.

— OK, dar de fapt ne doare-n cur dacă lui Matt „îi e mai bine", nu? Sperăm c-o să chelească și c-o să devină primul om din lume care să se îmbolnăvească *fatal* de Chlamydia.

Chess se oprește din tastat și ridică privirea spre mine, cu o expresie în care sunt amestecate mila și dezamăgirea.

— Dacă vrei să primești toate lucrurile minunate pe care ți le-a pregătit Universul, Em, nu poți să ai gândurile astea urâte care să le blocheze calea. Trebuie să ne desprindem de durere și de resentimente, dacă vrem să primim darurile pe care le merităm.

Mă holbez la ea, așteptând să iasă din personaj, așteptând ca expresia asta serioasă să se transforme în zâmbetul ei viclean, dându-mi de

înțeles că toate astea sunt doar vrăjeală, că ea știe că-s vrăjeală, doar niște prostii cu care trebuie să-și aburească cititorii. Nu pe mine, nu pe cea mai bună prietenă a ei.

Dar nu iese din personaj.

Mă privește cu expresia asta ciudat de binevoitoare, ca și cum se așteaptă să izbucnesc brusc în lacrimi sau să am vreun soi de revelație.

— Mda, mersi de sfaturi, îi răspund încet. Altceva? Deși, trebuie să te avertizez, dacă următorul lucru pe care mă sfătuiești să-l fac include cuvintele „spirală pentru ordonarea haosului", eu am șters-o.

Chess strânge din buze, și dacă pielea de pe frunte ar lăsa-o să se încrunte, acum s-ar încrunta.

— Vorbesc serios, Em. Trebuie să te desprinzi de rahaturile astea.

Se întoarce din nou la computer, tastând și mai rapid acum.

— Și ca să știi, continuă, chiar mă pricep la sfaturi. Chiar știu despre ce vorbesc. Sau poate crezi că 10 000 de oameni se înșală, nu știu!

— Știu că te pricepi la chestiile astea, răspund, atinsă și un pic surprinsă că s-a ofuscat așa de tare. Doar că nu mi-am dat seama că e...

— Ce?

Se oprește din tastat.

— Pe bune.

Acum e rândul ei să se holbeze la mine. Ne privim lung câteva clipe, apoi ea clatină ușor din cap.

— OK.

Atât zice, iar eu oftez, mă sprijin cu ambele palme de masă și mă ridic de pe scaun.

— Cred că am nevoie de-o pauză, zic, și cu toate că e supărată pe mine, cel puțin nu profită de ocazia asta ca să sublinieze că n-am muncit suficient încât să am nevoie de pauză.

— Într-o oră vine Giulia să ne aducă masa de prânz, spune.

Încuviințez și mă îndepărtez, lăsând-o să tasteze furioasă în continuare.

Problema e că, odată ce am ieșit din sufragerie, iar nu știu ce să fac. Aș putea să iau mașina și să merg până în Orvieto — încă n-am vizitat orășelul, ne-am cam ascuns în vilă —, dar asta ar presupune să mă întorc în sufragerie și s-o întreb pe Chess unde sunt cheile, iar în clipa asta e clar că avem nevoie de o pauză una de la cealaltă. Sunt cam sătulă de apă, după atâtea după-amiezi la rând petrecute lângă piscină, și e clar că scrisul la roman nu e în cărți.

Așa că mă trezesc urcând scările până la mica bibliotecă și luând *Lilith mânioasă* de unde l-am lăsat, deasupra raftului.

Astăzi mi se pare și mai sinistră coperta, chiar pufnesc ușor. Femeie în toată firea, de 35 de ani, aproape 36, și tocmai mă pregătesc să mă cuibăresc într-un colț cu o carte de groază, fiindcă m-a jignit prietena mea.

Găsesc un loc numai bun pentru genul ăsta de bosumflare adolescentină, o băncuță de lângă una dintre ferestrele de pe holul de la etaj, și mă așez comod, înfiorându-mă de plăcere când deschid la prima pagină.

Casele nu uită.

— Bună primă frază, murmur eu. Bravo, Mari.

Frazele de început sunt importante, în definitiv, și asta face ca uneori să fie cel mai greu de scris. Iar Mari a găsit una excelentă când avea doar 19 ani.

Citesc în continuare.

Lilith mânioasă este despre o casă bântuită, e o carte bine scrisă, în stil clasic, așa că începe imediat să inducă spaima, chiar și prin decor, și sunt deja absorbită, undeva pe la capitolul al doilea, când am revelația.

Somerton House se afla pe un deal micuț ce se înălța deasupra unui sat idilic, liniștit, iar Victoriei îi plăcea să-și petreacă după-amiezile pe băncuța de la

fereastra din capul scărilor, privind cum pajiștea se transformă în pădurice și cum păduricea cedează apoi locul acoperișurilor.

Acolo ședea și în după-amiaza de vară în care a început totul, stătea pe băncuța aceea, cu perna-i verde uzată, cu o ruptură micuță în colțul din stânga, prin care se revărsa umplutura într-un fel care o ducea cu gândul la o rană, dându-i o stare ciudată. Ploua, plouase aproape în fiecare zi în săptămâna aceea, iar Victoria se uita la picăturile ce se prelingeau pe geam în timp ce (folosindu-se de un inel cu diamant pe care îl șterpelise în dimineața aceea din cutia cu bijuterii a mamei) scrijelea pe furiș un V *în colțul ferestrei.*

Las cartea jos, înfiorată toată. Perna pe care stau nu e verde și cu siguranță nu e nici ruptă — având în vedere cât costă să închiriezi vila asta, mă îndoiesc că există în toată casa vreun obiect retro care să nu fie nou-nouț. Dar de la fereastră se vede într-adevăr pajiștea, care se transformă într-adevăr în pădurice, iar dincolo de copaci zăresc într-adevăr câteva acoperișuri.

Însă suntem în Italia, nu în Anglia rurală, și descrierea nu e teribil de precisă. Chiar și așa, admirând priveliștea de la geamul ăsta și citind descrierea din carte, mi-o imaginez pe Mari Godwick stând chiar aici, cu aproape 50 de ani în urmă, cu un caiet pe genunchii ridicați la piept, scriind de zor la povestea ce avea să se transforme, într-o bună zi, într-unul dintre cele mai faimoase romane de groază din lume.

Ridic din nou cartea, gata să citesc în continuare, dar privirea îmi poposește asupra ochiului de geam.

Și îl văd.

Las *Lilith mânioasă* la loc pe pernă și mă aplec în față.

La început, pare un defect al sticlei, poate chiar o pată, dar întind mâna și ating colțul acela, urmărind conturul literei scrijelite acolo.

Nu un *V*.

Ci un *M*.

MARI, 1974 – ORVIETO

— Îți place?

Mari stă pe marginea patului, cămașa de noapte cu flori alunecându-i de pe umăr în timp ce ultima notă cântată de Pierce pare să plutească între ei.

El se sprijină de tăblia patului, cu chitara cuibărită în poală, cu părul ciufulit, iar Mari are sentimentul că este mai îndrăgostită decât oricând. Chiar și decât în prima seară, când a sărutat-o în grădina din spatele casei tatălui ei. Recunoscuse deja că era căsătorit, iar ea știa că făceau ceva greșit și că totul avea să se încheie cu un dezastru. Dar nu-i păsa.

Și în momente ca acestea, când sunt doar ei doi în mica lor lume, ca într-un cocon închis, nu regretă nimic.

— E splendid, îi spune ea acum, mergând spre el în patru labe și luându-i obrajii în mâini. Pur și simplu splendid.

Pierce zâmbește și se apleacă, sărutând-o ușor.

— Ție ți se pare splendid tot ce cânt eu.

— Fiindcă *e* splendid, îi răspunde Mari și se trage mai aproape de el, dorindu-și din tot sufletul să nu mai existe chitara aia între ei.

Din fericire, probabil că și Pierce își dorește același lucru, căci Mari aude zdrăngănitul corzilor când așază chitara pe podea, apoi o ia în brațe, lipind-o de el.

Șederea în Italia le-a prins bine, exact cum a sperat Mari. Au dormitorul la capătul unui hol lung, departe de camerele tuturor celorlalți, nu se mai tem că îi poate auzi Lara de pe canapea, de dincolo de peretele subțire al apartamentului lor. Un pat confortabil și *timp*. Asta își dorește Mari cel

mai mult, simte că ea și Pierce nu au suficient timp împreună și nici *nu au avut* vreodată.

Încă de la început, fiecare clipă a fost ilicită, furată, și cu toate că a fost palpitant, acum Mari e recunoscătoare pentru luxul de a fi împreună.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește Pierce cu buzele lipite de gâtul ei, dând laoparte breteaua cămășii de noapte, iar ea își lipește fruntea de fruntea lui.

— Aici am fost tot timpul.

Pierce ridică privirea spre ea, ochii lui părând și mai albaștri pe chipul atât de palid și de serios.

— Chiar ai fost aici?

Mari știe că se referă la Billy. La faptul că pierderea băiețelului lor a transformat-o într-o fantomă luni întregi. Dar amintirea aceasta își are locul în Anglia cea rece și cenușie, nu în dormitorul ăsta însorit din Italia, așa că o alungă și îl trage pe Pierce mai aproape.

— Haide, gata, aveți timp de prostii de-astea și mai târziu!

Se aud niște bătăi puternice, iar când se uită peste umăr, îl vede în cadrul ușii pe Noel.

— Nu e nici amiază, păgânilor!

Mari se încruntă, ridicându-și la loc breteaua cămășii de noapte.

— Ușile închise înseamnă ceva, Noel.

Bărbatul ridică din umeri cu gestul elegant pe care l-a observat Mari de atâtea ori în cele câteva săptămâni de la sosirea lor în Italia.

— Ba, în casa mea, nu înseamnă nimic.

— Nu e casa ta, îi atrage ea atenția, dar Pierce se ridică deja din pat, întinzându-se spre blugii uzați, mototoliți și aruncați pe podea.

E gol pușcă, dar nu a fost niciodată timid. Și de ce s-ar jena, când arată ca o statuie de marmură care a prins viață? E numai mușchi încordat și piele palidă, iar Mari nu se poate abține, îl privește cu jind.

Dar când se uită din nou spre ușă, obrajii îi iau foc. Căci vede că și Noel îl privește pe Pierce.

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă interesul, îl evaluează fățiș și colțul gurii i se ridică ușor.

Când observă că Mari îl urmărește, zâmbetul lacom îi înflorește pe toată fața.

Făcându-i cu ochiul fetei, lovește iarăși cu pumnul în ușă și spune:

— *Allons-y*, Sheldon! În sfârșit, astăzi am și eu chef să facem niște muzică.

Pierce termină de încheiat blugii și îi aruncă lui Mari o privire umilă, pupând-o pe frunte și apoi năpustindu-se pe ușă, cu chitara în brațe.

Mari stă în mijlocul saltelei, înconjurată de așternuturile care încă poartă căldura trupului lui Pierce, și își cuprinde genunchii cu brațele, gândindu-se la privirea pe care i-a aruncat-o Noel și dorindu-și ca sentimentul care o înfioară să fie o simplă gelozie sau supărare.

Dar nu este. E ceva mult mai interesant și mai complicat, iar Mari îl pune bine într-un sertar, ca să revină asupra lui mai târziu.

Face duș și-și pune una dintre rochiile ei preferate, cu croială conică, de culoare lila, cu o eșarfă din voal alb la talie, apoi coboară la parter, așteptându-se să audă muzică. Speră că Pierce îi cântă lui Noel melodia pe care i-a cântat-o ei în dimineața asta. Linia melodică e superbă, iar Noel ar putea s-o transforme într-una extraordinară, scriind niște versuri pe măsură.

Dacă ar reuși Pierce să scoată un cântec sau chiar mai multe cu Noel Gordon, dacă ar reuși să ia parte la revenirea lui Noel pe scena muzicală, lumea lor s-ar schimba. Ar avea bani, ar avea oportunități și s-ar bucura din nou de *timp*, un lucru atât de prețios. Nu ar mai fi nevoiți să se zbată atâta doar ca să supraviețuiască, iar Pierce n-ar mai trebui să accepte orice cântare amărâtă în speranța deșartă că s-ar putea afla în public reprezentantul vreunei case de discuri.

Noel Gordon le poate schimba viața cu totul.

Dar când ajunge la parter, nu aude muzică. De fapt, e pustiu. Ajunsă în holul de la intrare, Mari aude un strigăt îndepărtat de undeva de-afară.

Este o zi caldă, pajiștea din fața casei e poleită în razele soarelui, iar Mari își dă seama imediat de unde vine zgomotul. Noel e cel care strigă, stă în picioare într-o bărcuță cu vâsle aflată pe heleșteu și declamă ceva, în timp ce Pierce ține vâslele în poală și râde.

Cam asta a fost cu muzica pe ziua de azi, se pare.

Pe partea cealaltă a micului heleșteu este un ponton, iar Mari o vede pe Lara stând pe margine și bălăngănindu-și picioarele deasupra apei verzui, murdare. Făcându-și mâinile pâlnie, strigă ceva către cei doi bărbați din barcă, dar fie nu o aud, fie o ignoră.

Lara își lasă brațele să cadă pe lângă corp. Parcă și umerii i se gârbovesc un pic, iar Mari simte iar strângerea aceea de inimă, simte că trebuie să meargă lângă ea, să-i stea alături, s-o consoleze, ca să nu mai fie stingheră.

Dar, Doamne Dumnezeule, chiar n-are nicio tragere de inimă s-o consoleze.

A devenit limpede destul de repede că, oricum ar fi crezut Lara că este relația ei cu Noel, el nu vedea lucrurile la fel. În primul rând, nu stăteau în aceeași cameră: Lara fusese expediată sus, unde stăteau Pierce, Mari și Johnnie, în timp ce Noel își revendicase ca bârlog cel mai mare dormitor de la parter. Mari n-are nicio îndoială că Lara tot mai ajunge din când în când în camera aceea și în patul lui Noel, dar are sentimentul că, din partea bărbatului, e mai curând o chestiune care ține de comoditate decât de o dorință reală.

Și o întristează gândul că, pentru Lara, până și asta pare să fie suficient.

— Mari!

Când se întoarce, îl vede pe Johnnie pe pajiște, tolănit cât e de lung. Îi face cu mâna vesel, iar ea,

ușurată, merge să se așeze lângă el.

Iarba o înțeapă pe picioare, chiar și prin rochie, iar Mari își ține o mână streașină la ochi, regretând că nu și-a adus ochelarii.

Johnnie parcă îi citește gândurile, își dă jos propriii ochelari de soare și îi întinde.

— Poftim, îi spune, iar ea îi ia cu un zâmbet stânjenit.

— Zău că nu-i nevoie, îi răspunde, chiar în timp ce îi pune pe nas.

El ridică din umeri.

— Îmi face plăcere.

Mari stă în Vila Rosato de două săptămâni, și cu toate astea, Johnnie rămâne un mister. Are și el chitară — l-a văzut cu ea în mână, însă nu l-a auzit niciodată cântând — și fata încă se întreabă la ce s-a referit Noel când l-a numit „responsabil cu entertainmentul".

Deși Noel spune că-i este prieten, relația dintre ei pare mai curând conflictuală. Noel adoră să-i ia pe oameni peste picior și să facă tot felul de aluzii răutăcioase, însă ironiile pe care i le aruncă lui Johnnie par deosebit de înțepătoare, e aceeași cruzime pe care Mari o remarcă în fiecare cuvânt al lui Noel și când i se adresează Larei.

Se gândește din nou la privirea lui Noel ațintită asupra trupului lui Pierce și obrajii îi iau iarăși foc. Asta să fie, deci? Johnnie este iubitul lui Noel?

Adevărul e că Mari e obișnuită cu genul ăsta de bărbați. Băieți, mai curând. Îi vedea adeseori în casa tatălui său, iar acum îi vede în apartamentul ei. Eternii outsideri, ezitând la marginea găștii, fără să participe hotărât la viața grupului. Atrași de stilul de viață al artiștilor și de libertate (și da, și de sex și de droguri). Azi sunt aici, săptămâna viitoare au dispărut. Johnnie are aerul ăsta, natura asta ușor ireală, ca și cum ar putea dispărea, dacă Mari ar clipi.

Se aude alt strigăt dinspre heleșteu: de data asta țipă Pierce, fiindcă barca se înclină periculos

într-o parte. Noel e tot în picioare, ține brațele larg întinse și are capul lăsat pe spate, uitându-se la cer. Poartă ochelari de soare cu rame albastru-deschis, între dinți ține o țigară și zâmbește ca un lup. Mari oftează.

— A venit și l-a luat pe Pierce din pat, ca să scrie, îi spune lui Johnnie, făcând semn spre hărmălaia de pe lac, și adaugă: Dar nu mi se pare c-ar compune ceva.

Johnnie dă din cap, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

— Nu e întotdeauna așa, rostește în cele din urmă.

Când Mari îl privește în tăcere, tânărul izbucnește în râs, dându-și părul negru din ochi.

— OK, așa e întotdeauna, dar chestia cu Noel este că are mereu... niveluri, știi ce zic? Există mereu un nivel de bază de „Noel-ism", peste care adaugă pe urmă. Uneori e pe la un patru, alteori e la nivelul zece.

Mari înțelege perfect la ce se referă. Pierce e întotdeauna Pierce — visător, pasional, îndrăgostit de lume —, dar sunt momente în care trăsăturile astea par mai copleșitoare decât celelalte, sau, cumva, în dezechilibru.

— Este..., începe Mari și apoi se oprește, simțindu-și limba greoaie în gura uscată. Adică, sunteți... Voi doi aveți...

— Dacă ne-o tragem, asta vrei să întrebi? spune Johnnie mijind ochii la ea, iar Mari speră că va presupune că s-a îmbujorat din cauza soarelui.

Ce mai rebelă ești! se dojenește singură. *Nu ești în stare nici să pui o întrebare, dacă e vorba de sex.*

— Păi, n-aveam de gând să mă exprim așa direct, dar cam asta voiam să întreb, da, îi răspunde Mari, ridicându-și genunchii la piept și trăgând rochia peste ei.

Johnnie izbucnește în râs și își ciufulește părul, atât de negru încât în lumina soarelui pare aproape albastru.

— Suntem prieteni. Într-un fel.

— De ce doar într-un fel? îl întreabă Mari, remarcând că el nu i-a răspuns, de fapt, la întrebare.

Pe heleșteu, Noel își scoate cămașa albă, vaporoasă, lăsând-o nepăsător să cadă în apă.

— Noel n-are încredere în mine, spune Johnnie. Are impresia că sunt spion.

Mari izbucnește în râs.

— Spion? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Și cine te-a trimis să-l spionezi?

Johnnie ridică din umeri.

— Depinde de zi. Uneori sunt spionul companiei de discuri sau al lui Tom, managerul lui. Uneori spionez pentru fosta lui. Cu o zi înainte să veniți voi, s-a lansat într-o ditamai tirada, acuzându-mă c-o sun pe Arabella în toiul nopții, ca să-i dau raportul, să-i spun tot ce face el. I-am zis „Frate, nici n-o știu pe nevastă-ta, și chiar dacă aș cunoaște-o, nu cred c-ar fi așa interesată să afle că bei ca nebunul și că ți-o tragi cu italience".

Mari chiar a cunoscut-o pe fosta soție a lui Noel. Deși, în fine, încă nu era *fosta* soție, fiindcă din câte știa Mari, nu au divorțat, doar s-au separat, Noel călătorind prin Europa, iar Arabella locuind cu părinții ei într-o casă elegantă în Devonshire.

Arabella era frumoasă, însă teribil de serioasă. Mari a schimbat doar câteva fraze de conveniență cu ea la o petrecere din Mayfair, genul de eveniment la care ea și Pierce nu erau invitați de obicei, dar unul dintre vechii lui prieteni de la Eton insistase să meargă. Una peste alta, a fost o seară plictisitoare, Pierce transformându-se înapoi în persoana care fusese probabil înainte să-l cunoască ea: un tip bogat, cam cu nasul pe sus, care bea prea mult și vorbea prea tare.

Mari s-a ținut departe de ceilalți invitați și tot izolată a găsit-o și pe Arabella Gordon. Ține minte că s-a întrebat atunci cum Dumnezeu hotărâseră

doi oameni atât de diferiți să se căsătorească, dar acum, când îl cunoaște un pic mai bine pe Noel, într-un fel straniu i se pare că are sens. Probabil că el avusese nevoie de stabilitatea și de calmul pe care le emana bruneta minionă, iar Arabella... Ei bine, cine n-ar fi vrut să aibă onoarea de a-l domestici pe sălbaticul Noel Gordon?

Nu le-a ieșit, evident. Uitându-se acum la Noel, tolănit la un capăt al bărcii, la bustul gol și flirtând pe față cu Pierce, Mari se întreabă cum și-a putut imagina Arabella c-ar reuși așa ceva.

— Presupun că urmează să mă acuze că lucrez pentru vreun ziar, continuă Johhnie și se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Sau pentru guvern. Are niște idei de rămâi cu gura căscată, crede-mă. Dacă s-ar implica în muzică doar cu jumătate din pasiunea cu care încearcă să-și dea seama cine vrea să-l nenorocească, ar avea deja trei albume gata.

Lara s-a tras acum chiar la marginea pontonului și se joacă cu picioarele în apă. Cântă ceva ce-i sună cunoscut lui Mari, un cântec al lui Judy Collins care a obsedat-o acum câteva luni. Lara a avut întotdeauna o voce frumoasă, melodioasă și cristalină, suficient de puternică încât Pierce s-o invite pe scenă de câteva ori, să cânte cu el.

Cântecul plutește peste pajiște, și cu toate că Lara se preface destul de bine că fredonează doar din plăcerea de a cânta, e clar că încearcă din nou să-i atragă atenția lui Noel.

Din câte își dă seama Mari, nu funcționează. Johnnie, care șade lângă ea, pufnește disprețuitor și-și răvășește iar părul, ridicându-se în fund.

— În fine, e prima oară când te prind între patru ochi de când ați ajuns, nu vreau să vorbim tot despre nenorocitul de Noel.

Surprinsă, Mari îl privește și-și dă seama pentru prima oară că și el e cam îmbujorat, pe sub stratul de bronz.

— Oare e total deplasat să-ți spun că părul tău arată superb în lumina soarelui? o întreabă.

E ultimul lucru pe care se aștepta Mari să i-l spună, așa că-i studiază cu atenție chipul, căutând un indiciu că face mișto, dar expresia lui Johnnie e atât de serioasă, încât aproape că o doare sufletul.

Brusc, își dă seama că e teribil de tânăr.

Și tot e mai în vârstă decât tine, își amintește singură, dar simte că niciun om nu s-a mai simțit atât de bătrân la 19 ani, pe cât se simte ea. Parcă a trăit deja o mie de vieți, și-a pierdut familia, a pierdut un copil și toate astea au îmbătrânit-o. Poate că nu i se citește pe chip, dar își simte sufletul nespus de greu, iar pe figura lui Johnnie se vede că are sufletul ușor ca un fulg.

E plăcut s-o privească admirativ un puști simpatic, să-i facă genul ăsta de complimente despre un lucru atât de banal ca părul.

În seara în care l-a cunoscut pe Pierce, când acesta a venit la tatăl ei și a rămas ore în șir în vizită, stând de vorbă despre muzică, artă și filosofie, Mari l-a condus la ușă, iar inima îi bătea atât de tare, încât era convinsă c-o auzea și el, era deja așa de îndrăgostită că nu mai știa pe ce lume e.

S-au oprit chiar la ieșirea din casă, la adăpostul întunericului, iar Pierce i-a luat chipul în palme, privind-o cu atenție.

— Cum am trăit atât de mult fără să te cunosc? a murmurat.

Asta simțea și ea. Că toate momentele de până atunci fuseseră irosite, dar acum, că se găsiseră unul pe celălalt, viața putea începe cu adevărat.

Pierce încă îi mai spune lucruri de genul ăsta, și cu toate c-o încântă în felul lor, Mari își dă seama că i-a fost dor de flirturi caraghioase, cum ar trebui să trăiască fetele de vârsta ei.

Fetele de vârsta ei *ar trebui* să stea pe iarbă cu băieți fermecători, care să le spună ce păr frumos

au. Fetele de vârsta ei n-ar trebui să iasă pe furiș din casă în toiul nopții, ca să se întâlnească cu bărbați însurați, n-ar trebui să fugă prin Europa, n-ar trebui să aibă în brațe un bebeluș care tușește și tot tușește, arzând cuprins de febră...

Este o amintire prea sumbră pentru o zi atât de luminoasă, așa că se străduiește din răsputeri s-o alunge.

— Mulțumesc, îi răspunde lui Johnnie, dăruindu-i un zâmbet. Și ai voie, apropo. Să-mi spui că am părul frumos.

— Superb, o corectează el și iată-l, zâmbetul ăsta al lui ușor îngâmfat, de cuceritor. Am zis că e superb.

— Și așa e în regulă, spune ea.

Cu toate că nu i-o ia razna pulsul și n-o înfioară tensiunea sexuală, deși Johnnie e foarte atrăgător, momentul acesta de lângă heleșteu o umple de bucurie pentru tot restul zilei.

Mai târziu, în seara aceea, după ce au terminat cu toții cina și au început să se retragă spre colțurile lor din casă, Mari își ia caietul de unde l-a lăsat, în salonul din față, și vede ițindu-se din el o bucată de hârtie.

Are marginile neregulate și, consternată, Mari își dă seama că a fost ruptă chiar din el, lăsând o gaură zimțată într-o pagină aflată cam pe la mijlocul caietului în bună parte gol.

Băncuța de la fereastră, scrie pe bilet. *Pe geam, în colțul de jos. J.*

Curioasă, Mari merge la etaj. În toată casa e o singură băncuță lângă o fereastră, pe holul de sus, la jumătatea drumului dintre scări și camera ei și a lui Pierce. E un loc comod, intim, a stat de multe ori acolo să citească, cu toate că pernuța e ruptă și, de câte ori se ridică, ia pe picioare câteva fire din umplutură.

Pe coridor e întuneric. Vila este legată la rețeaua electrică, dar aici sus nu sunt veioze, și cu atât mai puțin lustre. Sunt lumânări peste tot însă,

grămezi de lumânărele subțiri trântite în dezordine pe măsuțe, vârâte prin colțurile rafturilor cu cărți, îndesate prin sertare, alături de cutii de chibrituri.

Mari merge la una dintre măsuțele aflate de-a lungul coridorului și, într-adevăr, găsește un sfeșnic și o cutie de chibrituri imprimată cu logoul unui club din Roma.

Lăsându-și caietul pe masă, se simte ca o eroină dintr-o poveste gotică atunci când aprinde lumânarea, îi vine să și râdă când își vede imaginea reflectată în fereastră.

Figura ei pare atât de palidă și de serioasă, părul roșcat îi plutește parcă pe umeri, flacăra pâlpâie, iar ea se apleacă, având grijă ca părul să nu-i ajungă lângă foc.

Durează un pic să le găsească, dar în cele din urmă le vede, patru liniuțe scrijelite cu grijă pe geam.

Un *M*.

E dulce, își spune Mari.

E simplu.

Urmărește conturul cu degetele, imaginându-și-l pe Johnnie așezat pe băncuță și scrijelind geamul cu... cu ce? Probabil cu un brici, cu o lamă.

Dar în timp ce privește litera aceea, își imaginează altceva, ceva mai romantic. Un inel, poate. Un inel cu diamant furat dintr-o cutie cu bijuterii.

Apoi își surprinde din nou imaginea în fereastră. O fată. O fată care stă pe o băncuță, scrijelind o inițială cu un inel furat.

Mari pune lumânarea într-unul dintre suporturile de alamă de pe coridor, își ia caietul și se așază comod pe băncuța de la fereastră.

A lăsat acasă, în Londra, carnetul pe care scrisese acele prime trei cuvinte — *Casele nu uită* —, dar acum le scrie din nou, iar de data asta nu rămân singure pe hârtie. Sunt urmate de alte

cuvinte. Este o casă, este o fată. Victoria. Se mută în casa asta cu familia, pe timpul verii, și ea încă nu știe, dar este vara în care se va schimba totul. Deși... poate că simte totuși ceva. Poate că de asta își scrijelește inițiala pe fereastră, poate că vrea să lase și ea un fel de amprentă asupra locului care își va lăsa amprenta asupra ei.

E aproape 3 dimineața când se culcă Mari, după ce a umplut zece pagini de caiet și în piept simte un freamăt, o înfiorare cum n-a mai simțit până acum.

A doua zi, Johnnie o găsește lângă piscină, cu caietul în poală, zgâriind de zor hârtia cu penița stiloului.

— Așadar? o întreabă.

Mari tresare, căci era cu gândul tot pe câmpiile Angliei, în lumea Victoriei, nu a ei.

Are nevoie de câteva clipe ca să-și vină în fire, dar până atunci lui Johnnie i se cam stinge zâmbetul luminos, se foiește stingher. Mari are impresia c-ar vrea să se așeze în partea de jos a șezlongului ei, dar nu e sigur că e binevenit.

— Ai văzut-o? o întreabă. La fereastră?

Adevărul este c-a și uitat. Nu de literă în sine — datorită ei a început să scrie, în definitiv —, ci intenția din spatele ei, cine o scrijelise pe geam și de ce. Din clipa în care s-a așternut la scris, acel mic detaliu a devenit al ei, a fost impregnat cu semnificația pe care voia ea să i-o dea, iar Mari se întreabă acum dacă așa se simțeau și Pierce și Noel când compuneau cântece.

Puternici. Stăpâni. Posesivi.

— Da, îi răspunde lui Johnnie, forțându-se să zâmbească, cu toate că degetele îi freamătă, nerăbdătoare să revină la scris. E un gest foarte drăguț, Johnnie, mulțumesc.

— Drăguț, repetă el.

E clar, n-a folosit cuvântul potrivit, dar acum e prea târziu ca să-l mai ia înapoi.

E un căcat de inițială scrijelită pe geam, se gândește ea, nervii făcând-o mai puțin indulgentă. *Pierce și-a dinamitat toată viața, și pe a mea, ca să putem fi împreună, chiar ai crezut c-o să mă dai pe spate cu o literă?*

Cu toate astea, Mari zâmbește în continuare, iar Johnnie dă din cap în cele din urmă, apoi pornește târșâindu-și picioarele și ea rămâne singură, în sfârșit.

Mă rog, se corectează ea, în timp ce începe să scrie. *Nu sunt chiar singură.*

Acum o are pe Victoria.

[MUZICA DE PE GENERIC SE AUDE TOT MAI ÎNCET]

Bex: Saluuuut, dragilor! OK, deci, cred c-ați observat deja, muzica pe care am ales-o azi e un pic altfel. Ăsta a fost primul indiciu. Un mic apropo la subiectul din seara asta. Sau din dimineața sau din după-amiaza asta, de fapt. Nu știu când ne ascultați voi pălăvrăgeala.

Kali: Mă rog, cred că-și cam dau ei seama despre ce vorbim și din titlu, adică…

Bex: Știu! Dar voiam să fiu misterioasă, aoleu!

Kali: Scuze, scuze!

Bex: Din cauza ta se alege întotdeauna praful de încercările mele de a face atmosferă, Thompson, pe bune.

Kali: Vreau doar să zic că podcasturile, prin natura lor, nu prea lasă loc de surprize în ce privește subiectele.

Bex: [se gândește o clipă] Mda, asta cam așa e. În fine! Tocmai ați ascultat o bucățică dintr-un cântec care se cheamă *A mea soră*, de Lara Larchmont, de pe albumul *Aestas*.

Kali: Dacă n-ați auzit și nici nu ați dat până acum cu ochii de albumul *Aestas*, vă rog să mergeți la mama sau la bunica voastră acasă în clipa asta, fiindcă o să-l găsiți acolo. Garantat.

Bex: Dacă v-ați întors vreodată de la școală în clasa a cincea și ați găsit-o pe mama voastră ascultând muzică și plângând singură, în colțul ei din living, probabil că asculta *Aestas*.

Kali: [râde] Cine nu s-a întors de la școală în clasa a cincea și nu și-a găsit mama plângând în living, te întreb?

Bex: [râde] Mda, acum, c-am făcut atmosfera suficient de sumbră, haideți să continuăm cu povestea principală, da? [își drege vocea] Iată, deci, partea serioasă. „În cei aproape 50 de ani care s-au scurs de la așa-numita «Oroare de la Vila Rosato»..."

Kali: Iisuse Hristoase, chiar așa au numit-o?

Bex: Da! Toți erau, gen, superdramatici în anii '70, presupun. Mă rog! „În cei aproape 50 de ani care s-au scurs de la așa-numita «Oroare de la Vila Rosato», au avut loc și alte crime, chiar mai șocante, în care au fost implicate vedete, atât de multe încât evenimentele de la 29 iulie 1974 aproape că au fost uitate. Nu s-au făcut miniserii prestigioase, nici documentare de tip *true crime* care să descrie în detaliu ce s-a întâmplat în vila de lângă Orvieto în vara aceea.

POATE deoarece crima în sine a fost așa josnică și lipsită de strălucire, sau poate fiindcă toți oamenii care au fost implicați au făcut pe urmă lucruri mult mai importante. Mari Godwick a scris *Lilith mânioasă*, unul dintre cele mai cunoscute romane horror din istorie..."

Kali: Al dracu' de înfricoșător.

Bex: Și albumul *Aestas*, al Larei Larchmont, este un reper de folk-rock clasic, de egală importanță cu *Tapestry*[12].

Kali: Al dracu' de trist, cum ziceam.

Bex: [râde] Și mai este și Noel Gordon, bineînțeles. Care, deși a murit acum câteva decenii, încă este unul dintre cele mai faimoase staruri rock din lume.

Kali: Al dracu' de sexy.

Bex: Zău dacă nu!

Kali: Cineva trebuie să-i fi zis vreodată nu!

Bex: [râde, își drege iar vocea] „Însă Oroarea de la Vila Rosato sau, cum insistă unii că ar trebui să i se spună, Tragedia de la Vila Rosato, merită o reanalizare. Toți protagoniștii de atunci au declarat că nu-și mai amintesc mare lucru din noaptea cu pricina, iar cel care a fost pus sub acuzare pentru crimă a jurat că este nevinovat. Au circulat povești sinistre în care sexul, drogurile și rock-and-rollul se amestecau cu zvonuri despre intervenții oculte."

Kali: Oh, da, oamenilor din anii '70 și '80 le plăcea *la nebunie* să creadă că are și Diavolul ceva de-a face.

Bex: La ne-bu-ni-e! Efectiv nu se mai săturau de treaba cu Diavolul.

Kali: Și Mari a scris o carte destul de diavolească.

Bex: Aoleu, pe bune, iar te bagi peste mine, imediat ajungeam și acolo!

Kali: Am „diavolit" prematur, te rog să mă ierți.

Bex: Mda, sigur! În fine, lasă-mă să închei, am pregătit pentru final o frază ca lumea și teza

episodului de azi: „Având în vedere toată tensiunea, toată drama din casa aceea, chiar este tras de păr să credem că e posibil ca tribunalul italian să fi greșit?"

Kali: Uuuuuuuh!

Bex: Știu! M-am aruncat direct la chestii supercurajoase!

Kali: Mă intrigă teza asta a ta, aș vrea să aflu mai multe.

Bex: Imediat ai să afli. Deci, ca de fiecare dată, să începem cu victima și cu descrierea contextului în zece secunde. Victima! Pierce Sheldon, 23 de ani, muzician, foarte talentat, se pare, dar cam nenorocit.

Kali: Cu ce nivel de nenorocire avem de-a face?

Bex: Ceva superior, clar! În 1971, e însurat, are deja un copil, pe urmă o cunoaște pe Mari Godwick, fiindcă… Căcat, nu știu de ce, pur și simplu o cunoaște și, uite-așa, i se pune pata. Pe loc i se pune pata, e înnebunit după Mari, și ea se îndrăgostește de el, fiindcă are *16 ani*, în pula mea!!!

Kali: Îîîh.

Bex: Adică, ce să zic, la 16 ani și eu aș fi fugit cu vreun tip însurat, cu condiția să fie din vreun serial sau ceva. În clasa a zecea, da, clar, aș fi riscat orice pentru Jensen Ackles[13], așa că-nțeleg cum de s-a îndrăgostit Mari, dar chiar și așa, Pierce, ești scârbos rău.

Kali: Să știi că mie îmi convine, de fapt. Măcar așa e mai puțin tristă treaba când moare, nu?

N-o să sufere prea mult ascultătorii noștri.

Bex: Exact. Și-n plus, nu numai că și-a părăsit soția și, gen, a fugit prin Europa cu o copilă, dar a luat-o și pe sora ei vitregă! Care avea și ea 16 ani! Pierce! Ce mama dracului...?!

Kali: Știu că nu prea avem cum să susținem crimele în podcastul ăsta, dar n-o să vă mint, povestea tipului ăstuia mă face să mă simt un pic... „criminăluță"?

Bex: Clar. Sută la sută. Și acum intră în scenă și criminalul nostru.

Kali: *Presupusul* criminal.

Bex: Da, așa, presu... Stai, n-a fost condamnat? Deci nu cred că e nevoie să mai zicem „presupus"?

Kali: Corect. Criminalul nostru condamnat, atunci.

Bex: Da, criminalul nostru condamnat, John Dorchester, căruia se pare că toată lumea îi zicea Johnnie.

Kali: Ooooh, Johnnie. Zici că era în gașcă cu T-Birds[14].

Bex: [râde] Da, Johnnie. Bietul Johnnie. Aia a fost o vară superproastă pentru tine, frate!

Kali: Cea mai de căcat vacanță de vară pentru bietul Johnnie, băiat bun.

— transcriere a Episodului 206
din podcastul *Două fete, o crimă*: „Când ești
la Roma (Nu omorî pe nimeni)"

12 Album lansat de Carole King în anul 1971; s-a vândut în 30 de milioane de exemplare la nivel mondial și în anul 2020 s-a aflat pe locul 25 în topul *Rolling Stone* al celor mai bune albume muzicale din toate timpurile.

13 Jensen Ross Ackles, actor și muzician american cunoscut mai ales pentru rolul Dean Winchester din serialul *Supernatural*.

14 Grup de „băieți răi" din filmul *Grease*; aveau geci de piele, freze date din belșug cu gel și porecle scurte, cu sonoritate de diminutive.

CAPITOLUL ȘAPTE

— Trebuie să recunoști, deși suntem prietene de atâta timp, asta-i o premieră pentru noi.

Îmi scot una dintre căști din ureche, punând pauză podcastului pe care îl ascultam.

— Ce?

Chess stă lângă mine pe băncuța din lemn, îmbrăcată în altă ținută din in, tot straniu de netedă. Părul îi încadrează frumos fața, scoțând în evidență cerceii masivi din jad, și tare îmi doresc să mă fi îmbrăcat cu ceva un pic mai elegant decât salopeta asta din bumbac înflorată și balerini.

— Am zis, îmi răspunde Chess, întinzându-se să-mi scoată și cealaltă cască, că asta e o premieră! Pentru prietenia noastră.

Mă uit în jur în timp ce urcăm tot mai sus spre zona din Orvieto care este înconjurată de zid. Am hotărât că după aproape două săptămâni de lenevit prin vilă și prin zona rurală din jur, e momentul să mergem și în oraș.

— Ce, că facem chestii turistice? Fiindcă, să știi, am mai fost și la Panama City Beach în vacanța de primăvară din 2006. Dar nu te pot învinui că nu mai ții minte, având în vedere că am consumat cantități industriale de Jose Cuervo.

Înghiontindu-mă în picior cu vârful sandalei de piele, Chess își împinge ochelarii de soare pe creștet.

— Mă refer la asta! îmi răspunde, făcând un gest spre geam. Să mergem cu funicularul.

— Asta așa e, mă declar de acord. E un mod de transport cu totul nou pentru noi.

— Avioane, trenuri, automobile și funiculare, adaugă Chess, iar eu izbucnesc în râs.

— Ai putea să folosești asta pe post de titlu pentru vreo carte nouă. *Nu ezita să te urci în funicular!*

— *Funicularul vieții tale merge doar în sus.*

— *Fetele nu vor decât funiculare*[15].

Chess izbucnește în râs, un râs sincer, și mă sprijin de umărul ei preț de o clipă, ușurată. După conversația tensionată de la masă, de deunăzi, lucrurile au cam revenit la normal, dar parcă simt amintirea aceea plutind între noi, ca un nor întunecat despre care nu vrea niciuna să vorbească. Azi e prima zi în care am, în sfârșit, senzația că ne-am revenit, că suntem din nou Em și Chess.

— Ia zi, ce tot asculți așa concentrată? mă întreabă ea, făcând semn spre telefonul meu.

Îl ridic cu o expresie umilă.

— Un podcast polițist.

Chess citește titlul — *Două fete, o crimă* — și-și dă ochii peste cap.

— Aoleu, le știu pe-alea două! Ne-am întâlnit o dată la o conferință pentru femei în domeniul tehnologiei. Superîngâmfate. *Sută la sută* L.A.

Nu știu exact ce înseamnă asta — treaba cu L.A., îngâmfarea am înțeles-o —, dar încuviințez.

— Nu sunt preferatele mele, dar s-au făcut doar vreo două podcasturi despre crima de la vilă și ăsta e mult mai bun decât seria în trei episoade pe care a făcut-o Tipul cu Fedora, despre care ți-am povestit.

Când întoarce capul să se uite mai bine la mine, îi zornăie cerceii.

— Două! îmi spune, ridicând două degete. Ți-ai epuizat jumătate din referirile la crimă.

Râzând, îi cuprind degetele cu mâna și i le trag în jos, în timp ce funicularul se oprește, zguduindu-se, în stație.

— O să trebuiască să fii mai îngăduitoare cu mine, Chess, fiindcă e superinteresant, pe bune!

— Supermacabru! mi-o întoarce și n-o pot contrazice.

Nu-i spun că deja am citit *Lilith mânioasă*, c-am terminat-o într-o singură zi și că de când am găsit *M*-ul scrijelit pe fereastră, m-am tot gândit la carte și la femeia care a scris-o.

— Uite, gândește-te așa! îi spun când coborâm din funicular într-o *piazza* pitorească. Acum facem și noi parte din istoria vilei, și toată treaba asta de-atunci face și ea parte din istorie, deci e ca și cum am fi datoare față de... nu știu, soartă sau istorie sau ceva să aflăm mai multe despre oamenii care au stat acolo.

Chess e sceptică.

— Îmi place cum ai rezumat o crimă brutală cu — face în aer gestul pentru ghilimele — „treaba asta".

Pe urmă se întoarce și se uită în jur, făcându-mă și pe mine să mă opresc și să mă bucur de priveliște. Încă o zi însorită, cu cerul de un albastru electric și nori albi pufoși, iar de aici, de sus, vedem întreaga vale care se întinde la picioarele noastre.

Mă sprijin cu brațele pe o balustradă cu lucrătură din metal, trag adânc aer în piept, iar Chess face același lucru.

— Cea mai bună idee, spune ea, iar eu încuviințez din cap.

— Cea mai bună.

Și ziua asta chiar e cea mai bună. Hoinărim prin oraș, care este pe cât de idilic și medieval speram că va fi, chintesența Italiei, însă atât de diferit de agitația și gălăgia din Roma. Străzile pavate cu piatră de râu se unduiesc și șerpuiesc pe dealuri, clădirile fiind în unele locuri atât de apropiate, încât aproape că ascund cerul.

Ne oprim la o mică trattoria care are la geamuri ghivece cu flori trandafirii, ne așezăm la o masă intimă, dintr-un colțișor, și devorăm niște paste al

căror nume de-abia pot să-l pronunț, dar la care am să visez, probabil, tot restul vieții.

Împărțim și două sticle de vin, așa că atunci când ne întoarcem în piața dominată de domul impozant, suntem amândouă cât se poate de binedispuse. Chess se oprește în fața bisericii și lasă capul pe spate, ca s-o vadă mai bine. E uriașă, aproape copleșitoare în piațeta modestă, și-mi dau seama că oriunde ai merge în zona aceasta, privirea o să-ți fie atrasă tot de biserică, iar și iar. Atât de mare este și atât de frumoasă. Clopotnițe grațioase, vitralii colorate, mozaicuri aurite…

— Fă-mi și mie o poză, îmi poruncește Chess, întinzându-mi telefonul.

Merge să pozeze pe treptele largi care duc spre intrarea în biserică și o văd — clipa precisă în care se transformă din prietena mea Chess în Chess Chandler ☺.

E ciudat, aproape nefiresc cum se schimbă brusc. Nici nu ți-ar trece prin cap, văzând-o, că acum zece minute dădea pe gât un pahar de vin și-mi povestea râzând că ultimul tip cu care s-a văzut a încercat să-i dea limbi cât aștepta să intre pe scenă la un eveniment.

Chess, cea care se uită acum cu o privire pătrunzătoare la obiectiv, n-ar povesti în vecii vecilor așa ceva. Nici n-ar *trăi* așa ceva, pentru că această Chess ar sta singură în sala aia, așteptând să intre pe scenă, bând ceai și scriind în jurnalul ei de sentimente. Gândind Idei Mari despre Univers.

Îi fac o fotografie, pe urmă încă vreo două–trei, ca să aibă din ce să aleagă, și îi dau telefonul înapoi.

— Asta ar trebui să aibă o descriere de cel puțin două paragrafe, îi zic. Ai grijă să folosești cuvântul „spirit" măcar de două ori, da?

Ultima poză pe care a postat-o pe contul ei oficial de Instagram era cu pajiștea din spatele vilei, la răsărit, iar eu trecusem rapid peste

descrierea lungă, fără să citesc cu atenție toată vorbăria aia New Age, prostii despre adevăr și lumină și „Centrul ființei".

Chess îmi zâmbește un pic rigid și-și pune telefonul în geantă cu un gest cam înțepat.

Se pare că putem face caterincă și ne putem lua la mișto despre tot felul de chestii, dar marca înregistrată Chess Chandler este un subiect delicat.

Motiv pentru care tu nu te lași deloc și-o tot zgândări, îmi spune încet o voce din capul meu.

Voce pe care hotărăsc s-o ignor.

— Acum ce mai facem? o întreb, tot cu ochii ridicați spre catedrală. Ne-am uitat prin magazine, am mâncat și-am băut ca lumea, l-am bifat și pe Dumnezeu... Ce-ar mai fi de explorat în Orvieto?

— Hai să mai mergem la întâmplare pe străzi, răspunde Chess, coborându-și ochelarii pe nas. De obicei, așa găsesc cele mai mișto chestii.

Tensiunea dintre noi se risipește iarăși, treptat. Cu cât ne plimbăm mai mult și trăncănim, cu atât ne ies în cale mai multe chestii teribil de italienești, la care ne oprim să ne minunăm.

Tocmai ne pregătim să ne întoarcem spre Piazza Cahen, unde este stația funicularului, când trecem pe lângă o coadă la care stau câțiva oameni, în fața unei clădiri circulare din piatră, iar Chess se oprește.

— E clar că oamenii ăștia știu ceva ce noi nu știm.

O aude o tipă tânără, cu părul roșu-aprins și cu o geantă tip poștaș, din piele uzată. Se întoarce spre noi.

— Este Pozzo di San Patrizio, ne spune și e clar, după accent, că e o compatrioată americancă. Fântâna Sfântului Patrick.

— Oamenii ăștia stau la coadă să vadă o fântână? o întreb eu.

Ridică din umeri.

— O fi o fântână superfaimoasă? Nu știu, eu doar urmez lista de sugestii din ghidul ăsta turistic.

Își deschide geanta și văd că are înghesuite acolo mai multe ghiduri turistice cu cotoarele crăpate de atâtea lecturi, cu nume de țări scrise cu litere uriașe pe coperți. AUSTRALIA, THAILANDA, VIETNAM, ITALIA.

Scotocind printre ele, alege o cărțulie mică, subțire, abia un pic mai groasă decât o broșură și mi-o întinde.

Pe copertă este chiar Duomo di Orvieto, iar deasupra lui scrie „Excursii de o zi în Orvieto".

— Puteți să-l păstrați, spune. Eu mâine plec la Florența.

— Mersi.

Mă întorc să-i arăt și lui Chess cărticica, dar văd că și-a scos deja telefonul și degetele i se mișcă pe ecran într-un ritm frenetic, așa că mă uit din nou la ghid și îl deschid la pagina despre fântână.

Pozzo di San Patrizio, a cărei construcție a fost începută în 1527 și finalizată în 1537, este o minune a ingineriei renascentiste. Cele două rânduri de trepte în spirală asigurau un acces facil și un flux constant și pe sensul de coborâre, și pe cel de urcare de la fântână...

Sar peste celelalte detalii despre dimensiunile fântânii, despre arhitectura sofisticată și despre numărul de ferestre prin care intră lumina. Sunt convinsă că sunt genul de lucruri care l-ar interesa pe Matt dacă ar fi aici, dar nu este, *eu* sunt aici, așa că n-o să citesc despre arhitectura renascentistă.

De fapt, mă gândesc că Chess și cu mine am putea sări cu totul peste obiectivul ăsta turistic, când văd alt pasaj, din josul paginii.

Fântâna a primit acest nume datorită legendei Purgatoriului Sf. Patrick, din Irlanda, o peșteră atât de adâncă, încât se spune că ar ajunge până pe lumea cealaltă.

Descrierea asta îmi sună foarte cunoscut, mă chinui să-mi aduc aminte unde am mai auzit-o. Și

chiar de curând.

Scormonesc prin geantă și scot cartea *Lilith mânioasă*. Nu știu de ce o car după mine, ca pe un soi de totem, dar îmi place s-o am la îndemână.

Încep s-o frunzăresc, căutând scena pe care o am în minte.

O găsesc cam pe la o treime din carte, în capitolul al șaselea.

— În Irlanda este o peșteră atât de adâncă, încât prin ea poți să treci pe lumea cealaltă.

Colin a șoptit cuvintele acestea cu buzele lipite de gâtul Victoriei, iar ea a înghițit în sec, întinzând mâna și împletindu-și degetele cu ale lui.

— Ai fost acolo?

Avea sentimentul că-i pune mereu o sumedenie de întrebări, că încearcă, disperată, să afle orice detaliu despre viața pe care o avusese bărbatul înainte de a veni în sătucul lor. Îi plăcea să-și imagineze viața aceea, cu toate că i se strângea inima de fiecare dată. Colin trăind fără ea. Bărbatul care fusese pe vremuri.

Bărbatul care ar fi putut fi din nou.

Gândul acesta o înspăimânta mai cumplit decât orice poveste despre peșteri și Iad, așa că Victoria s-a lipit de el, în întunericul din hambarul cald.

— Nu, i-a răspuns el.

Își sprijinea capul într-o mână și o privea. Chiar și în penumbră, ochii lui erau de un albastru-deschis.

— Dar mi-ar plăcea să merg, dacă aș putea. Te-aș lua și pe tine.

— Aș veni cu tine, i-a răspuns ea.

Un sărut — sărat de la sudoare, fierbinte și plin de promisiuni.

— Chiar aș veni, a insistat Victoria. Te-aș urma oriunde.

— Chiar și în Iad?

Colin o privea atent, ca și cum răspunsul avea să fie nespus de important pentru el — lucru care pe Victoria o amuza, căci ce alt răspuns ar fi putut exista?

— Da.

Răsfoiesc rapid și restul cărții, însă nu mai apare nimic despre peșteră, nicio referire la fântâna asta, și sunt tare dezamăgită. Nu știu de ce îmi place atât de mult să descopăr în *Lilith mânioasă* mici indicii care o leagă de Orvieto, dar e ceva teribil de satisfăcător.

De palpitant.

Coada a început să înainteze, tipa roșcată a intrat deja. Dar când mă răsucesc spre Chess, văd că vorbește la telefon, pe jumătate întoarsă cu spatele spre mine.

Aștept să termine conversația și tocmai mă pregătesc să-i propun să vedem care-i faza cu fântâna, când se apropie cu o expresie exagerat de încruntată.

— Deci, știu că sunt cea mai nașpa, dar tocmai am vorbit cu Steven și se pare că are nevoie de o mostră, vreo două capitole, din cartea cea nouă, pentru departamentul de copyright extern, și îi trebuie, gen, în clipa asta. Și, evident, le am pe calculator, așa că trebuie să mă întorc la vilă și să i le trimit cât mai e după-amiază în New York. Dar tu poți să mai stai! se repede să adauge. Fă-ți de cap cu fântâna!

Steven e agentul lui Chess, un tip pe care l-am întâlnit o singură dată, dar care mi s-a părut că e un om înfricoșător și probabil un agent excepțional. Agenta mea, Rose, e un om mult mai bun, însă, ca agentă, doar bunicică. Un compromis care nu mă deranjează, de cele mai multe ori.

Preț de o clipă, mă gândesc să rămân, apoi clatin din cap.

E ciudat, dar și eu vreau să mă întorc la vilă.

Și, pentru prima oară după atâtea luni, vreau să scriu.

---

15 Joc de cuvinte în limba engleză: *Girls Just Wanna Have Funiculars*, referire la titlul melodiei *Girls Just Wanna Have Fun* a Madonnei.

Către: Rose@ThePetersonAgency.com

De la: EmilyLSheridan@PetalBloomBooks.net

Subiect: Să nu mă omori! (Carte nouă?)

Bună, Rose!

Salutări din însorita Italie! Așa cum speram, schimbarea de peisaj îmi priește mult. Cât de mult, exact? Păi, am început să scriu din nou! Cred că tu ești singura persoană care se va bucura de lucrul ăsta chiar mai mult decât mine. :)

Singura chestie este că nu lucrez la Petal. (Știu că încă sunt datoare cu manuscrisul ăla și-ți mulțumesc mult că ai obținut o prelungire a termenului!) N-am idee cât de multe știi despre Mari Godwick și despre uciderea lui Pierce Sheldon, dar casa în care stăm este chiar cea în care s-a petrecut crima. Evident că ăsta e AUR CURAT pentru orice scriitor de cărți polițiste, chiar și pentru unul care scrie romane ușurele, ca mine, și sunt chiar pasionată de cazul ăsta.

Și nu numai atât, cred că există niște legături interesante între crima de aici, din anul 1974, și faimosul roman horror al lui Mari, *Lilith mânioasă*, care a apărut în 1976. Știu că ar fi o schimbare URIAȘĂ de stil în ceea ce privește scriitura mea, dar chiar cred că e o poveste foarte mișto aici, cu un potențial extraordinar, mai ales având în vedere că *true crime* e foarte la modă în ziua de azi.

Imediat ce am ceva mai concret, respectiv câteva pagini bune, ți le trimit, însă voiam doar să te țin la curent cu ce fac și să mă

asigur că n-o să mă ucizi dacă îți trimit o carte nouă care *nu* este Petal 10.

Numai bine,

Emily

MARI, 1974 – ORVIETO

— Doamne, cât de plictisit sunt!

Noel mai curând o proclamă, decât o spune, aruncându-se pe sofaua joasă din salon, cu fața în sus, spre tavan, de parcă i s-ar adresa candelabrului. E o seară ploioasă la vilă, care îi urmează unei după-amiezi ploioase și unei dimineți în care a plouat. Ceea ce înseamnă că au fost nevoiți să stea închiși în casă împreună mult timp.

Mari și-a dat repede seama că au nevoie de mai mult spațiu, ca ecosistemul fragil pe care și l-au construit să poată funcționa. A petrecut cea mai mare parte din zi lenevind în pat, recitind paginile pe care le-a scris și întrebându-se de ce vocea care cu doar o săptămână în urmă păruse atât de vibrantă tăcea acum.

Povestea Victoriei pare să se fi poticnit brusc, lăsând-o suspendată la scena în care îl cunoaște pe preotul din sat, cel de care se va îndrăgosti în cele din urmă, și nimic din ce a făcut Mari — plimbări lungi, ca să poată gândi în liniște, pahare cu vin, ca să-i slăbească inhibițiile — nu a ajutat. Proiectul ăsta, ca atâtea înaintea lui, s-a blocat.

— Voi nu v-ați plictisit? întreabă acum Noel, văzând că nu răspunde nimeni declarației lui.

Își lasă bărbia în piept și îi scrutează pe toți cu privirea, iar Mari simte că ochii îi poposesc asupra ei.

Stă cuibărită pe canapeaua din fața lui, cu caietul lângă ea, în caz că Victoriei îi revine vocea.

— Nu, îi răspunde sec.

Așezat la picioarele ei, Pierce izbucnește în râs și își lipește obrazul de genunchiul lui Mari. Chitara zace lângă el, cu un caiet deschis, însă gol, alături.

— Mari nu se plictisește niciodată, îi explică lui Noel. În capul ei e mereu o petrecere în toată regula, zău dacă nu!

E un compliment, sau cel puțin asta ar trebui să fie. Mari e conștientă de lucrul ăsta, dar tot o enervează rahaturile astea, când vorbește despre ea ca și cum nu e de față. Iar în preajma lui Noel o face mult mai des decât de obicei. *Vrea să-l impresioneze*, își spune ea.

— Am putea încerca o mică aventură? sugerează Lara.

Ca de obicei, e instalată lângă Noel, dar nu foarte aproape, căci dacă se apropie prea mult, e posibil ca el să se ridice și să plece, caz în care ea și-ar trăi rușinea în văzul tuturor.

— Ce-ar fi să mergem la Roma? continuă Lara.

Ăsta e alt tic pe care l-a căpătat, întrebările astea nesfârșite. Totul e rostit pe un ton întrebător.

— Și Roma ar fi la fel de plictisitoare, îi răspunde Noel, dând din mână a lehamite. Și, în plus, eu plătesc pentru vila asta nenorocită, al dracu' să fiu dacă o să scot bani din buzunar ca să vă plimb și-n Roma!

Lungește mult *O*-ul, rostește leneș tot cuvântul — *Rooommmma* —, în caz că Lara nu s-a prins deja că o ia peste picior, presupune Mari.

— Ați *putea* încerca să compuneți niște muzică, intervine Mari. Dacă nu mă-nșel, de-asta am și venit aici.

E frustrant să-i vadă pe Noel și pe Pierce apucându-se de treabă, ca apoi să-și piardă concentrarea fiindcă Noel vrea să facă o plimbare cu mașina, sau să iasă cu barca pe lac, sau să înoate un pic în piscină, sau să facă un milion de alte lucruri care n-o să-i aducă pe el și pe Pierce — și nici pe Mari, la drept vorbind — mai aproape de scopul pe care și l-au propus.

Și mai este și studioul de înregistrări care îi așteaptă în Londra, ocazia asta grozavă pentru

Pierce, care pare să-i scape printre degete cu fiecare zi care trece.

În ultima vreme, Mari a început să se întrebe dacă nu cumva e posibil ca Noel, așa cum l-ar putea propulsa pe Pierce pe culmi nemaipomenite, să aibă și efectul opus. Dacă se alege praful de toate, nu cumva Pierce va fi rănit de șrapnelul eșecului lui Noel?

Însă Noel o ignoră pur și simplu, așa cum bănuia.

— Am putea merge până în Orvieto, propune Johnnie. În centrul vechi.

Noel lasă capul pe spate și-l săgetează cu privirea.

— Și ce să vedem acolo, mai exact? O biserică? Niște bătrânele care vând pâine?

Spre deosebire de Lara, Johnnie nu are nicio tresărire în fața replicilor răutăcioase ale lui Noel, trece peste ele așa cum trece peste orice. E clar că Mari i-a rănit un pic orgoliul, când nu s-a aruncat pe loc în brațele lui datorită literei scrijelite pe geam, dar, una peste alta, pare să-și fi revenit, iar ea este ușurată. Există deja prea multe complicații romantice în casa asta și fără să se îndrăgostească Johnnie de ea.

El îi aruncă o privire prietenoasă, apoi își îndreaptă din nou atenția spre Noel.

— Cică ar fi o fântână care coboară până-n Iad.

Noel se înviorează brusc.

— Serios?

— Mă rog, explică Johnnie, de fapt, a fost botezată după un loc din Irlanda prin care se poate coborî în Iad, dar tot e ca dracu' de adâncă.

Noel se afundă și mai mult în canapea, strâmbându-se.

— Nu cred c-o să dau fuga să văd o gaură adâncă în pământ, omule. Încă nu-s *chiar atât* de plictisit.

Poate că pe Johnnie nu-l supără împunsăturile lui Noel, dar cu siguranță l-au bucurat acele câteva

clipe în care părea cu adevărat interesat de ce spune el, așa că mai face o încercare:

— Și încă ceva, cucoana care are magazinul de la poalele dealului mi-a zis că vila asta e bântuită de fantome. Se pare că aici și-a făcut unu' seama singur, pe la 1500.

— Nu știu cine o fi fost bietul om, dar îl înțeleg, spune Noel și oftează dramatic, lăsându-și capul pe spate.

Mari nu se mai poate abține.

— Da, ce soartă crudă, să stai într-o vilă superbă, cu mâncare și băutură la discreție, înconjurat de frumuseți pe care să le admiri. Oare cum ați rezistat până acum în asemenea condiții vitrege, milord?

E porecla pe care i-a dat-o, o aluzie tăioasă la faptul că, oricât de decadent ar trăi și oricâte pretenții de vedetă rock ar avea, rămâne fiul unui conte, iar Mari bănuiește că lui îi place și îi repugnă în egală măsură.

Lara îi aruncă o privire iritată, dar Noel izbucnește în râs.

— Ei, vedeți? Pierce are dreptate. Mari nu e nici plictisită, nici plictisitoare.

Privirea îi alunecă asupra Larei, ușor disprețuitoare.

— Unii ar avea ce-nvăța de la ea.

Durerea care străfulgeră chipul Larei dispare la fel de rapid cum a apărut, dar Mari o vede. Își compătimește sora vitregă, chiar îi pare rău pentru ea, dar nici nu poate nega satisfacția aproape viscerală pe care o simte atunci când o vede pusă un pic cu botul pe labe. E conștientă c-ar trebui să-i fie rușine că simte așa ceva, dar nu îi este.

Noel se ridică în picioare, plesnindu-se cu palmele peste pulpe. Iar și-a aruncat halatul ăla de prost-gust peste niște blugi negri, iar în rest nu mai are nimic, doar inelele care, la lumina lumânărilor, îi sclipesc pe degete.

— M-am răzgândit, îi anunță, privindu-i pe sub o șuviță întunecată care-i cade pe ochi. Haide, Sheldon, să-i oferim Domniței Mary ce ne-a poruncit.

Pierce se ridică imediat, cu chitara în mână și cu privirea ațintită asupra lui Noel. S-a luminat la față. Cu mâna liberă, o mângâie absent pe Mari pe creștet când trece pe lângă ea. Se duce lângă Noel, care și-a instalat chitara lângă fereastră. Acum câteva zile au adus două scaune grele, din lemn, de undeva de prin casă, jurându-se c-o să scrie, o să compună, însă apoi au fost distrași... Doamne, Mari nici măcar nu mai ține minte ce anume i-a distras atunci.

În Vila Rosato, distracțiile sunt nesfârșite.

Dar acum, în sfârșit, se așază, Pierce deschide caietul pe genunchi, iar Noel chiar îl ascultă cu atenție.

Lara traversează încăperea și vine să se trântească pe canapea, lângă Mari, lăsându-și capul pe umărul surorii ei.

— Nu-i așa că-s frumoși? întreabă ea, visătoare, cu ochii ațintiți asupra lui Pierce și a lui Noel.

Pierce zdrăngănește deja la chitară, în timp ce Noel dă din cap pe ritm, urmărind poziționarea degetelor lui Pierce.

Chiar sunt frumoși, dar pe Mari o enervează mirarea îndrăgostită din vocea Larei.

— Am început să scriu și eu un pic.

Johnnie a zis asta. S-a așezat de cealaltă parte a lui Mari, cu șoldul lipit de pulpa ei, iar ea se încruntă, nedumerită.

— Am văzut că scrii, continuă Johnnie, arătând cu un gest caietul aflat dincolo de Lara. Și m-am gândit să încerc și eu. Știi, și eu cânt. Mi-am adus chitara, dar Noel nu mă lasă niciodată să cânt cu el, de-asta m-am gândit că poate la scris...

— Aha.

Mari îl întrerupe, căci privirea îi e atrasă din nou de cei doi bărbați din fața ei, și cu toate că

știe că e cam nepoliticoasă, nu-i pasă, acum chiar nu-i pasă. În clipa asta, vrea să-i vadă, să fie prezentă, căci e convinsă că în fața ei se scrie istoria. Este începutul a ceva extraordinar.

Simte că privirea lui Johnnie îi arde obrazul, dar nu se întoarce să îl privească, iar după câteva momente, el se ridică oftând.

Mari aude scârțâitul ușii, aude pașii lui care se îndepărtează, sunetul înfundat al unei uși trântite undeva la etaj.

— De ce s-a supărat? o întreabă Lara încet.

Pierce încă mai cântă, însă repetă aceleași două acorduri, iar Noel dă din cap, întinzându-se să mâzgălească ceva în caiet.

— Johnnie? o întreabă Mari, fără să-și ia ochii de la Pierce. Habar n-am.

— I s-au aprins călcâiele după tine, șoptește Lara.

Mari se încruntă.

— Nu-i adevărat, îi răspunde, deși știe că așa este, iar Lara izbucnește în râs.

E râsul ei adevărat, vocea ei adevărată. Acum nu joacă un rol pentru Noel sau pentru Pierce, iar Mari își aduce aminte că a fost o vreme în care îi făcea plăcere să stea cu sora ei vitregă. Când erau copile și împărțeau dormitorul, aveau paturi identice și șușoteau secrete pe întuneric.

— Am și eu ochi, Mare! spune Lara și o împunge ușor cu cotul. Iar el clar are gusturi bune.

Se cuibărește iarăși lângă Mari, oferindu-i afecțiune cu o nespusă ușurință, fiindcă așa e Lara. Mari a fost dintotdeauna dureros de conștientă că are o fire rece, că nu este un om cu care e ușor să vorbești sau pe care ajungi ușor să-l cunoști. Lara, pe de altă parte... Cu ea, totul e la vedere. Și sunt momente ca acesta de acum, de exemplu, în care Mari se bucură că-i așa.

Cu toate astea, și-ar dori ca lucrurile să stea altfel între ele. Să fie doar surori, surori care se iubesc, surori care nu concurează pentru același lucru.

Pentru același bărbat.

Dar așa a fost mereu între ele, nu? Înainte de Pierce, a fost tatăl lui Mari. Lara avea 12, aproape 13 ani când s-a măritat mama ei cu William Godwick, dar asta n-a oprit-o să-i spună „Papa", să fugă la el într-un suflet în fiecare seară, când se întorcea de la serviciu, ca să-l distreze cu vreo poveste de la școală sau cu o carte nouă, ori cu un album pe care îl asculta.

Lui Mari i s-a părut mereu un pic trist că Lara era atât de disperată după atenția lui William, dar adevărul era că și tatăl ei o încuraja mereu, îi zâmbea întotdeauna afectuos Larei, cum lui Mari nu-i zâmbise niciodată, indiferent ce realizări avea.

Poate că Lara era pur și simplu mai ușor de iubit, fiindcă nu îi aducea aminte neîncetat de femeia pe care o iubise și o pierduse. Sau poate că este ceva din însăși ființa lui Mari, care îi face pe bărbații iubiți de ea, fie tată sau amant, să caute altceva în Lara.

Dar s-a terminat, își spune ea acum. *Ți-au promis amândoi că n-o să se mai întâmple niciodată și, oricum, e clar că Lara e topită după Noel.*

Dar când se uită spre Lara, își dă seama că nu pe Noel îl urmărește cu ochii ei întunecați.

Iar Pierce o privește și el. Nu mult, ochii lui trec aproape imediat la Mari, dar degetele aproape că ratează coarda. Dintr-odată, pielea Larei, lipită de a ei, îi pare neplăcut de fierbinte și de umedă.

În timp ce Mari se gândește să meargă la culcare, se schimbă ceva în felul în care cântă Pierce. Cântecul devine mai puțin ezitant, mai ferm, iar apoi Noel își ia în sfârșit chitara în mână.

Lumânările pâlpâie și desenează contururi stranii pe perete, în timp ce afară toarnă cu găleata, bubuitul tunetelor zguduind geamurile. Furtuna, care puțin mai devreme o făcea să se simtă claustrofobă, prizonieră, face acum ca

încăperea să pară mai primitoare, mai intimă. Ca un mic univers doar al lor.

Apoi începe și Noel să cânte, iar Mari înțelege imediat.

Toate drogurile, toți bărbații și femeile, toate zvonurile acelea incredibile și sumbre, toate sunt, în același timp, o distragere și o consecință a ceea ce poate face bărbatul ăsta cu chitara, cu vocea și cu versurile lui.

Degetele elegante se mișcă de-a lungul corzilor și, mai târziu, Mari va încerca să-și amintească linia melodică. Noel nu-l va mai cânta niciodată, cu siguranță nu-l va înregistra și, la mulți ani după noaptea aceasta, când îl va întreba despre el, va jura că nu-și aduce aminte să fi cântat ceva.

Dar Mari va ține minte, iar melodia asta îi va rămâne în suflet.

Noel începe să cânte cu vocea joasă pe care Mari a auzit-o de o mie de ori la radio. Însă e diferită în realitate, iar ea are senzația că inima îi bate mai tare și mai încet în același timp.

Acum înțelege: acesta este Noel de care se îndrăgostesc oamenii.

Apoi se aude încă un acord domol, când Pierce își ia și el chitara din nou. Găsește ușor armoniile, iar Noel ridică fruntea și-l privește cu un zâmbet surprinzător de blând. La rândul lui, Pierce aproape că strălucește de încântare, iar cântecul continuă, urcând, coborând, făcându-i lui Mari pielea de găină.

Când se încheie, nu se aud decât răpăitul ploii în ferestre și răsuflarea lui Mari.

— A fost superb! se entuziasmează Lara.

Nici măcar energia ei luminoasă nu poate destrăma momentul acesta încărcat de semnificații, de... ceva ce Mari nu poate numi.

Pierce și Noel mai cântă câteva melodii în noaptea asta. Cântecele lui Noel, inclusiv preferatul lui Mari, *Soare de toamnă*. Cântă melodii care le plac tuturor, vocea dulce a lui Pierce

aducând o profunzime neașteptată unor hituri precum *I Wanna Hold Your Hand*, iar faimoasa voce catifelată, de bariton a lui Noel dă un ton ghiduș, mai puțin melancolic cântecului *California Dreamin'*.

În cele din urmă, Lara se ridică de pe canapea, dorindu-și, fără îndoială, ca Noel s-o urmeze.

Dar el n-o urmează, bineînțeles, și de sus se aude iarăși zgomotul înfundat al unei uși trântite. Însă Mari este deja moleșită și fericită, încântată să-i vadă pe Pierce și pe bărbatul pe care el îl admiră atât de mult creând muzică împreună, la lumina lumânărilor.

Nici nu-și dă seama când adoarme. Muzica învăluie totul într-o ceață blândă, care o leagănă până începe să viseze. Mari nu s-a dat niciodată în vânt după droguri, nu bea mai mult de un pahar–două de vin, dar își spune că probabil așa sunt și evadările acelea, ca alunecarea asta domoală, ca atunci când te scufunzi într-o baie călduță.

Când se trezește, muzica s-a oprit, iar ea deschide ochii și vede că Pierce și Noel și-au abandonat chitarele.

Nu reușește să priceapă imediat ce vede. Gura lui Noel pe buzele lui Pierce, mâna lui Pierce, aproape timidă, pe talia lui Noel, pe sub halat. Pierce i s-a părut mereu foarte înalt, dar Noel e și mai înalt, și mâna lui ține părul castaniu, moale al lui Pierce într-o strânsoare surprinzător de fermă.

Când se desprind unul de celălalt, Pierce e îmbujorat, mărul lui Adam i se zbate, căci înghite cu greu în sec, iar când o privește pe Mari, fata se așteaptă să vadă pe chipul lui o străfulgerare de vinovăție, se așteaptă s-o copleșească indignarea.

Însă Pierce doar se uită la ea, cu o privire calmă și duioasă, iar Mari își dă seama că în ea nu e niciun strop de furie. Doar un soi de vagă dezamăgire că s-au oprit.

Apoi Pierce se întoarce spre ea, fără să-și ia mâna de pe talia lui Noel.

— Vino aici, Mari, o cheamă blând.

Ea se ridică de pe canapea, întrebându-se dacă încă visează.

Și Noel o privește, cu zâmbetul lui leneș, dar Mari simte că e tensionat, iar când se apropie, vede că bărbatul tremură.

Ceva se topește în ea, Mari face un pas în față, simte covorul tocit sub tălpile goale, peste tot în jurul lor pâlpâie flăcările lumânărilor.

Mari vede imaginea lor în oglinda de deasupra șemineului, vede cum Pierce vine în spate, o sărută în locul acela moale în care gâtul se întâlnește cu umărul, iar mâinile îi coboară de-a lungul brațelor ei.

Mari nu prea seamănă cu ea însăși, sau poate că arată în sfârșit așa cum este în realitate, cu ochii pe jumătate închiși, cu buzele întredeschise, cu obrajii încinși.

Noel vine în fața ei, întinde din nou mâna spre părul lui Pierce, pe deasupra umărului ei, dar o privește pe Mari, iar ea se întreabă ce vede.

— Acum i-acum, Domniță Mary, murmură Noel, iar Mari se ridică pe vârfuri și-și lipește buzele de gura lui.

Sărută altfel decât Pierce — singurul bărbat cu care îl poate compara. Înaintea lui n-a mai fost nimeni, niciun pupic furat în spatele școlii, nicio pipăială la vreo petrecere. A crezut întotdeauna că lucrurile s-au aranjat așa pentru că ea, de fapt, știuse că-l așteaptă pe Pierce.

Dar îi place atingerea fermă a gurii lui Noel, sinceritatea ei, mâna lui pe gât, limba lui ce o mângâie pe a ei, și, când se lipește de el, preț de o clipă îi apare în minte chipul Larei.

Acum suntem chit, își spune ea, dar, la fel de repede, izgonește gândul ăsta, fiindcă nu vrea ca Lara să fie aici, să facă parte în vreun fel din momentul ăsta.

Nici măcar nu contează să fie chit. Contează ce vrea Mari, iar acum asta vrea.

În sfârșit, asta e o versiune a lumii ideale a lui Pierce care o poate include și pe ea.

Tunetele cutremură casa, furtuna se dezlănțuie tot mai furioasă, iar Mari cedează.

Se trezește fiindcă aude altă ușă trântită, dar de data asta este aproape.

Prea aproape.

Își dă seama imediat că e trecut de amiază, iar ploaia s-a oprit. Lumina care se revarsă pe fereastră e strălucitoare, scaldă tot ce a fost întunecat și nedeslușit cu o seară înainte.

Mari e întinsă pe podea, în fața șemineului, cu o pătură împletită care o acoperă de la talie în jos, cu capul pe pieptul lui Pierce. El doarme ca de obicei, asemenea unui copil, cu brațele ridicate deasupra capului, cu chipul senin.

Pe Noel îl simte ca pe o greutate călduță, așezată în spatele ei. Un braț îi atârnă peste Mari, greoi, iar mâna lui se odihnește pe abdomenul lui Pierce. Mari trage adânc aer în piept și ridică privirea spre tavan.

Așteaptă s-o copleșească regretele, dar nu simte nicio părere de rău. S-a întâmplat, în definitiv, nimic nu mai poate fi schimbat.

Și, își spune ea, cu un zâmbet care amenință să se transforme într-un hohot de râs, *la ce bun să mergi la o vilă în Italia, cu o vedetă, dacă nu-ți îngădui să-ți faci un pic de cap?*

Dar asta nu înseamnă că nu există urmări, iar Mari se desprinde cu grijă, își găsește rochia aruncată neglijent, știe că trebuie să înfrunte consecințele cât mai curând cu putință.

Într-un fel, speră ca persoana care a trântit ușa să fie Elena. Poate c-o să fie scandalizată, dar măcar ar avea o poveste de pomină pe care să le-o istorisească ani buni de-acum înainte rudelor și celorlalți localnici, deci consecințele ar fi minime.

Johnnie ar suferi și lui Mari chiar i-ar părea rău, dar el nu are niciun drept asupra ei, așa că s-ar

rezolva repede.

Dar, evident, nu este nici Elena, nu e nici Johnnie.

O găsește pe Lara pe marginea trambulinei, cu genunchii la piept, cu umerii ridicați, iar Mari se pregătește sufletește în timp ce se apropie de ea.

— Lara..., începe ea, însă sora ei se întoarce fulgerător înainte să apuce să mai spună ceva.

— De ce tocmai el?

Mari, care a venit cu gânduri împăciuitoare, simte cum i se aprinde mânia în piept.

— De ce tocmai el?! repetă, iar Lara are tupeul să încuviințeze.

— Știi ce simt pentru Noel. Știi, și tot ai făcut... ce ați făcut voi acolo.

— Sunt destul de sigură că și tu știai ce simt pentru Pierce când i-ai tras-o, i-o întoarce Mari, încrucișându-și brațele pe piept. Așa că te rog să nu faci acum pe rănita, Lara. În plus, noaptea trecută n-a fost...

Imaginile i se perindă prin fața ochilor și ea se străduiește din răsputeri să nu i se citească gândurile pe față.

— Ne-am distrat un pic. Ne-am făcut un pic de cap. Atâta tot.

— Atunci, e și mai rău! exclamă Lara, ridicându-se, iar mâinile strânse în pumni îi atârnă pe lângă corp.

Ar putea fi un gest mult mai dramatic, genul de situație în care Mari ar trebui s-o implore „Nu, nu te arunca!", dar, bineînțeles, la picioarele Larei este o apă superbă, turcoaz, adâncă de nici doi metri, iar Mari nu poate opri hohotele de râs care o năpădesc.

E atât de... tipic Larei, se chinuie și se frământă atât de mult, dar, în definitiv, este inutil și caraghios, iar Mari s-a săturat până peste cap de drama asta pe care o tot joacă ea și sora ei.

Ridică din umeri.

— Zău că nu văd de ce ar fi mai rău, dar...

— Fiindcă eu îl iubesc pe Pierce, îi răspunde Lara, iar acum nu-i mai vine deloc să râdă lui Mari. Îl iubesc, dar el te iubește pe tine! Așa c-am încercat să-l iubesc, în schimb, pe Noel, dar nici măcar iubirea asta nu m-ai lăsat s-o am.

— *Noel* nu te lasă s-o ai, îi atrage atenția Mari.

Însă Lara doar pufnește dezgustată, coboară de pe trambulină și pornește pe pajiște. Se trântește din nou ușa, iar Mari se întreabă dacă nu cumva, la finalul verii, vor trebui înlocuite toate balamalele din casă.

Lasă capul pe spate și ridică privirea spre cer: se adună deja nori, anunțând încă o seară pe care o va petrece închisă în casă, cu Lara și cu sentimentele ei.

Mari nu se mai poate abține. Deschide gura și urlă, efectiv urlă la cer, un țipăt de frustrare care îi zgârie gâtul, dar măcar eliberează un pic din presiunea pe care o simte în piept.

Apoi se trântește pe unul dintre șezlongurile de lângă piscină, iar metalul scrâșnește pe dalele de piatră.

— Iisuse, sper că asta n-a fost reacția ta la prestația de astă-noapte.

Se întoarce imediat și-l vede pe Noel, care stă în pragul ușii dinspre bucătărie. Are ochelarii de soare pe nas și o cană de cafea în mână, iar la brâu are prinsă pătura care mai devreme o acoperea pe Mari. Pășește cu grijă spre ea, trăgând șezlongul de alături și așezându-se cu un oftat.

Mari se gândește că, probabil, ar trebui să-l privească altfel pe Noel acum, c-a adus-o la orgasm, dar simte același amestec de uluire că stă de vorbă cu *Noel Gordon* și de afecțiune ușor morocănoasă — plus un strop de enervare.

E ușurată. Dacă ar fi avut sentimente mai profunde pentru bărbatul ăsta, ar fi fost un dezastru. Se întreabă dacă este și Pierce conștient de lucrul acesta.

Pe de altă parte, gusturile lui Pierce au înclinat întotdeauna mai curând spre femei. Spre fete, de fapt. Mari avea 16 ani când l-a cunoscut, iar soția lui, Frances, avea 15 ani când a luat-o de la internatul din nordul Angliei și au trecut în Scoția, ca să se poată căsători.

Îl idolatrizează pe Noel și e clar că azi-noapte s-a simțit bine, dar Mari știe instinctiv că ceea ce căuta Pierce erau experiența și noutatea, iar acum, fiindcă le-a trăit, probabil că o asemenea noapte nu se va mai repeta.

Ceea ce, nici nu încape îndoială, e înțelept.

Noel suflă în cafea, întinzându-și picioarele lungi și încrucișându-și gleznele.

— Ce scrii? o întreabă, iar Mari tresare.

— Poftim?

— Caietul ăla pe care-l cari peste tot după tine. Aseară l-ai lăsat pe canapea și am aruncat și eu o privire în dimineața asta.

— Mi-ai citit jurnalul?

Noel ridică din umeri, însă fără urmă de regret.

— Speram să găsesc ceva sonete despre cum te-ai îndrăgostit de mine, deci îți dai seama ce surprins am fost când am văzut că Domnița Mary scrie un roman.

Mari simte că-i iau foc obrajii.

— Nu trebuia să-l citești.

— Dar l-am citit. Și, sincer, e foarte bine scris. Chestie care mi se pare teribil de enervantă, având în vedere că mai ești și tânără, și frumoasă. Chiar nu-i corect să fii, pe deasupra, și talentată.

Mari nu răspunde, așa că Noel își drege glasul.

— Ăsta-i momentul în care ar trebui să-mi spui că și eu am toate calitățile astea.

Replica lui o face să râdă, nu se poate abține, iar Noel zâmbește iar, împungându-i piciorul în joacă, afectuos.

— Să știi că vorbesc serios. Ai pornit pe un drum foarte bun. Sper c-o să-l urmezi, oriunde te va duce.

Acele câteva pagini, încă neterminate, o cheamă, iar Mari își îngăduie un surâs timid.

— Și eu sper c-o să-l urmez.

Întotdeauna au circulat zvonuri despre legăturile complicate dintre cei cinci tineri care au stat la Vila Rosato în vara aceea. Noel Gordon era cel mai în vârstă dintre ei — și avea doar 26 de ani. Pierce Sheldon avea 23, Johnnie Dorchester doar 20, iar Mari Godwick și Lara Larchmont erau amândouă adolescente, având numai 19 ani în vara anului 1974. Făceau parte dintr-un anturaj în care nu se punea mare preț pe stabilitatea partenerilor sexuali și pe moravuri. Pierce părăsise deja o soție, ca și Noel, iar ambii bărbați avuseseră, la momente diferite, o aventură cu Lara Larchmont.

Să nu uităm însă cât de puternică este tentația de a face lucrurile să sune mai sordid decât au fost în realitate, în special când vine vorba despre marile vedete din lumea rockului. Este la fel de posibil ca niciunul dintre zvonuri să nu fi fost adevărat, iar relațiile romantice de la Vila Rosato să fi fost cât se poate de banale. Niciunul dintre supraviețuitori nu a lăsat să se înțeleagă altceva.

Cu toate că Noel Gordon și Mari Godwick au rămas apropiați pentru tot restul scurtei vieți a muzicianului, Mari nu a vorbit niciodată despre întâmplările din vara aceea, nici măcar în jurnalele intime, pe care agentul său literar le-a donat Universității din Edinburgh după moartea ei, în 1993. Noel Gordon este pomenit o singură dată, pe pagina datată 22 martie 1980. Scrie doar „A murit Noel. Cum se poate să fi murit Noel?"

Interesant este că aceste cuvinte mai erau urmate de o notiță, care însă a fost acoperită frenetic cu mâzgăleli cu cerneală neagră. Cu

ajutorul tehnologiei razelor X, s-a descoperit că acolo scrisese „Nu e corect că acum am rămas doar eu".

A. Burton, Starul, scriitoarea
și muzicianul ucis: Strania poveste
de la Vila Rosato, longformcrime.net

Primul lucru pe care îl observi la Lara Larchmont este cât de normală pare.

Nu e învăluită într-un aer mistic, ca Stevie Nicks, nici nu are frumusețea frapantă a Lindei Ronstadt. E doar o fată cu părul negru, de înălțime medie, cu ochi căprui și cu un zâmbet un pic strâmb, dar cât se poate de fermecător. Când mă întâmpină în apartamentul ei din Londra, am senzația că ar putea la fel de bine să fie o fostă colegă de școală, o prietenă cu care am copilărit.

O prietenă al cărei album de debut s-a vândut însă în peste un milion de exemplare, dar, dacă n-ar fi adresa dintr-un cartier de fițe, în Belgrave, și mobila superbă din apartament, nu ți-ai da seama...

În conversația cu Larchmont există un singur subiect pe care nu ai voie să-l atingi: ce s-a petrecut în 29 iulie 1974. Toată lumea știe povestea. A fost unul dintre cele mai mari scandaluri din lumea muzicii, o istorie întunecată și sordidă despre sex, droguri și crimă, în care a fost implicat unul dintre cei mai faimoși rockeri din lume, Noel Gordon — un bărbat cu al cărui copil a rămas însărcinată Lara în vara aceea, potrivit zvonurilor. Având în vedere că ea nu are copii, cine poate ști dacă zvonurile au pornit de la vreun sâmbure de adevăr?

Crima și moartea lui Pierce Sheldon au zguduit lumea muzicii rock, iar Lara și sora ei vitregă, Mari Godwick, au fost prinse în vâltoare. Condamnarea rapidă a lui John Dorchester, un traficant de droguri arivist care îl însoțise pe Gordon în Italia în vara aceea, nu a reușit să domolească interesul

față de scandal, iar faptul că el s-a sinucis într-o închisoare din Umbria la doar șase luni de la condamnare, nu a făcut decât să alimenteze teoriile conspiraționiste cele mai deocheate.

Însă cinci ani mai târziu, cele mai multe dintre zvonuri au dispărut și scandalul s-a stins, eclipsate de succesul cunoscut de senzaționalul roman *Lilith mânioasă*, al lui Mari Godwick, și de albumul Larei, *Aestas*.

Chiar *Aestas* este cel care-mi oferă ocazia aceasta unică de a încerca să aflu ce simte Lara în legătură cu Vila Rosato și cu vara în care a fost ucis cu brutalitate Pierce Sheldon.

Nu deschid imediat subiectul, aștept până aproape de finalul interviului, când soarele coboară spre apus și ceaiul pe care l-am băut mai devreme e înlocuit cu vodcă și apă tonică.

— Titlul de unde vine?

Larchmont își mijește ușor ochii întunecați.

— Poftim? mă întreabă, dar nu cred că e, de fapt, o întrebare.

Cred că încearcă să-mi dea ocazia să bat în retragere. Probabil că ar trebui să profit de ea, dar insist.

— *Aestas* înseamnă „vară" în latină. Și ai scris cântecele astea în Italia, în vara lui 1974.

Atât am reușit să mă apropii de a pomeni ce s-a întâmplat la Vila Rosato și, văzând cum

mă privește acum Lara Larchmont, mi-e cam rușine, mă simt josnic fiindcă am vrut să aduc vorba despre crimă.

— Așa e, îmi răspunde, în cele din urmă. Însă titlul albumului a fost inspirat de Camus. Știi, „am învățat că în mine este o vară invincibilă"[16] și toate cele.

Fiindcă a fost atât de binevoitoare și mi-a permis să ating un subiect așa de personal, îi întorc serviciul și nu mai insist. Sincer, chiar văd în Lara Larchmont ceva ce mă duce cu gândul la o vară invincibilă. Zâmbește degajat, are o privire caldă și pare să fi rămas neatinsă de întunericul acela cumplit, lucru pe care nu-l pot spune și despre ceilalți supraviețuitori de la Vila Rosato. Noel Gordon a fost surprins de fotografi la Veneția în vara asta, iar pozele dezvăluie un bărbat a cărui frumusețe legendară a început să se ofilească (și al cărui talent, în egală măsură legendar, se irosește), iar Mari Godwick este și ea înconjurată de o atmosferă tragică, în ciuda succesului literar.

Însă Lara Larchmont nu și-a pierdut lumina.

Îi pomenesc impresia asta a mea unei cunoștințe, un scriitor al cărui nume n-am să-l divulg, dar care a fost în relații de amiciție cu Larchmont și cu anturajul ei la începutul anilor '70 și care este și în ziua de azi o voce de temut în jurnalismul muzical.

Spre surpriza mea, nu este de acord, ba chiar clatină vehement din cap.

— Nu, vara aia a nenorocit-o și pe ea, omule. Doar că se pricepe s-o ascundă mai bine decât ceilalți.

„Vara invincibilă: Ascensiunea fulminantă a Larei Larchmont“, revista *Rolling Stone,* noiembrie 1979

---

16 Citat preluat din eseul intitulat „Întoarcere la Tipasa“ (*N.r.*).

CAPITOLUL OPT

10 000 de cuvinte.

Mă uit din nou la numărul afișat în partea de jos a paginii, și nu, nu visez. În ultimele trei zile am scris 10 000 de cuvinte, adică mai mult decât am scris în ultimele opt luni la un loc.

E drept că din astea 10 000 de cuvinte, niciunul nu este despre Petal Bloom, chestie care probabil că nu-l va încânta pe editorul meu și cu siguranță n-o să-i priască nici contului meu bancar, dar, pentru prima oară după o groază de timp, simt că redevin *eu*. Eu, scriitoarea, cea care se pierde ore în șir în fața laptopului, purtată de un val pe care doar ea îl simte.

Singura problemă este că nu știu exact ce scriu.

Numele documentului este „Carteacuvila.doc", însă nu e despre vilă, propriu-zis. Sau, cel puțin, nu e doar despre vilă. Este, în parte, biografia lui Mari Godwick, în parte, un *true crime* care analizează uciderea lui Pierce Sheldon și, în parte, o poveste personală — vara mea în Italia, post-divorț, când, în loc să mănânc, să mă rog și să iubesc, devin fascinată de legătura dintre un roman horror clasic și crima reală care s-a petrecut în vila în care sunt cazată.

Nu seamănă cu nimic din ce-am scris până acum, dar e ceva care promite, sunt sigură de asta, până și Rose a părut să afișeze un optimism precaut când mi-a răspuns la e-mail, zicându-mi că tot următoarea carte cu Petal Bloom ar trebui să fie prioritară, dar că se bucură că mă entuziasmează din nou ideea de a scrie.

Și chiar sunt entuziasmată. Nici nu mai știu de când n-am mai fost așa încântată.

Acum vreo doi ani, imediat după ce a făcut Matt marele anunț despre copil, de Ziua Recunoștinței, eram între două cărți cu Petal și am hotărât să încerc ceva diferit, ceva mai sumbru, mai îndrăzneț. Cred că, într-un fel, mă temeam că dacă nu încerc atunci, n-am s-o mai fac niciodată, că o să mă iau cu viața, cu un copil, cu celelalte cărți cu Petal pentru care semnasem deja contractul.

Nu a ajuns niciodată o carte în toată regula, n-a fost decât o premisă creionată rapid, despre niște surori gemene din Carolina de Nord: una dintre ele este criminală, dar care? Chiar și așa, mi-a plăcut mult să lucrez la povestea asta, stăteam noaptea până târziu doar ca să petrec mai mult timp cu personajele, făceam playlisturi și boarduri pe Pinterest, mă gândeam la ele când eram la volan, când eram la sală.

Am crezut mereu că de-asta nu s-a arătat Matt cine știe ce încântat când a citit cele câteva capitole pe care le scrisesem. Fiindcă nu-i convenise cât de tare mă absorbise povestea, mă tot întreba dacă „chiar cred că e momentul cel mai bun să deviez de la drumul cunoscut" și, bineînțeles, e greu să încerci să faci un copil cu o soție care nu se dezlipește de laptop.

Dar poate că Matt a văzut în paginile alea ceva ce eu nu puteam vedea, căci atunci când i le-am trimis lui Rose, ea mi-a răspuns aducându-mi aminte, cât se poate de amabil și de blând, că mai aveam două cărți cu Petal pentru care semnasem contract, iar piața literaturii thriller era deja suprasaturată.

Ești atât de bună la ceea ce faci! mi-a spus Rose la telefon. *Știi cât de greu e să scrii romane polițiste ușurele? Oricine poate să scrie cărți d-astea sumbre, apăsătoare. Ia-o ca pe un mic exercițiu distractiv pe care l-ai făcut ca să te pregătești pentru volumul 7 din Petal, bine?*

N-ar fi trebuit să mă afecteze așa tare. Cărțile sunt o afacere, până la urmă, iar Rose e deșteaptă și probabil avea dreptate; indiferent ce ar fi putut ieși din cartea aia, acum zace pe un stick USB rătăcit undeva prin casă.

Ca să nu mai spun că, imediat după asta, a început să-mi fie rău, deci probabil a fost mai bine că nu m-am avântat într-un proiect nou și important, dar m-am mai gândit la cartea aia din când în când, tânjind să intru iarăși în starea grozavă pe care o aveam când scriam la ea.

Iar azi am reușit.

Închid laptopul, mă ridic și mă întind, iar când mă uit pe geam o văd pe Chess pe pajiștea din spatele casei. Stă pe o pătură cu dungi, are laptopul proptit pe genunchi și, deși are o pălărie pe cap, așa că nu-i zăresc figura, văd că degetele nu-i zboară pe tastatură.

Mai curând... plutesc deasupra tastelor, suspendate, ezitând.

Eu știu foarte bine ce înseamnă poziția asta, dar Chess pare să lucreze mereu cu o viteză amețitoare, mi se pare ciudat s-o văd stând degeaba, chinuită de cursorul nemișcat.

Aud scrâșnetul unor cauciucuri pe pietrișul de pe alee, așa că mă îndepărtez de fereastră și merg jos.

Așa cum mă așteptam, e Giulia, ne-a adus o mulțime de cumpărături și se luminează la față când mă vede.

— *Buongiorno, signorina!* exclamă.

Giulia e un pic mai în vârstă decât noi, probabil în jur de 45 de ani, și cred că e cea mai binedispusă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea.

Fac un gest spre ușa deschisă, spre mașina ei.

— Stai să te ajut.

Încuviințează, recunoscătoare și aducem rapid și restul gustărilor în casă.

Mă bucur ori de câte ori vine Giulia la noi. Poate fiindcă este întotdeauna așa de veselă și de comunicativă, ori poate că pur și simplu îmi prinde bine să stau de vorbă și cu altcineva în afară de Chess. În orice caz, mă bucur c-a venit în dimineața asta, vreau s-o descos în legătură cu ceva.

— Giulia, o întreb, așezându-mă la masa din bucătărie și luând o portocală dintr-un castron mare plin cu fructe, lucra cineva din familia ta aici în 1974?

Se oprește din despachetatul cumpărăturilor și se întoarce, uitându-se la mine peste umăr și zâmbind cam forțat.

— Ah, sunteți și dumneavoastră ca ei? mă întreabă în engleza ei cu accent italian, iar eu izbucnesc în râs, înfigându-mi unghiile în coaja portocalei.

— Care ei?

— Oamenii cu *true crime*. Cu podcasturile și cu Netflixul ăla.

Clatin din cap, zâmbind.

— Nu. Sau, cel puțin, nu eram. Poate că acum sunt?

Încuviințează, întorcându-se spre punga de cumpărături.

— Cred că așa se întâmplă mereu.

— Doar că e foarte interesant, îi spun, întrebându-mă dacă nu cumva încerc și să mă conving singură. Și e ciudat că nu se vorbește mai mult despre asta, având în vedere c-au fost implicați niște oameni superfaimoși.

Giulia se mută în dreptul frigiderului.

— E bine că oamenii au uitat. Îmi place să lucrez aici și vreau să vină oameni cumsecade, ca dumneavoastră și ca Signorina Chandler. Nu ciudați care să fie atrași de crimă.

Mda, corect. Vila Aestas este un loc minunat, liniștit, care nu merită să fie întinat de ceea ce s-a

întâmplat într-o singură noapte cumplită, acum 50 de ani.

Tocmai mă pregătesc să mă ridic de la masă, când Giulia adaugă:

— Dar, ca să vă răspund la întrebare, da.

Închide frigiderul cu un bufnet și se întoarce din nou spre mine.

— Mătușă-mea Elena lucra aici în vara aia. Chiar a depus mărturie la proces. A și fost nițel faimoasă o vreme.

Oftează și-și trece degetele prin breton.

— Dar i-a distrus viața. A ajuns să se creadă cineva, când, de fapt, era doar o parte din povestea unui cineva.

O parte din povestea unui cineva. E o formulare ciudată, îmi place tare mult și-mi propun s-o rețin pentru mai târziu.

— Mai locuiește în Orvieto?

Giulia clatină din cap.

— Nu, s-a mutat la Roma pentru puțin timp, la finalul anilor '70, apoi a murit, în 1985.

Își atinge ușor nara cu un deget și mimează că trage ceva pe nas.

— Droguri.

— Îmi pare rău, îi spun, regretând c-am deschis subiectul, dar Giulia ridică iar din umeri.

— V-am zis, i-a distrus viața. Până la urmă, i-a și luat viața.

Amenințându-mă în glumă cu un deget, mă privește cu ochii mijiți.

— Așa că mai bine o lăsați baltă. Povestea asta e ca un blestem.

Glumește, face pe severa în joacă, dar cred că e și un sâmbure de adevăr. Și având în vedere că toți cei care au fost aici în vara aia sunt morți, inclusiv Elena, nu prea pot s-o contrazic.

Sigur, asta nu înseamnă că o să mă opresc din scris. Mai ales acum, când am 10 000 de cuvinte care mă așteaptă la calculator și am senzația că

creierul îmi funcționează cu toate motoarele turate.

Se deschide ușa dinspre terasa din spate și intră Chess, cu laptopul la subraț și cu o sticlă Hydro Flask[17] roz-aurie în cealaltă mână.

— Ce tot bârfiți aici? ne întreabă, iar Giulia izbucnește în râs, luându-și geanta.

— Voia să afle totul despre *criiiiiiiimăăăăă*, îi răspunde, fluturându-și degetele ca pe ghearele unui monstru.

Chess îmi aruncă o privire condescendentă, îngăduitoare, care mă irită la culme.

— Tot la asta te gândești?

— Ba chiar am început să scriu despre asta, îi răspund. Am deja vreo două capitole.

Habar n-am de ce i-am spus asta, teoretic nici măcar nu e adevărat, am doar niște pasaje disparate, scrise cum mi-a venit pe moment, încă nu am organizat textul pe secțiuni. Dar faptul c-o spun cu voce tare mă ajută să simt că e adevărat, am nevoie cu disperare să fie *adevărat*. O carte în toată regula, un lucru pe care l-am făcut eu.

Văd cum cumpănește Chess ce i-am spus și îi arăt cu un semn laptopul de la subraț.

— La tine cum merge lucrul?

— Super! ciripește ea, dar un pic cam rapid și strident.

Giulia ne privește pe amândouă cu atenție o clipă, apoi ne cadorisește cu zâmbetul ei mai luminos decât soarele.

— Cred că aveți tot ce vă trebuie pentru câteva zile. Mă sunați, dacă mai aveți nevoie de ceva.

Îi mulțumim și pleacă, mașinuța ei albastră coboară dealul și ne lasă din nou singure.

Chess se așază la masă în fața mea și-și deschide sticla.

— Așa, zi-mi și mie! îmi spune și ia o gură de apă. La ce lucrezi?

Mă las pe spătar, nonșalantă, și desprind o felie de portocală.

— E un fel de combinație de chestii. Un pic despre crimă, un pic despre *Lilith mânioasă*, un pic despre mine.

Ridică din sprâncene.

— Despre tine? Deci e ca o carte de memorii?

— N-aș zice că e o carte de memorii.

— Dar ce-ai zice că e, atunci?

Izbucnesc în râs, dar sună cam ascuțit.

— Încă nu știu, Chess. De-abia m-am apucat de scris, dar măcar mă simt bine, mă distrez. Nu asta era toată ideea cu vacanța asta? Să reușim să scriem?

Dă din cap a încuviințare, apoi se sprijină cu antebrațele pe masă și se apleacă spre mine.

— Sunt doar surprinsă, asta-i tot. N-am crezut c-o să vrei vreodată să scrii nonficțiune.

Nici eu n-am crezut. Mi-a plăcut mereu ficțiunea, am preferat să inventez personaje și situații, mai curând decât să le descriu și să le istorisesc așa cum s-au petrecut, dar acum e altceva. Acum am sentimentul că... scot ceva la lumină. Poate chiar exorcizez ceva.

Oh, ăsta e un cuvânt foarte bun, mai ales având în vedere subiectul din *Lilith mânioasă*. Ar trebui să-l țin minte, poate îl folosesc și în carte.

Deja mă mănâncă degetele, vreau să mă întorc la laptop, am senzația aia grozavă că mă așteaptă câteva ore bune de scris cu spor.

Mă ridic de la masă, dar Chess se ridică și ea.

— Doamne, mai ții minte când am mers cu tine la cursul ăla de scriere creativă, în facultate? Cum o chema pe profa aia cretină?

— Dr. Burke, îi răspund imediat.

Nu mai adaug și că: A. nu era cretină și B. îi țin minte numele fiindcă am pomenit-o la secțiunea Mulțumiri în prima carte cu Petal. A fost cea dintâi persoană care mi-a spus că aș putea să fac o meserie din scris, vocea ei a fost cea pe care am

auzit-o când m-am așezat la birou și am început să scriu primul volum, *O seară malefică*.

— Dr. Burke, repetă ea, dând din cap. Care mă ura.

— Nu te ura, doar îți critica povestirile.

Chess dă ochii peste cap.

— Mi-a zis, citez, „Dacă ești așa interesată de propria persoană, domnișoară Chandler, poate c-ar trebui să scrii mai curând memorii decât ficțiune".

Nu-mi aduc aminte de faza asta, dar e drept că sună a ceva ce ar fi spus dr. Burke. Mai ales lui Chess, care părea s-o calce pe nervi. Asta se întâmpla cam în perioada în care lucram la *Verde*, iar Chess hotărâse că vrea să vină cu mine la cursul de scriere creativă. Dacă scriam pentru aceeași profesoară, în același timp, învățam să colaborăm mai bine sau ceva de genul ăsta.

Numai că Chess a terminat cursul cu un 7, iar eu am luat 10 și, la puțin timp după curs, *Verde* a fost abandonat.

Mă întreb de ce aduce acum vorba despre asta.

— Păi, i-ai urmat sfatul, îi atrag atenția. Și ai vândut catralioane de cărți și ai câștigat catralioane de dolari, deci poate c-ar trebui să-i scrii profesoarei Burke și să-i mulțumești.

Chess pufnește.

— Poate. Oricum, dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui, adaugă pe un ton degajat, dar văd în ochii ei o expresie care nu se potrivește cu tonul. E domeniul meu, până la urmă. Nonficțiunea. Pot să citesc ce-ai scris până acum, să-ți dau niște sfaturi, orice ai nevoie.

— Mersi, dar încă nu vreau să citească nimeni ce-am scris. E posibil să nu fie nimic, până la urmă.

O minciună. E *ceva*. Știu că este.

Și nu e vorba că nu vreau să citească nimeni.

Nu vreau să citească *Chess* — și n-aș ști să explic de ce.

— Și despre ce zici că e cartea aia, până la urmă?

Au trecut două zile, iar eu și Chess stăm din nou în camera noastră preferată din vilă, salonul micuț cu sofale comode și candelabre din cristal. În seara asta bem un vin roșu, un Sangiovese pe care ni l-a adus Giulia, și-mi învăluie gura în catifea în timp ce o privesc pe Chess, care stă pe canapeaua de vizavi de mine.

— *Lilith mânioasă*, adaugă ea. Știu, știu... Încă n-ai o carte propriu-zisă, nu?

Am 21 863 de cuvinte și știu, în adâncul sufletului, că e o carte în toată regula, dar clatin din cap.

— Nu, sunt tot în stadiul de explorare. Dar chiar vrei să-ți povestesc despre *Lilith mânioasă*?

Chess e tolănită pe canapea, cu picioarele întinse pe măsuța de cafea, are unghiile de la picioare date cu ojă corai și acum ridică paharul ca și cum ar ține un toast.

— Dacă prietena mea cea mai bună e obsedată de ceva, vreau să înțeleg despre ce-i vorba. Ca atunci, în clasa a noua, când erai superînnebunită după cărțile alea cu dragoni și m-ai pus să citesc povestioarele pe care le scriai despre ei.

Îmi aduc și eu aminte, încep să râd.

— Nici măcar n-ai citit cărțile cu dragonii.

— Și probabil că n-o să citesc nici *Lilith mânioasă*, dar tot vreau să-mi povestești despre ea. Știu că e cu demoni și cu posedați și din astea, dar...

— E mult mai mult decât atât, îi spun, iar ea ridică imediat o mână, în semn că se predă.

— OK, îți cer iertare că ți-am jignit noua carte preferată. Te rog să-mi povestești.

Arunc în ea cu niște pernuțe decorative de pe canapea, iar Chess se ferește, agilă, vinul din pahar se agită un pic, dar nu se varsă. Izbucnește în râs și acum seamănă cu Chess pe care o știu de când eram mici. Mai puțin cizelată, imperfectă, cu părul prins într-un coc neglijent, îmbrăcată cu un tricou lălâi și cu pantaloni de pijama cu imprimeu

cu felii de pepene roșu, nu cu vreuna dintre ținutele ei impecabile de Guru în Italia.

Poate că de-asta las garda jos puțin.

— Bun, deci, *Lilith mânioasă* e despre o adolescentă, Victoria Stuart, care se mută cu familia în Somerton House, un conac impresionant din Anglia rurală. Și totul merge perfect, e o atmosferă bucolică, de vacanță de vară, casa nu e nici măcar sinistră sau ceva, și te gândești: *Ah, OK, poate că n-o să fie așa de rău!* Dar pe urmă îl cunoaște pe preotul din sat și se îndrăgostesc.

— Mișto.

— Și foarte oportun. Cartea a apărut imediat după *Pasărea spin*, toată lumea se dădea în vânt după povești d-astea. Dar preotul e malefic.

— N-aș zice că-i cea mai surprinzătoare întorsătură de situație.

Am uitat cât de distractiv poate fi să stau de vorbă cu Chess, schimbul ăsta de replici amuzante, fiecare știind, cumva, exact răspunsul potrivit pe care să i-l dea celeilalte. Nu am mai avut o asemenea chimie intelectuală cu nimeni. Nici măcar cu Matt.

— Așa-i, dar asta e toată ideea la romanul lui Mari. Până ajungi la final, nu mai ești sigură a cui a fost influența malefică, a lui sau a Victoriei. Iar el moare, așa că ea e singura care spune povestea și evident că se pune într-o lumină bună. Dar...

Mă ridic în fund, luată din nou de valul entuziasmului.

— Asta e partea cea mai mișto la cartea asta. La vremea când a fost scrisă, cărțile horror erau destul de simple. Omul ăsta e rău, face o chestie rea, sau casa asta e rea, face oamenii să comită fapte rele. Dar *Lilith mânioasă* e cât se poate de ambiguă. A existat cu adevărat demonul? Inventează Victoria o poveste, doar ca să justifice toate căcaturile violente pe care le-a făcut? Sau pur și simplu a vrut să-și omoare familia, să-l omoare

pe preotul care a sedus-o și să arunce vina pe o forță cu totul străină?

— Asta chiar e destul de mișto! spune Chess, proptindu-și glezna pe genunchiul celuilalt picior și legănând-o, iar brățara de aur de la gleznă îi strălucește în lumină preț de o clipă.

— E supermișto! Plus că, la final, ea câștigă! Sigur, e expediată la un sanatoriu pentru o vreme, dar pe urmă, în ultimul capitol, scapă din spital și se-ntoarce la conac, locuiește în casa pe care o adoră, iar toți nenorociții ceilalți au murit. Așa că, evident, criticii bărbați de atunci au sărit că, gen, „cartea e prea sumbră".

— Și femeile au sărit, gen, *Ba dimpotrivă, e foarte tare*? completează Chess.

— Exact. Și tocmai de asta *Lilith mânioasă* e considerată o capodoperă a horrorului feminist.

Chess bate din palme cu grijă, ca să nu-și verse vinul, iar eu ridic paharul.

— Știu, n-a fost chiar o prezentare demnă de TED Talks, dar cam astea sunt ideile principale.

Chess zâmbește mânzește.

— Și crezi că sunt mai multe legături între carte și casă decât simplul *aici a scris-o*.

Simt că entuziasmul meu potențat de vin începe să pălească. Acum ne-am întors la povestea mea și probabil că mi se pare, dar e ceva... ceva teribil de lacom în privirea lui Chess, care mă studiază atentă.

— Cred c-ar putea fi.

Nu-i spun ce cred cu adevărat, respectiv că Mari Godwick nu a scris doar o carte inspirată de casa asta și de oamenii pe care îi cunoștea. Încerca, de fapt, să ne spună ceva, ceva în plus despre ce s-a petrecut în vara aia. Oare chiar a fost moartea lui Pierce Sheldon consecința unei simple altercații între doi tipi drogați, care a scăpat de sub control? Și dacă ăsta era adevărul, de ce au fost supraviețuitorii atât de secretoși în legătură cu vara aceea?

— În mintea ta se învârt rotițele, să știi că-mi dau seama, îmi zice Chess.

Nu, nu mi se pare, figura ei chiar are o expresie flămândă. Dintr-odată, îmi dau seama că în ultimele câteva zile n-am văzut-o deloc lucrând.

Ieri a fost plecată în cea mai mare parte din zi, apoi, cu o zi înainte, am văzut-o citind la piscină. Am fost atât de absorbită de treaba mea, că nici n-am mai fost atentă la Chess.

Apoi vocea ei capătă un ton viclean când îmi spune:

— Și ești o mincinoasă nerușinată, fiindcă ai deja o carte și o știi foarte bine.

Clipesc uluită și simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce?

E foarte beată, acum îmi dau seama, s-a amețit mult mai tare decât mine și începe să chicotească, ridicându-se în fund.

— OK, să nu te superi, Emmy…

Emmy.

Mi-a spus dintotdeauna Em, mai puțin atunci când bănuiește c-a făcut un căcat grav de tot. Deci *știe* c-o să mă supăr.

— Dar…

Își așază palmele pe genunchi, privindu-mă atentă.

— …alaltăieri ți-ai lăsat laptopul deschis când ai plecat la magazin și eu am trecut pe lângă el și poate c-am aruncat o privire *mică-mică* de tot.

Ridică mâna și își apropie degetul mare de arătător, arătându-mi cât de mică a fost privirea și imaginându-și că e adorabilă.

— Ai citit-o? o întreb, încremenită.

Lasă mâna jos, iar o parte din ghidușie i se șterge de pe față.

— Nu e ca și cum era cine știe ce document protejat de vreo parolă cifrată, Em. Era pe ecran, pur și simplu, iar tu te-ai purtat așa ciudat în legătură cu toată treaba asta, încât am vrut mai

mult să mă asigur că nu sunt 100 de pagini de „prea multă muncă dăunează sănătății". Am încercat să am grijă de tine.

— Ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala! i-o întorc, iar Chess dă ochii peste cap.

— Doamneee, ești așa dramatică! Am citit și eu ce lucrezi cu atâta spor, fiindcă era *acolo*, pe un *laptop deschis*. Și e al dracului de mișto, Em! De asta am vrut să-ți spun, ca să te pot *lăuda*, iar tu acum faci ditamai tragedia din chestia asta.

— Nu-i adevărat!

Mă ridic de pe canapea și mă lovesc cu tibia de măsuță. Chess stă acum cu brațele în sân, bosumflată, și parcă suntem din nou în clasa a șasea, când am găsit-o frunzărindu-mi relaxată jurnalul în camera mea, cât am coborât să aduc niște gustări.

— Ba da, chiar faci ditamai tragedia, insistă ea. Și, sincer, eu sunt cea care ar trebui să fie supărată pe tine.

Logica lui Chess e întotdeauna aiuritoare, dar de data asta parcă e și mai greu de înțeles.

— De ce, adică?

— Fiindcă mi-ai tot zis *Ah, sunt doar niște idei, nu-i mare lucru*, și când colo, e o chestie *extraordinară* despre cărți și povești și crimă și viață și, gen, cum nu înțelegi?

Arde o palmă zdravănă în măsuța de cafea.

— *Asta* e, Em. Dă-le dracului de *Verde* și ce idei cretine am mai avut noi, *asta* e cartea pe care ne e menit s-o scriem împreună.

Am rămas în picioare și mă holbez la ea, uluită de iureșul de furie care mă cuprinde.

— Poftim?

— Asta e nonficțiune, Em, e cu totul altceva decât cărticelele tale simpatice cu mistere. Asta e genul de carte care are recenzii în *Times*. E o idee *excepțională*.

— Și e a mea!

Cuvintele astea mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau măcar seama că le-am gândit, a fost o reacție aproape instinctuală.

Povestea asta e *a mea*.

— Știu că-i a ta, îmi răspunde, dând din mână. Dar, Em, numele meu pe copertă poate duce cartea asta și mai departe. Și să știi că am și eu niște idei, spre exemplu, cum am putea extinde povestea, să se aplice mai multor femei…

I se luminează ochii și văd cum pune stăpânire pe ea ideea asta, așa cum a pus stăpânire și pe mine. Dar mă gândesc și cât de repede se plictisește ea. Cum din toată treaba asta nu se va alege decât încă un proiect în care se aruncă, ca apoi să-l lase baltă când devine prea dificil sau prea plictisitor.

Însă gândul care mă sperie cel mai tare este… Dacă nu-l va lăsa baltă?

— Nu, mă aud rostind, iar Chess se lasă pe spătarul canapelei, privindu-mă aproape cu gura căscată. Nu vreau să scriem asta împreună, vreau… Vreau să continui să lucrez la ea. Singură.

Tăcere.

Bătaia pendulei mici de pe birou, scârțâitul casei vechi.

Răsuflarea mea, care parcă îmi spintecă plămânii.

Apoi vorbește Chess.

— Bine. Era doar o idee.

Dau din cap, încerc să nu mai stau așa crispată.

— Și pe viitor, te rog să nu-mi mai umbli în lucruri.

Își dă ochii peste cap și-mi aruncă cea mai indignată privire pe care am văzut-o în viața mea.

— Nu ți-am *umblat* prin lucruri!

— Atâta zic, era mai bine să nu umbli, continui eu, vorbind peste ea și ridicând tonul.

Chess se ridică și ea în picioare, înșfăcându-și paharul gol.

— OK, da, bine, am umblat și îmi pare rău, și acum mă duc la culcare, așa că te rog, vai, te rog să te întorci la cartea ta dragă! Stai liniștită, niciun cuvânt n-o să mai ajungă sub ochii mei nevrednici!

— Acum care-i aia dramatică? strig după ea.

Dar a ajuns deja pe scări, le urcă tropăind furioasă, probabil mormăind ceva despre cât de nesimțită sunt.

Mă așez la loc pe canapea și oftez. Poate că de-asta n-am mai petrecut așa mult timp împreună în ultimii ani. Dacă stăm prea mult în aceeași încăpere, revenim la vechile obiceiuri, la vechile certuri.

Dar tot mă supără gândul că mi-a umblat în calculator, că a citit textul la care lucrez, nu mi-a cerut voie, a luat direct.

Așa cum face întotdeauna.

Ar trebui să merg la culcare și să sper că mâine, când se trezește din beție, o să-și ceară scuze.

Vai de capul meu, dacă toate fanele alea care au impresia că Chess e cea mai evoluată ființă de la vaginul lui Gwyneth Paltrow încoace ar vedea-o în seara asta! mă gândesc în timp ce mă ridic în picioare.

Drumul Puterii, pe dracu'.

---

17 Gamă de produse de lux, termosuri din inox care păstrează temperatura lichidului dinăuntru.

Către: Steven@ConclaveLit.com

De la: Chess@ChessChandler.com

Subiect: [fără subiect]

S.,

Aproape c-am terminat cu oribilul *Dă-i vieții swipe dreapta!*, așa că profit de perioada asta petrecută în Italia ca să mă gândesc la următorul proiect.

Simt că nu mai pot sfătui la nesfârșit femeile să-și noteze trăirile într-un jurnal de sentimente sau să bea apă cu lămâie pe stomacul gol, nu vreau să ajung răsuflată. Știu că în domeniul wellnessului următoarea modă pare a fi să vinzi vibratoare de lux, dar nu cred că asta e varianta cea mai bună pentru mine.

M-am gândit la altceva — și știu c-o să ți se pară o nebunie, dar crede-mă, e genial —, o carte în genul *true crime.* Dar nu clișeele obișnuite, 400 de pagini despre cum a fost omorâtă o puștoaică din Nebraska, ci ceva mult mai elegant, mai sofisticat.

Vila în care stau a fost scena unei crime îngrozitoare în 1974. Au fost implicați tot felul de artiști — rockeri faimoși, scriitori, genul ăsta de boemi. Unul dintre bărbați a fost omorât de un alt tip, bla bla bla, nu ne interesează așa de tare crima în sine. Dar! Femeile care fuseseră în grupul ăla au creat două dintre cele mai importante opere de artă din secolul XX. Avem *Lilith mânioasă*, care e un roman horror feminist faimos, și *Aestas*, care e practic un fel de *Tapestry*, dar și mai trist. Ce ai zice dacă următoarea mea carte ar

fi despre ele și despre vara aceea? Despre felul în care greutățile le pot motiva pe femei să creeze? Despre felul în care bărbații toxici le împiedică pe femei să-și îndeplinească adevăratul potențial artistic?

E extraordinar, nu? Nu mai poți de bucurie și deja îți imaginezi cum o să pui „Câștigătoare a Premiului National Book”[18] în fața numelui meu, este?

Vorbim curând!

Chess

---

18 National Book Award, prestigios premiu literar acordat în Statele Unite ale Americii. Printre autorii care au primit această distincție se numără Isabel Allende, Gore Vidal, Joan Didion, Norman Mailer, Stephen King, Arthur Miller și Toni Morrison.

MARI, 1974 – ORVIETO

— Ai vrea să facem o plimbare?

Mari stă de ceva vreme pe malul heleșteului, ascunzându-și lacrimile în spatele ochelarilor de soare, iar acum își șterge repede obrajii și ridică privirea spre Johnnie.

O surprinde propunerea lui, având în vedere că s-a ținut departe de ea după seara aceea în salonaș. Poate că i-a povestit Lara ce a văzut, ori poate că s-a prins singur, dar Mari are senzația că el a aflat cumva ce s-a petrecut între ea, Noel și Pierce și că a suferit.

Noaptea aceea nesăbuită nu s-a mai repetat, însă Lara e tot supărată, iar Noel se răstește prea mult la ea, ceea ce îl irită pe Pierce. (*Doamne ferește să rateze ocazia de a sări în apărarea Larei*, și-a spus Mari de atâtea ori.)

Iar Johnnie...

Johnnie a părut să se îndepărteze tot mai mult de ei, pierdut într-o negură pe care Mari nu a reușit s-o înțeleagă, până nu l-a văzut pe Pierce ieșind din camera acestuia cu un pachețel în mână.

Nu știai? i-a zis, când Mari l-a luat la întrebări. *De asta a venit. E dealerul lui Noel, și Noel n-a vrut să se trezească într-o zi că e-n Italia și n-are... resurse. Tu de ce credeai c-a venit?*

Am crezut că sunt prieteni, i-a răspuns, iar Pierce a râs cum face de obicei și a mângâiat-o pe cap, dându-i părul laoparte și sărutând-o pe frunte.

Fetița mea nevinovată, i-a spus.

Apoi i s-a încins privirea, a dus-o în pat și ea a uitat cât urăște să-i spună așa.

Dar acum Johnnie arată ca în ziua în care au sosit ei, luminos și binedispus, pielea îi strălucește,

aurie sub razele soarelui, iar dacă a văzut-o pe Mari plângând, nu spune nimic.

— Pe unde, adică?

— Tre' să ajung în oraș, îi răspunde el, făcând semn spre Orvieto. M-am gândit că poate vrei să vii și tu.

Mari se gândește iar la pachetul din mâna lui Pierce și se întreabă dacă asta e treaba cu care merge în oraș. Dar n-a mai scris de ceva timp, iar tensiunea din casă îi provoacă o migrenă teribilă.

Și e ziua de naștere a lui Billy.

Sau ar fi fost ziua lui, dacă n-ar fi murit.

Ar fi împlinit doi ani, idee pe care Mari nici nu o poate cuprinde cu mintea. Avea doar nouă luni când a murit, bebeluș încă, grăsun și dulce, în brațele ei. Cum ar fi fost el la doi ani? Oare părul lui blond s-ar fi întunecat, ca părul șaten al lui Pierce, sau ar fi prins nuanțe roșiatice, ca al ei? Ce cuvinte ar fi învățat până acum?

Toate gândurile astea o dor, e o durere imposibil de îndurat și e cu atât mai cumplită, cu cât știe că Pierce nu-și aduce aminte data asta.

Mari a așteptat azi-dimineață ca el să-i spună ceva, măcar s-o privească atent sau s-o strângă în brațe tare, fără un cuvânt.

Dar nimic.

Așa că da, ideea de a coborî furtunos muntele, în mașina sport ridicolă a lui Noel, simțind mângâierea vântului și a soarelui, e suficient de tentantă încât Mari să lase laoparte orice rețineri ar avea în legătură cu motivul pentru care merge Johnnie în oraș. Sau *resursele* pe care le-ar putea aduce apoi la vilă, pentru Noel.

— Chiar vreau, îi răspunde.

El îi întinde mâna, ajutând-o să se ridice. Are palma caldă și brațul i se flexează sub mâneca mulată a tricoului cu Jefferson Airplane, iar când ea e în picioare, nu-i dă drumul la mână imediat, o trage un pic, imperceptibil, mai aproape.

Încearcă să vadă ce șanse are, să vadă cum ar reacționa ea, însă Mari își trage mâna, râzând stânjenită, iar el ridică ușor din umeri, băgând mâinile în buzunarele de la spate.

— Ai pățit ceva? o întreabă în timp ce traversează pajiștea.

Deci a observat că are ochii roșii. El da, Pierce nu.

În prima clipă, se gândește să mintă. Să spună că n-are nimic sau chiar să inventeze alt motiv mai puțin tragic pentru care să fi plâns pe malul lacului.

E și ea surprinsă că-i spune adevărul.

— Am avut un copil. Billy, adaugă Mari, cuprinzându-se singură cu brațele. Acum doi ani. S-a născut exact acum doi ani.

Johnnie se oprește, se întoarce spre ea cu sprâncenele ridicate întrebător, dar nu spune nimic. În felul ăsta, lui Mari îi este mai ușor să continue.

— S-a îmbolnăvit, continuă ea. Când a mers Pierce în turneu cu Faire, anul trecut. Am... Am crezut cu toții că e doar o răceală. Copiii răcesc des când sunt mici, știi?

Simțea trupușorul lui Billy în brațele ei, pe piept, fierbinte, respira chinuit, șuiera și nu aveau bani de doctor, tot ce aveau trebuia folosit ca să rămână în turneu, și de ce oare nu înțelegea Mari, de ce nu pricepea că erau atât de aproape, mai aveau atât de puțin, nu puteau renunța acum la turneu, și Billy era puternic, Billy fusese mereu sănătos, Billy avea să se facă bine, așa cum totul avea să fie bine mereu...

Până când n-a mai fost.

— A murit.

Ca de fiecare dată, o izbește cât de simple, cât de mici sunt cuvintele astea. Cum reușesc să exprime ce s-a întâmplat, însă nu izbutesc nici pe departe să cuprindă suferința, groaza.

Nu-i povestește lui Johnnie și restul: durerea care a devorat-o de vie, zilele nesfârșite pe care acum nici măcar nu și le mai aduce aminte. Cum nu-și dorea decât să se întoarcă acasă, dar nici măcar moartea bebelușului nu-l înduplecase pe tatăl lui Mari, nu-l îmblânzise în ceea ce o privea.

Cum își dăduse seama că, de acum înainte, *acasă* avea să fie lângă Pierce — lângă Pierce și Lara, împreună — pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, îi spune Johnnie.

Ce altceva ar putea spune?

Dar când ridică privirea spre el, Mari vede că e serios, o privește duios din spatele ochelarilor de soare, și îi este recunoscătoare.

Când nu e drogat sau nu se dă peste cap să-i impresioneze pe ea ori pe Noel, Johnnie e un tip cumsecade. Mai târziu, amintirea asta are să-i frângă inima iar și iar.

Însă acum, Mari doar zâmbește și dă din cap.

— În fine, spune, îndreptându-se către mașina lui Noel. Îmi prinde bine o ieșire azi.

Își dă seama că Johnnie ar vrea să mai spună ceva, vede și privirile ciudate pe care le aruncă spre geamul camerei ei și a lui Pierce.

Ajung la mașină și Johnnie îi deschide portiera, apoi se urcă la volan și bagă cheia în contact.

Tocmai a băgat în marșarier când se deschide brusc ușa de la intrare și apare Noel, îmbrăcat cu niște blugi care par ai lui Pierce, are Mari impresia, și cu una dintre nenumăratele lui cămăși albe vaporoase. Până să apuce să se dezmeticească, el și deschide portiera din spatele ei, aruncându-se pe banchetă cu un oftat dramatic.

— Unde mergem?

Însă, înainte să-i răspundă Johnnie, face un gest de lehamite și spune tot el:

— Ce căcat, nici nu contează! Nu mă interesează nici dacă vreți să ne aruncăm cu mașina de pe stânci, tot o să fie mai bine decât să stau în casa asta.

Johnnie aruncă o privire spre Mari, încruntându-se ușor în timp ce scoate mașina de pe aleea din fața casei, iar Mari se uită în urmă, spre vilă.

E o copilărie — accesul ăsta subit de panică pe care îl are, nevoia caraghioasă de a-i cere lui Johnnie să oprească mașina, să se întoarcă. Și toate astea, ca Pierce și Lara să nu rămână singuri în casă.

Aproape că cedează acestei porniri. Chiar i se mișcă ușor mâna spre mânerul portierei, buzele i se întredeschid, apoi îi surprinde privirea lui Noel în oglinda retrovizoare.

O urmărește cu atenție, vrea să vadă ce o să facă, pe buze i-a înflorit un început de zâmbet.

De asta s-a hotărât dintr-odată să vină cu ei? E unul dintre jocurile lui nenorocite?

În cazul ăsta, Mari nu vrea să-i dea satisfacție.

Își lasă mâinile în poală și se uită în față, la drum, iar dacă aude un râs pe înfundate de pe bancheta din spate, îl ignoră.

Johnnie l-a avertizat pe Noel să stea în mașină, ca să nu declanșeze vreo busculadă pe străzi, dar el a insistat să se plimbe prin Orvieto cu ei. Și-a îndesat pălăria lui Mari pe cap, trăgând cât mai jos borul moale și, cu fața aproape cu totul acoperită de ochelarii de soare ai lui Johnnie, acum e chiar bine deghizat.

Sau poate că nu mai e la fel de faimos ca pe vremuri. Când întorc oamenii capul după ei, în timp ce se plimbă pe străzile înguste, Mari bănuiește că este mai curând fiindcă Noel are o costumație ridicolă, decât pentru că-l recunosc localnicii, entuziasmați că au printre ei o vedetă internațională.

— Nu v-am dat peste cap vreun plan romantic, nu? o întreabă încet pe Mari, în timp ce Johnnie merge un pic în fața lor.

Mari îi aruncă o privire aspră.

— Și dacă ai da peste cap un plan, ți-ar păsa?

El chicotește.

— Doar glumeam și eu, Domniță Mary. E cât se poate de clar că inima ta îi aparține lui Pierce. Păcat că domnu' John nu s-a prins încă de treaba asta.

Mari îl privește pe Johnnie, care e în fața lor, vede cum zăbovesc ochii oamenilor asupra siluetei lui înalte, și clatină din cap.

— Să știi că te înșeli în privința lui.

— Zău? De o săptămână întreagă îl înjunghie pe Sheldon din priviri.

Asta a observat și Mari, dar s-a gândit c-ar avea legătură mai curând cu Noel decât cu ea. Tot nu e sigură ce fel de relație e între Johnnie și Noel, iar acum, când Johnnie se uită în spate, spre ei, iar privirea îi alunecă iarăși spre Noel, ea se întreabă din nou dacă nu cumva povestea e mai complicată decât i-a spus Pierce.

Noel se apleacă, o ia de mână și o smucește zdravăn, aproape smulgând-o de pe loc.

— Haide, îi spune, apoi își duce mâna cealaltă căuș la gură și strigă: Domnu' John! Ne vedem la mașină, omule!

Johnnie se oprește și pe chipul lui frumos se citește confuzia.

— Unde vă duceți? strigă și el.

Noel ridică mâna cu care o ține pe Mari, scutură zdravăn brațele lor împreunate și îi răspunde:

— În Iad!

Apoi o trage pe Mari de-a lungul unei străzi întortocheate.

S-a făcut mai răcoare, se adună nori grei și cenușii, iar Noel se oprește, în cele din urmă, în fața unei clădiri scunde, circulare.

— Pozzo di San Patrizio! declamă, făcând un gest teatral către clădire, iar Mari își aduce aminte că le-a povestit Johnnie despre locul ăsta.

Fântâna botezată după locul din Irlanda prin care se spune că s-ar putea coborî până în Iad.

O zguduie un fior rece pe șira spinării și nu are nimic de-a face cu vremea.

— Coborâm? o întreabă Noel întinzându-se spre ușă.

Dar până să apuce el s-o deschidă, afară se năpustește un bărbat într-un soi de uniformă, răstindu-se la ei în italiană.

Mari de-abia înțelege câteva cuvinte, dar își dă seama că le zice s-o șteargă de acolo și tocmai se pregătește și ea să propună același lucru, când bărbatul îl recunoaște pe Noel.

— The Rovers! exclamă el, cu un pronunțat accent italian. Rovers!

Noel dă din cap și zâmbește, dar un pic cam crispat, apoi schițează către Mari un gest care-l face pe paznic — dacă asta e — să chicotească și să dea din cap cu expresia aia specifică bărbaților, iar pe ea o face să-și dea ochii peste cap.

Dar li se deschide ușa și Mari îl urmează pe Noel în penumbra răcoroasă.

Se simte un miros metalic, ca de pământ, piatră și apă. Câteva raze de soare pătrund prin ferestrele săpate în piatră deasupra treptelor în spirală care coboară în munte. Mari aude ceva picurând încetișor, lipăitul propriilor sandale, și se întreabă câte picioare au pășit în același loc, lăsând urme în piatră. Câți oameni, acum morți de mult, au coborât pe acolo. Gândul ăsta pare morbid, dar, în chip straniu, pentru ea este o alinare. Mai ales astăzi.

Iată că oamenii nu dispar pur și simplu. Trecerea lor lasă întotdeauna urme, rămân semne.

— Trebuie să recunosc că e mult mai puțin tenebros decât am crezut.

Cuvintele lui Noel răsună cu ecou în jurul lor, iar Mari pufnește, împungându-l în spate.

— Mai puțin tenebros decât *ai sperat*, vrei să zici.

În lumina tot mai slabă, îl vede rânjind când răspunde:

— M-ai prins!

E tot mai întuneric pe măsură ce coboară, zgomotul apei se aude mult mai puternic acum, iar Mari se uită în jur, trecându-și ușor degetele de-a lungul pereților reci.

— Crezi că-i posibil să ajungă, într-adevăr, chiar până în Iad? îl întreabă distrată.

De undeva din față și mai jos, îl aude pe Noel izbucnind în râs.

— Depinde de faptul de a crede sau nu în Iad, bănuiesc. Eu, de pildă, evident că sper din toată inima că Iadul nu există, dar poate c-ar trebui să ne încheiem mai repede plimbarea, ca să fim siguri.

— Recunoaște că, de fapt, nu vrei să urci atâta înapoi după aia.

— Dacă ai fi bărbat, ne-am încăiera din cauza jignirii ăsteia.

Hohotele de râs ale lui Mari par prea stridente în locul acesta solemn, dar pe ea nu o deranjează. Se simte mai bine, mai senină. Gândurile au început să-i zboare din nou către Victoria, către carte. Ar putea folosi cumva locul ăsta. Poate că e o fântână la Somerton? Poate că e un loc în care...

— N-a scris, parcă, mama ta despre Iad? Ceva cu un demon? o întreabă brusc Noel, iar Mari este atât de surprinsă, încât aproape că se împiedică pe trepte.

Noel se oprește și se întoarce s-o privească.

— E o gafă să-ntrebi despre mama moartă a cuiva în timp ce cobori spre lumea ailaltă?

Venindu-și în fire, Mari ridică din umeri.

— Probabil, dar când te-a oprit pe tine teama de a gafa, milord?

Noel izbucnește în râs și se întoarce la loc, coborând treptele un pic mai încet. Mari îl urmează, mângâind ușor peretele în timp ce coboară, și îi răspunde:

— Și da, a scris. Însă toată ideea poveștii ăleia este că Lilith nu era demon, ci doar o femeie nedreptățită.

Mari n-a mai citit scrierile mamei ei de ceva vreme. Când era mai tânără, le hăpăia pe furiș, petrecea ore întregi la bibliotecă, cu vreuna dintre cărțile mamei ei în mână, urmărind cuvintele cu degetul. Bineînțeles că tatăl ei avea acasă textele lui Marianne, chiar mai multe ediții ale volumului de proză scurtă, toate articolele decupate din publicații organizate cu grijă într-un album legat în piele vișinie, dar Mari nu i-a cerut niciodată să i le arate. S-a temut întotdeauna că, dacă i le-ar cere, și-ar aminti că din cauza ei și-a pierdut talentata, geniala soție.

Nu că el ar fi putut uita vreodată, bineînțeles. Mari îl înțelege foarte bine acum. Dar așa funcționau lucrurile în mintea ei de copil, așa că a luat exemplarul acela de la bibliotecă, l-a citit și l-a recitit la infinit, iar în cele din urmă l-a șterpelit băgându-l în ghiozdan, l-a dus acasă și l-a ascuns sub saltea.

A adus exemplarul acela și în Orvieto, îl poartă peste tot cu ea, deși nu l-a mai deschis de ceva timp. Îi place însă să-l aibă la îndemână, îi plac cotorul crăpat și titlul, *Sângele inimii și alte povestiri*, scris cu foiță aurită, acum decolorată, pe coperta îmbrăcată în pânză verzuie.

Prima soție era cea mai scurtă poveste din colecție, aproape că semăna mai mult cu un poem, o abordare metaforică, lirică a legendei lui Lilith, despre care se spune că ar fi fost soția lui Adam înaintea Evei. Însă Lilith a fost făcută din aceeași țărână din care a fost făcut și Adam, nu din trupul lui, iar ea nu a fost supusă, motiv pentru care era considerată malefică.

Firește că nici Marianne, nici fiica ei nu vedeau lucrurile așa. De fapt, Mari își amintește când a citit pentru prima oară povestea, așezată la masa aceea lungă, în spatele rafturilor pline de cărți

scrise de bărbați care muriseră demult, cât de pasionantă i se păruse, cât de minunat era să aibă o mamă care scrisese așa ceva.

A aflat mai târziu că publicarea cărții provocase un oarecare scandal, stârnind indignarea Bisericii și a preoților. Când se gândește acum la asta, Mari își dă seama că de-abia așteaptă s-o recitească atunci când se întorc la vilă. Poate că, dacă se lasă absorbită de cuvintele mamei ei, va reuși să audă din nou vocea Victoriei.

— Uite ce e, Mari, spune Noel, oprindu-se atât de brusc, încât ea aproape că se izbește de spatele lui.

Se întoarce și își înalță privirea, căci ea este cu o treaptă mai sus.

— Să știi că doar te tachinam în legătură cu Johnnie, dar... Serios vorbind, nu îl placi, nu?

Gândurile lui Mari se învârt tot în jurul mamei ei, în jurul povestirii *Prima soție*, așa că durează o clipă sau două să înțeleagă la ce se referă Noel, dar și după ce înțelege, tot uluită e.

— Fiindcă, dacă îl placi, cu siguranță ai tot dreptul, se grăbește el să adauge, și nu sunt eu omul care să se pună în calea...

Dându-și ochii peste cap, Mari îl împunge din nou, de data asta un pic mai tare.

— Mai taci odată din gura aia!

Noel se strâmbă exagerat de tare, dar Mari are impresia că e chiar ușurat, că se destinde.

— OK, deci nu împărtășești sentimentele tânărului Johnnie. Nici n-am crezut că le-ai împărtăși, dar ești foarte greu de citit, Domniță Mary.

Mari bănuiește că, venind din partea lui, e un compliment, însă tot e ușor nedumerită.

— Ce-ți pasă ție dacă îi împărtășesc sentimentele?

— În primul rând, avem deja destule complicații amoroase în casă, nu? Și în al doilea... Ei bine, ca să fiu sincer, dacă vrei să-i pui coarne lui Sheldon, cred că poți găsi pe cineva mult mai bun.

Pentru o clipă, Mari se întreabă dacă nu cumva Noel încearcă să se bage chiar el la mijloc. Nu au vorbit despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, iar atitudinea lui față de ea nu s-a schimbat. Dar ceva îi spune că, dacă i-ar face avansuri, ar fi mult mai direct de atât.

— N-aș putea să-i „pun coarne" lui Pierce, îi răspunde. Cu noi nu se pune problema așa, suntem… deschiși. Liberi. Lucru pe care tu îl știi foarte bine, de fapt.

Noel scoate un sunet teribil de nepoliticos.

— Ah, ce să zic! Poate că asta îți spune ție Sheldon, clar e posibil ca el să meargă pe principiul ăsta, dar ceva îmi spune că s-ar schimba treaba dacă, într-o bună zi, ai fi și tu atrasă de altcineva și ai acționa fără să fie și el implicat.

S-a gândit și Mari uneori la asta, dar nu vrea să-i dea lui Noel satisfacția de a fi de acord cu el.

— În orice caz, nu mă interesează Johnnie. Nu mă interesează nimeni, în afară de Pierce.

— Lovitură pentru orgoliu, alinare pentru suflet, îi răspunde el, apoi oftează, clătinând din cap. E băiat bun Johnnie. Blând și loial. Cam ca un cățel, sincer. Din păcate, e un muzician de căcat.

— Nu l-am auzit niciodată cântând.

— N-ai pierdut nimic, crede-mă. E disperat să intre și el în studio cu noi, când ne întoarcem în Londra, dar pur și simplu nu-i talentat. Îl țin pe lângă mine ca să-mi mai clătesc ochii cu ceva frumos și fiindcă are un dar uluitor de a găsi orice fel de… substanță recreațională — să zicem — ți-ai putea dori, oriunde pe lumea asta. Anul trecut a reușit să facă rost de hașiș în Hebridele Exterioare, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva! E ca o superputere, îți zic. Sincer, mă gândeam să-l las să cânte și el pe album doar ca recompensă pentru chestia asta, dar Sheldon are dreptate — dacă un singur element nu-și are locul acolo, se destramă totul.

La început, Mari e ușurată la gândul că Pierce și Noel chiar au vorbit despre muzică. Dar apoi își amintește cât de bun a fost Johnnie cu ea mai devreme și i se rupe inima pentru el. Știe cum este să-ți dorești ceva și să ai senzația că lucrul respectiv e foarte aproape, însă nu reușești să ajungi la el. Cât de mult trebuie să-l doară atunci când îi vede pe Noel și Pierce cântând împreună, iar el este respins. Să-l vadă pe Noel acordându-i atâta atenție lui Pierce, oferindu-i lui Pierce ocazia după care tânjește și Johnnie.

Fântâna, care până adineauri părea magică și mângâietoare, i se pare acum prea mică, prea îngustă, iar Mari este brusc conștientă de toate straturile de piatră și de pământ de deasupra, din jurul ei, de sub ea.

Se întoarce și începe să urce cât de repede poate scările, propria respirație îi răsună șuierător în urechi, are ochii ațintiți asupra sandalelor și nu-l vede pe Johnnie, care stă pe una dintre trepte, decât în clipa în care aproape că se împiedică de el, scoțând un „Ah!" speriat și sprijinindu-se stângaci cu mâinile pe genunchii lui.

Se ține foarte drept de spinare, iar Mari își dă seama pe loc: a auzit tot ce a spus Noel. Și poate că n-a fost o surpriză, dar să bănuiești este cu totul altceva decât să-ți fie confirmată bănuiala, după cum știe foarte bine ea însăși.

— Johnnie! gâfâie ea, iar el se ridică repede, luând-o de mâini ca s-o ajute să urce pe treapta următoare.

— Cum ți s-a părut în Iad? o întreabă și încearcă să-i zâmbească luminos, ca de obicei, dar ceva lipsește.

— Infernal! îi răspunde, încercând să pară la fel de voioasă cum se preface el că este.

Apoi apare Noel din spate, prudent.

— Domnu' John!

Însă Johnnie doar îi zâmbește.

— Am găsit de toate, îi spune apoi, atingându-și ușor buzunarele cu o mână. Ar trebui să ne țină cel puțin o săptămână.

— Bravo, omule! răspunde Noel și îl bate pe umăr.

Mari vede o sclipire în ochii lui Johnnie, dar dă vina pe lumina stranie din fântână.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi dimineață, Chess mă așteaptă.

Are o rochie de plajă roșu-aprins, pe sub care și-a pus costumul în dungi cu care am văzut-o la piscină, iar pe masa din bucătărie e un coș de picnic imens, cu o panglică în pătrățele prinsă la mâner.

— Ce-i asta? o întreb.

Ocolește masa și vine să mă ia în brațe.

— *Te rog*, lasă-mă să te duc azi într-o aventură fabuloasă, ca să nu mă mai simt vinovată fiindcă aseară am fost așa de... oribilă.

Asta e altă mișcare clasică a lui Chess, Scuzele Extravagante.

Chestia e că sunt mereu vulnerabilă în fața lor, disperată să revenim la „normal". Cu toate că o parte din mine începe să conștientizeze că e posibil ca așa să fim noi când suntem împreună, așa să fi fost mereu. Poate că ăsta e, de fapt, *normalul* nostru. Ne provocăm una pe cealaltă și, inevitabil, ne certăm. Poate că e cazul să nu mai uit asta.

— „Oribilă"... Îmi place că nu mai vorbești urât.

— Da, îmi cam strică imaginea, dar să știi că-n capul meu înjur la fel de porcos.

Izbucnesc în râs, pe urmă fac semn din cap spre coș, care pare plin ochi.

— Deci, mă duci la un picnic?

— Da, cred că e singurul mare clișeu de vară-în-Italia pe care nu l-am bifat încă.

N-o pot contrazice.

Nu trece mult până ne instalăm pe malul heleșteului, pe o pătură mare, iar Chess scoate niște farfurii albe, cu căpșune micuțe pe ele. Soarele strălucește deasupra noastră, dar ne-am

așezat sub unul dintre copaci, așa că avem și un pic de umbră. Mă las într-o rână și mă sprijin pe cot, uitându-mă la heleșteu. Apa e întunecată, un verde-tulbure, dar e un peisaj frumos, este și un ponton micuț, o bărcuță cu vâsle veche și stricată e priponită de un stâlp.

— Ca să fiu sinceră până la capăt, să știi că nici pe ăsta nu l-am făcut eu, de fapt, doar l-am cumpărat, îmi spune Chess în timp ce scoate din coș mezeluri afumate și brânzeturi frumos împachetate, urmate de două sticle cu vin de Orvieto.

După noaptea trecută, decid să mă abțin de la vin, dar deschid o sticlă cu apă minerală rece și iau două–trei bucățele de pâine.

Multă vreme, stăm în liniște, cu privirea pierdută spre heleșteu. E o zi desăvârșită într-un loc perfect, ceea ce ne face mult mai ușor să uităm momentele urâte de aseară. În curând, trăncănim ca de obicei, râzând și glumind, suntem din nou Em și Chess.

— Cu *Dă-i vieții swipe dreapta!* cum mai merge? o întreb.

Chess mai smulge o bucată de pâine și îi bagă în mijloc un cubuleț de mozzarella.

— Merge. O vreme am lucrat mai greu, dar acum, în sfârșit, mi-a venit un pic de inspirație. Chestia e că, la un moment dat, rămâi în pană de moduri în care să spui „renunță la căcaturile din viața ta".

Oftează și-și împinge ochelarii de soare pe creștet.

— Poate c-ar trebui să-i pui titlul ăsta. *Renunță la căcaturi*. Mai curând aș cumpăra o carte ca asta, decât *Dă-i vieții swipe dreapta!*

Chess râde, apoi îmi aruncă o privire vicleană cu coada ochiului.

— Apropo de „swipe dreapta"…

Mă uit spre lac, ceva de sub luciul apei scoate bulbuci care se propagă, făcând heleșteul să se învălureze ușor.

Am mai purtat conversația asta. Cu prietena mea, Taylor, cu mama, căcat, chiar și cu coafeza, dar acum nu vreau să vorbesc despre așa ceva.

— Nu.

— De ce refuzi chiar așa tranșant?

Îmi ridic genunchii la piept, strângându-i în brațe.

— Odată ce soțul tău te înșală când ești bolnavă și vai de capul tău, în cel mai vulnerabil moment din viața ta, iar după aia te părăsește, nu-ți mai prea vine să te deschizi față de un bărbat. De orice bărbat.

Chess tace, preț de câteva clipe nu se aud decât ciripitul păsărilor și vântul printre copaci. Apoi spune:

— Nu mi-ai prea povestit despre asta. Cum te-a înșelat Matt.

— Nu e chiar subiectul meu preferat.

Mă întreb însă dacă nu cumva mi-ar face bine să vorbesc despre asta.

— N-am știut niciodată cu certitudine, continui, tot cu privirea ațintită asupra heleșteului. N-a fost un moment decisiv, în care să-l prind în pat cu cineva, nimic de genul filmelor Hallmark. Pur și simplu... a devenit tot mai distant. Pe urmă, telefonul lui avea brusc parolă și... Nu știu. E ca și cum *am simțit* că mai era cineva în casa noastră, în relația noastră, chiar și când eram doar noi doi.

Acelea au fost cele mai cumplite zile. Bolnavă, cu mintea încețoșată în permanență, convinsă că el are pe altcineva...

— Apoi am avut, în sfârșit, un moment ca în *Love, Actually* și am știut.

Chess se întoarce spre mine, încrucișându-și picioarele pe pătură.

— Cum adică?

Izbucnesc în râs, deși la vremea respectivă nu mi s-a părut nimic amuzant.

— Ei, știi tu. Am găsit o bijuterie ascunsă printre șosetele din sertarul lui. O brățară. Pe urmă vine

ziua mea, primesc o cutiuță frumoasă, dar e un parfum, nu o brățară, atunci mă uit din nou în sertar, brățara a dispărut.

— Ah, căcat, Em!

— Mda.

Acum o lună, amintirea asta m-ar fi spintecat ca un cuțit. Acum, e doar un soi de durere surdă. Mă întorc spre Chess.

— Multă vreme am fost așa de furioasă pe ea, oricine ar fi. Tot invocam niște femei imaginare sau îmi aduceam aminte de vreo tipă cu care lucra el, îmi imaginam inclusiv că era barista de la cafeneaua lui preferată. Dar acum cred că mai curând îi sunt datoare tipei, ar trebui să-i trimit niște flori sau ceva.

Chess clatină din cap, scăldată în lumina aurie a soarelui.

— Numai tu, Em. Numai tu ești în stare să zici așa ceva.

— Vorbesc serios! Dacă nu s-ar fi dus dracului totul cu Matt, acum n-aș fi aici.

O iau de mână și o strâng ușor. Mă strânge și ea de mână, apoi spune:

— Nici n-ai fi scris cam o treime din cartea care o să-ți relanseze cariera.

Zâmbesc, dar nu din toată inima. Sunt dispusă să trec peste ce s-a petrecut azi-noapte, dar tot nu-mi place când aduce vorba despre carte și tot mi-aș dori ca ea să n-o fi citit.

— Nu știu ce să zic despre asta, îi răspund, întinzându-mă la loc pe pătură. Încă nu-s sigură nici măcar ce este. Uneori am senzația că e o carte de memorii, alteori că scriu biografia lui Mari.

Ridic din umeri.

— Poate că e doar un experiment. Ceva ce trebuie să fac, ca să nu-mi stea pe creier.

— Nu-i nimic rău în asta, îmi spune Chess, apoi adaugă: Știi că ea chiar s-a întors aici.

Întorc imediat capul spre ea.

— Cine, Mari?

Chess încuviințează.

— Nu ești singura care știe să caute pe Google, Em. După ce am citit paginile alea așa de bine scrise și am început să mă gândesc c-am putea lucra împreună — ceea ce acum înțeleg clar că nu e în regulă, stai liniștită —, am fost curioasă.

Am un gust amar în gură și mi se strânge stomacul la gândul că Chess a stat pe canapea, citind captivată articole despre Mari. Asta e *chestia mea*, deși știu că sună ridicol. Nu poți să revendici așa un om sau un subiect. Ar trebui să mă simt flatată că prietena mea cea mai bună, autoare de bestsellere, e interesată de cartea la care lucrez.

— Când s-a întors? o întreb.

Chess lasă capul pe spate, ca soarele să-i scalde fața.

— În 1993.

În anul în care a murit. Oare de asta a revenit aici? Ca să-și ia rămas-bun?

Dar de ce s-ar fi întors în locul în care i s-au întâmplat lucrurile alea înfiorătoare?

Chess se întinde pe pătură, cu mâinile sub cap.

— Du-te, îmi spune, îngăduitoare. Știu că nu mai ai răbdare, vrei să dai fuga înăuntru și să te pui pe cercetat.

Așa e, dar mă forțez să mai stau vreo zece minute, bând apă și mâncând brânză, în timp ce Chess picotește. Și-apoi, nu *dau fuga* în casă.

Doar merg foarte repede.

Nu sunt prea multe informații online despre cea de-a doua vizită a lui Mari la Vila Rosato, doar câteva rânduri răzlețe într-un articol despre crimă — da, s-a întors aici în vara dinaintea morții ei; nu, nu a stat mult, doar o săptămână.

Închid laptopul. Ceva nu-mi dă pace, un gând nedeslușit, ca în ziua cu fântâna din Orvieto.

Spre finalul cărții *Lilith mânioasă* e un pasaj în care Victoria își ascunde jurnalul, chiar înainte de a fi internată, fiindcă se teme c-ar putea fi folosit împotriva ei.

Răsfoiesc repede cartea până ajung acolo.

Nu avea un răgaz prea lung, dar Victoria știa că trebuie să ascundă jurnalul. Dacă nu îl ascundea, dacă îl găsea cineva, avea să-i aducă pierzarea.

Era conștientă că cel mai bine ar fi fost să-l ardă, dar nu se putea îndura să-l distrugă. Așa că l-a ascuns într-un loc special.

Unde chiar și când avea să fie departe, jurnalul ar fi rămas aproape de ea.

Asta e. După aia, Victoria e luată pe sus și internată, nu se mai pomenește unde își lasă jurnalul, e doar o descriere vagă, mai curând o ghicitoare. Cum putea să rămână aproape de ea, dacă pleca departe?

Dar îmi vine brusc o idee, mă străfulgeră ca un șoc electric atât de puternic încât sar în picioare.

Probabil n-o să iasă nimic din chestia asta, îmi spun singură în timp ce urc scările. *Ai găsit câteva legături între carte și casă, dar asta nu înseamnă că totul e un indiciu.*

Însă, exact ca data trecută, am o senzație aparte, aproape ca și cum m-ar conduce cineva ținându-mă de mână, și merg la bancheta de lângă fereastră.

Am impresia că *M*-ul scrijelit în geam mă urmărește în timp ce ridic perna de pe banchetă, simțindu-mă caraghioasă, fiindcă inima îmi bate nebunește și mi-au transpirat palmele.

E doar o suprafață plată, din lemn, și când trag un pic de margine nu se întâmplă nimic. Nu mă așteptam să se ridice bancheta cu totul, scoțând la iveală o comoară, dar tot sunt un pic dezamăgită.

E caraghios că am sperat ca Mari să fi lăsat ceva aici în 1993. Probabil că a venit doar ca să știe că și-a încheiat socotelile cu trecutul înainte să moară.

Numai că revin întruna la aceeași întrebare fără răspuns. Ăsta e locul în care i-a fost ucis cu brutalitate iubitul, ce socoteli să mai încheie? De ce s-ar fi întors la locul crimei — la propriu?

Însă după moartea ei au fost descoperite mai multe manuscrise nepublicate — tot ce crease după *Lilith mânioasă* — ascunse în casa ei.

Așadar, poate că nu e o idee chiar așa de nebunească să mă gândesc că e posibil ca Mari să fi ascuns aici un ultim indiciu. Poate că doar am interpretat greșit ghicitoarea.

Pe urmă o văd.

Bancheta nu este perfect lipită de perete, iar, la un moment dat, cineva a adăugat o bucată subțire de lemn, ca să umple spațiul acela. E vopsită în aceeași nuanță de alb, așa că diferența e aproape insesizabilă, dar e acolo.

Apuc de marginea scândurii și trag ușor.

La început, pare la fel de solidă ca restul banchetei, dar pe urmă simt că cedează un pic și, dintr-odată, mă trezesc că rămân cu scândurica aia subțire în mână.

Bag degetele cu grijă în gaura dintre perete și banchetă, imaginându-mi că în întuneric ar putea pândi ceva care să mă muște, inima îmi bubuie în urechi, dar nu simt nicio înțepătură, nu mă mușcă nimic.

Aud doar fâșâitul hârtiei.

Am gura uscată de emoție. Scot un teanc de foi îngălbenite, împăturite, iar când le îndrept văd că sunt pline cu un scris frumos, ordonat.

Pe primul rând al primei pagini sunt trei cuvinte. Duc mâna la gură, uluită, cu degetele tremurânde.

Mari – Londra,1974.

MARI, 1974 – ORVIETO

Țipătul nu numai că o trezește pe Mari.

O smulge pur și simplu din somn, zguduindu-i parcă creierul în craniu. A crezut întotdeauna că momentul acela în care cineva se trezește brusc și se ridică instantaneu în fund, cu inima bătând nebunește e doar un clișeu, dar exact asta pățește ea acum, ducând mâna la piept în timp ce se uită în jur prin încăpere, încercând să vadă de unde vine sunetul.

Își dă seama aproape imediat că e Pierce. Au adormit amândoi liniștiți, înlănțuiți într-o îmbrățișare, cu sudoarea încă uscându-li-se pe trupuri, dar el nu mai e în pat, acum stă ghemuit într-un colț al încăperii, gol, acoperindu-și urechile cu mâinile și uitându-se în jur cu o privire înnebunită.

Țipă în continuare, țipă înfiorător, urletele lui sunt atât de cumplite, încât Mari se dă jos din pat și merge lângă el, îl apucă de mâini și încearcă să-l trezească.

— Pierce! strigă la el. Pierce!

Aude pași pe hol, apoi vocea Larei dincolo de ușă:

— Ce s-a întâmplat? Ce-ați pățit?

— Nimic! îi răspunde Mari tot strigând.

Însă Pierce scâncește la picioarele ei, clipind întruna, buimac, ca și cum încearcă să se dezmeticească.

— Du-te înapoi la culcare! adaugă Mari.

Apoi îngenunchează în fața lui Pierce.

E scăldat în sudoare, aproape că strălucește în lumina lunii, iar Mari îi dă părul laoparte de pe față.

S-au întors ploile și, odată cu ele, atmosfera sufocantă din casă, o senzație care pare să-l

afecteze pe Pierce mai mult decât pe ceilalți, iar Mari are momente în care se gândește că poate ei o stârnesc, cu toată tensiunea și energia ciudată dintre ei, care poate că urcă spre cer și provoacă furtunile.

— Nu-i nimic, iubire, spune Mari.

O copleșește o amintire: îl ținea în brațe pe Billy, care ardea ca un tăciune la pieptul ei, îl legăna și-i șoptea aceleași cuvinte, cu buzele lipite de perișorul lui ud.

Nu-i nimic, iubire.

Ei nu i-a spus nimeni vreodată cuvintele astea.

— Am... am visat, îngaimă Pierce, întinzând o mână tremurândă spre mâna lui Mari. Dar era real, Mare, era ca... era ca dracu' de *real*...

Nu se mai obosește să-i aducă aminte că exact din motivul ăsta au stabilit că poate să bea, dar trebuie să lase drogurile. Întotdeauna îi fac capul varză, i se năzăresc tot felul de lucruri sau are coșmaruri îngrozitoare de care nu mai scapă. Acum n-o să mai fie în stare de nimic câteva zile. N-o să cânte, n-o să scrie.

— Ce se-ntâmpla în vis? îl întreabă, încercând să-și păstreze vocea cât mai calmă, mai liniștitoare.

O privește, iar figura lui pălește și mai mult în lumina lunii.

— Erai tu, rostește Pierce, trăgându-și mâna din mâna ei. Erai plină de sânge. Întindeai mâna spre mine. Și era... era ca și cum erai foarte înaltă, iar eu eram atât de mic, stăteam ghemuit la picioarele tale.

Se oprește și-și ascunde fața în mâini.

— Doamne, ce nebunie! Mă uitam în sus spre tine, vedeam tot sângele ăla și mă gândeam întruna *ea e inevitabilă, ea e inevitabilă*, ca un bubuit dubios de tobă...

Mari îi ridică chipul spre ea, îl privește în ochi.

— A fost doar un vis, Pierce. Vezi? Uite. Niciun strop de sânge.

Ridică palmele deschise spre el.

— Sunt doar eu.

Pierce mai oftează o dată, cutremurându-se, apoi se lasă în față, odihnindu-și capul pe sânii ei, și Mari îl mângâie pe păr, simțind cum sudoarea și lacrimile lui îi udă cămașa de noapte.

Când s-a mai liniștit un pic, nu se poate abține, îl întreabă:

— Știi, Pierce, chestia asta pe care ai zis-o mai devreme? *Ea e inevitabilă*?

Pierce se trage un pic înapoi, o privește clipind lung, iar ea continuă în timp ce inima îi bate tot mai tare:

— E foarte bună. Sună așa de mișto, ca o prevestire sumbră, dar poate fi și romantică...

El se încruntă.

— Și ce vrei să zici cu asta?

— Cred c-ar trebui s-o folosești. Adică, într-un cântec.

Pierce o împinge ușor, proptindu-și palmele pe brațele ei și ridicându-se cu mișcări nesigure.

— În niciun caz. Vreau doar să uit tot rahatul ăsta și să mă culc.

Dar Mari nu vrea să-l uite.

Încă se mai gândește la fraza aceea mult timp după ce adoarme Pierce, îl simte respirând liniștit lângă ea, iar când nu mai rabdă să stea în pat, se ridică și merge la biroul de lângă fereastră, unde e caietul ei.

De câteva săptămâni, povestea Victoriei este ca încremenită în chihlimbar, dar Mari simte acum că începe să prindă din nou viață.

Ea e inevitabilă.

Imaginea pe care a invocat-o Pierce, cu ea plină de sânge, îi apare din nou în fața ochilor când începe să scrie.

Ea e inevitabilă.

Victoria, plină de sânge. Al cui sânge? Nu contează, încă nu. O să hotărască asta mai târziu.

Fântâna, peștera care duce spre Iad. Poate că e ceva și acolo. Poate că e ceva și în povestea femeii

de la magazin, despre omul care s-a sinucis în casa asta. Au trecut ani și ani de atunci, dar cei din orășel n-au uitat.

Casele nu uită.

Acum ideea asta are mai mult sens, acum știe cum s-o folosească.

Nu va fi o poveste de dragoste.

Sau, da, o poveste de dragoste, însă una înfricoșătoare, sumbră. Va fi despre moarte și pierdere, sânge și sudoare. Așa cum sunt, până la urmă, toate poveștile de dragoste.

Stiloul lui Mari gonește tot mai repede pe hârtie, în timp ce povestea începe să se contureze.

Când răsare soarele, ea știe deja ce carte scrie și înțelege de ce n-a putut s-o scrie până acum.

A avut nevoie de visul lui Pierce, i-a arătat în ce direcție s-o ia.

În cele din urmă, se trezește și Pierce, trece pe lângă ea și o sărută ușor pe creștet, însă, din fericire, nu o deranjează, ci iese din cameră cu chitara în mână.

O clipă mai târziu, Mari îl aude cântând altundeva, în altă încăpere, și asta parcă îi dă aripi, începe să scrie și mai repede. Îi place sentimentul ăsta, că amândoi creează ceva în același timp, apropiați, dar nu împreună. Scrisul ei inspiră muzica lui, muzica lui inspiră scrisul ei.

Asta e viața pe care și-a dorit-o de la bun început, din clipa în care a fugit pe geamul casei din Londra, cu trei ani în urmă.

În cele din urmă, cu degetele anchilozate și cu o durere teribilă la umeri, se oprește. Se întinde un pic.

Pierce încă mai cântă, dar e o melodie pe care Mari n-a mai auzit-o. E dulce și amară în același timp, notele dansează, iar cântecul ăsta o face să se ridice de la birou și să-l caute.

Când iese pe coridor, își dă seama că melodia se aude prin ușa întredeschisă a camerei Larei.

Pierce e cu ea. Pierce îi cântă Larei.

Mari se forțează să traverseze holul îngust și să deschidă complet ușa.

Camera Larei este la fel ca a lor, însă mai mică și văruită în nuanțe de verde în loc de albastru. În rest, e aceeași fereastră, cu același birou micuț sub ea, iar patul e lipit de același perete.

Însă pe pat stă doar Lara, cu chitara în poală. Pierce nu e nicăieri. Abia o clipă mai târziu își dă Mari seama că Lara e cea care a cântat, de fapt, în tot timpul ăsta.

Muzica Larei i-a însoțit gândurile în timp ce scria, însuflețind-o și încurajând-o să continue, iar Mari e descumpănită.

Cântecul amuțește când Lara o vede pe Mari în pragul ușii, iar Mari își dă seama imediat că sora ei a plâns din nou. Are fața roșie și umflată, ochii umezi, iar când se apropie, vede urme de lacrimi pe partiturile la care lucrează.

— A fost nespus de frumos.

Lara ridică fruntea, privind-o în ochi.

— Eu am încercat să vă spun că mă pricep. Nu mă ascultați niciodată.

Are dreptate. Chiar n-a ascultat-o. Nu s-au ascultat una pe cealaltă.

Mari s-a obișnuit de atâta timp să simtă că Lara îi greșește, încât nu i-a dat prin cap că e posibil ca și Larei să i se greșească, să fie nedreptățită.

Doar că altfel.

Merge prudent spre pat, ca atunci când încerci să te apropii de un animal sperios, însă Lara se dă laoparte, făcându-i loc lângă ea. Corzile chitarei scot un zbârnâit ușurel când și-o așază mai bine în poală.

— Mai cântă-mi ceva, o îndeamnă Mari, iar Lara o privește lung, apoi încuviințează și-și apucă din nou chitara.

Și cântecul acesta e tot trist, melodia e într-o gamă minoră, iar Lara o îngână ușor în timp ce cântă la chitară, însă fără versuri. Chiar și din atât de puțin, Mari își dă seama că are o voce

frumoasă, potrivită pentru muzica pe care o creează.

Aestas va răsuna pretutindeni în lume. În alte dormitoare, în mașini. Pe fundal la petreceri, în sufragerii liniștite, în filme, în reclame. Oamenii îl vor asculta și când sunt binedispuși, dar el a fost scris pentru cei cu inima frântă, ei îl vor asculta cel mai des.

Însă aceasta e prima oară când sunt cântate pentru un public melodiile de pe *Aestas*, în dormitorul acesta micuț din Umbria, când două surori — căci știu amândouă, în adâncul inimii, că asta sunt, indiferent cine le sunt părinții — încep, în sfârșit, să se înțeleagă una pe cealaltă.

Când se stinge și ultima notă, Mari își dă seama că plânge, lacrimile ei amestecându-se cu ale Larei pe partituri.

— Am scris cântecul ăsta după ce a murit Billy, rostește încet Lara.

Mari închide ochii. Cumva, știa deja. Tristețea ce răzbate din melodie îi este familiară, chiar și fără cuvinte.

— Și mie mi-e dor de el, spune Lara și, pentru prima dată, Mari își îngăduie să-și amintească și momentele bune dinainte ca fiul ei să se fi îmbolnăvit.

Când era un bebeluș dulce, cu obrăjori trandafirii, când stăteau în apartament, Mari parcă o vede și acum pe Lara purtându-l în brațe, dansând prin bucătărie cu el, fețișoara lui luminându-se de bucurie și de iubire.

Lara l-a iubit. Lara l-a pierdut. În tot timpul ăsta, ea a încercat să se apropie de Pierce, a așteptat ca el să-i fie alături în suferință, în loc să se ascundă de ea.

Ar fi trebuit să încerce să se apropie și de Lara, dar durerea și mânia îi erau prea proaspete. Erau justificate, nu se poate simți vinovată, dar la 19 ani a învățat deja că viața e mai complicată de atât.

Mari își împletește degetele cu ale Larei și-și lasă capul pe umărul surorii ei.

— Tu ești cea care ar trebui să scrie un album întreg cât stăm aici, îi spune, strângând ușor mâinile lor împreunate. Tu ești cea care *va scrie* un album aici. Și eu o să-mi scriu cartea, iar la anul pe vremea asta, eu o să fiu o scriitoare faimoasă și tu o să fii vedetă. Mai mare decât Carly Simon. Mai mare decât Joni Mitchell. O să vezi.

La început are impresia că Lara chicotește, amuzată de planurile ei mărețe, însă apoi o aude trăgând adânc aer în piept, sacadat, și-și dă seama că plânge din nou.

— Ce e? o întreabă, ridicând capul ca s-o poată privi.

Și atunci Lara, printre hohote sfâșietoare de plâns, îi spune:

— Mare. Sunt gravidă.

„Mai bine nu-l iubeam“, îi spun plângând. /
Dar sora mea nu vorbeşte cu ocolişuri,
dă glas tuturor spaimelor mele neezitant. /
„Nu mai bine. Doar mai uşor.“ /
Cele mai simple cuvinte din lume. /
Şi m-au spintecat pe loc — vorbele surorii bune. /
O mănuşă de mătase pe o mână de fier.

Lara Larchmont, Pasăre de noapte,
albumul *Aestas, 1977*

CAPITOLUL ZECE

Am ascuns hârtiile lui Mari sub saltea și numai la ele mă gândesc.

Din după-amiaza aceea, de acum trei zile, le-am citit de cel puțin cinci–șase ori și tot nu-mi vine să cred că sunt adevărate.

Sau, mai bine zis, am citit cea mai mare parte din ele. Am păstrat câteva foi, pe cele care par să fie ultimul capitol. Le-am frunzărit un pic, normal. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut când mi-am dat seama ce am descoperit, eram disperată să aflu versiunea lui Mari a momentului în care a fost ucis Pierce.

Dar paginile se termină înainte de crimă, povestea se oprește când Pierce e încă în viață. Am hotărât să nu citesc ultimul capitol, dorind să trăiesc vara aceea împreună cu Mari, așa cum a simțit-o ea. Vreau să savurez comoara asta cât mai mult timp cu putință.

Fiindcă exact așa mă simt — ca și cum am o comoară secretă ascunsă sub pat.

Dacă pot demonstra că *asta* e relatarea adevărată a celor întâmplate în vara anului 1974, scrisă de una dintre cele mai importante persoane implicate, și că ideea mea inițială, că în *Lilith mânioasă* există indicii despre ce s-a petrecut în vara aceea, este corectă...

O să fie ceva colosal. Și tocmai de-asta e esențial ca Chess să nu afle ce am găsit.

Dar cred că începe să bănuiască ceva.

Am mers din nou în Orvieto, simțeam nevoia să ieșim un pic, după atâtea zile la rând petrecute în vilă. E cam înnorat azi, iar orașul împrejmuit de ziduri pare mai amenințător decât prima oară când l-am vizitat. În căldura asta apăsătoare,

clădirile înghesuite sunt mai puțin fermecătoare, domul e mai copleșitor.

Beau un pic dintr-una din sticlele cu apă minerală pe care le-a adus Chess și mă prefac că mă uit la vitrine, însă gândurile îmi sunt tare departe, cu Mari, cu Pierce și cu Noel.

— Ai fost superhărnicuță săptămâna asta, îmi zice Chess, lovindu-și ușor șoldul de al meu când mă întorc dinspre vitrină.

Deasupra capetelor noastre, florile roșii care se revarsă din ghivecele suspendate înveselesc un pic fundalul cenușiu.

— Parcă nu apuc să te mai văd deloc, dar aud cum țăcăni întruna la tastatură.

Credeam că mă descurc mai bine să ascund cât de mult lucrez, dar se pare că nu.

O clipă, încerc să-mi dau seama cum e mai înțelept să răspund, apoi îmi vine cea mai bună scuză din lume.

Luând cea mai rușinată expresie de care sunt în stare, îi spun:

— Păi… m-am reapucat de Petal.

Chess se oprește brusc.

— Stai așa, pe bune?

Încuviințez.

— Cartea despre Mari și despre vilă nu mergea grozav, și pe urmă mi-am dat seama că așa cum *eu* am avut nevoie de o schimbare de peisaj, poate că asta îi trebuie și lui Petal. Așa c-am renunțat la tot ce scrisesem până atunci și am început un manuscris cu totul nou. Petal e în Italia, rezolvă cazul cappuccinoului otrăvit.

— Îmi place *la nebunie* ideea!

Mă strânge de braț și, văzând ușurarea de pe figura ei, mi-e clar cât de încântată este că am renunțat la proiectul despre vilă.

Dar de ce? Fiindcă nonficțiunea este, cică, specialitatea ei și nu vrea să mă bag peste ea? Chiar e îngrijorată c-aș putea scrie ceva care s-o eclipseze pe măreața Chess Chandler?

Sau, mă forțez să duc mai departe raționamentul, în timp ce ne plimbăm în continuare pe străduțe, poate că mi-am imaginat toate astea, am presupus tot ce-i mai rău despre Chess. Poate că se bucură sincer că scriu din nou, c-o să pot termina cartea pe care trebuie s-o predau, ca să primesc banii de care *clar* am nevoie.

Cum e posibil ca aceeași persoană să scoată la iveală tot ce e mai rău și mai bun în mine, în același timp?

Izgonind gândul ăsta, scot telefonul ca să văd cât e ceasul. În schimb, văd că am patru apeluri pierdute.

Patru.

Toate de la Matt.

Mă încrunt, iar Chess vine și mai aproape de mine.

— Ce e?

— Matt, îi răspund, iar ea pufnește.

— Ce vrea?

Clatin din cap, verificându-mi și mesajele: am două de la el.

Bună. Știu că ești ocupată, dar chiar trebuie să stăm de vorbă despre ceva. Sună-mă când poți.

Altă rundă de hârțogărie, probabil. Altă chichiță a demersurilor pentru divorț, și-or fi dat seama avocații lui cum să stoarcă și mai mulți bani de la mine.

Știu că trebuie să-l sun, dar nu acum. Nu aici. Nu-mi place ideea că e aici, că dă buzna peste mine în locul ăsta, care e doar al meu. Mă rog, al meu și al lui Chess.

— Sunt sigură că nu-i ceva important, îi spun.

Apoi pun telefonul la loc, hotărâtă să nu mă mai gândesc la Matt tot restul după-amiezii.

Chess mă privește o clipă, apoi își încrucișează brațele la piept.

— Em, ăsta e un Moment de Struț.

Mă holbez la ea, întrebându-mă dacă nu cumva am făcut un atac cerebral, fiindcă nu

înțeleg nimic, dar văd că se uită la mine ca și cum așteaptă ceva și-mi dau seama brusc că trebuie să fie dintr-o carte de-ale ei, ceva ce mi-a scăpat, se pare.

— Un Moment de Struț, repet eu, și da, aproape că aud cum apare semnul de „marcă înregistrată“ lângă cuvintele astea.

Chess face un pas în față, îmi ia mâinile în ale ei, împlântându-ne pe amândouă în pământ, în timp ce turiștii sunt nevoiți să ne ocolească.

— Vrei să-ți bagi capul în nisip, ca toate lucrurile astea să dispară. Dar chestia e că n-o să dispară. Nisipul nu *rezolvă* problema, doar o *ascunde*.

Știu că sunt femei care ar plăti mii de dolari ca să aibă o ședință de terapie cu Chess Chandler în persoană, dar tare îmi doresc ca în clipa asta s-o am alături pe Chess, prietena mea, nu pe Guru Chess.

Chiar dacă probabil are dreptate.

— Deci tu zici c-ar trebui să-l sun pe Matt.

Îmi strânge mâinile.

— Ca să scapi de grijă. Ne întoarcem la vilă și-l suni. Afli ce vrea și, crede-mă, orice ar fi, n-o să fie așa rău cum îți imaginezi tu. O să dureze maximum 15 minute și pe urmă, în loc să te dai de ceasul morții din cauza a ceea ce *ar putea* să vrea, o să știi. Pe urmă, o să vii în bucătărie, unde o să te aștept cu un cocktail cam cât capul tău de mare, și totul o să fie bine.

Problema cu Chess e că, atunci când îți spune ceva, o crezi.

Motiv pentru care, jumătate de oră mai târziu, sunt la mine în cameră, în vilă, sunându-l pe Matt.

Răspunde după primul țârâit.

— În sfârșit! Ți-am scris acum câteva ore.

Simt cum îmi crește tensiunea, dar închid ochii și mă concentrez asupra respirației, cum m-a învățat Chess.

— Sunt în vacanță, Matt, îi răspund pe un ton neutru. Te-am sunat imediat ce am putut.

— Bine.

Mi-l și imaginez la birou, cu tricoul lui polo alb care contrastează cu pielea bronzată, frecându-se pe creștet cu mâna liberă — are un tic nervos.

Întotdeauna îl dă de gol.

— Te-am sunat fiindcă avocatul tău n-are niciun răspuns de la tine în legătură cu actele pentru desfacere.

Mă încrunt.

— Ce?

Oftatul lui Matt ajunge la mine străbătând mii de kilometri, prin telefon, dar jur că tot îl simt.

— Am mai vorbit despre asta. Cred c-ar trebui să cerem o desfacere a căsătoriei, din moment ce divorțul... e clar c-o să dureze mult.

Nu o zice direct, că e vina mea, dar e clar că asta gândește. Fiindcă dacă aș fi de acord să-i cedez banii pe drepturi de autor, am putea încheia cu totul, n-ar fi grozav așa?

Desfacerea căsătoriei e un soi de compromis. N-o să mai fim căsătoriți, dar nici nu vom fi finalizat aspectele financiare ale divorțului propriu-zis. Mi-a zis avocatul că e o chestie destul de des întâlnită când una dintre părți e gata să-și continue viața cu altcineva.

Dar Matt a bifat deja chestia asta, nu?

— Nu mi-am verificat e-mailul. Și am lucrat, așa că...

— Mda, am auzit.

Afară apune soarele, aud ciripitul molcom al păsărilor, foșnetul vântului prin copaci.

În casă, eu sunt înmărmurită.

— Cum adică?

Ce vreau, de fapt, să spun este *Cine ți-a zis?*

Doar două persoane știu. Rose și Chess. Atât. Poate i-a scris lui Rose și a întrebat-o. Poate a întrebat-o avocatul lui. Asta e singura explicație

logică pe care o găsesc în momentul ăsta, singura pe care îmi *îngădui* s-o găsesc.

— Să știi, Em..., zice Matt, iar eu mi-l imaginez aplecându-se ușor în față la birou și uitându-se în jur pe sub sprâncene, în timp ce continuă mai încet: Dacă lucrezi la o carte nouă doar ca să mi-o tragi mie cu banii...

Scot un hohot de râs ca un lătrat.

— Clar! Pentru că tot ce fac eu în viața asta are legătură cu tine, am uitat!

— Vorbesc serios. Dacă te-ai apucat să scrii altceva doar ca să scapi și să nu-mi mai plătești ce-mi datorezi pentru următoarea carte cu Petal, o să te dau în judecată ca să-ți iau și din banii pe cartea asta nouă.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Blufează.

Trebuie să blufeze. E imposibil să poată să-mi ia o parte din banii pentru o carte pe care am scris-o după ce ne-am despărțit. Dar gândul ăsta parcă m-a înjunghiat în stomac, iar acum răsucește cuțitul.

Proiectul ăsta, care a început să mă scoată din prăpastia în care am trăit în ultimul an... Matt l-ar transforma și pe el într-o greutate pe care să mi-o lege la gât.

— De ce faci asta? îl întreb și-mi dau seama imediat ce ton rugător am. *Tu* ai plecat, mai știi? De ce mă pedepsești pe mine?

— Nu e vorba despre pedepse. Doamne, întotdeauna faci așa! Am avut grijă de tine. Te-am susținut.

Aproape că-l văd ridicând câte un deget, pe măsură ce le bifează.

— Am depus o grămadă de efort, Em. Am vrut să ne salvez. Am vrut să *te* salvez. Uite ce e, dacă ar fi după mine, am trăi tot în casa pe care am cumpărat-o împreună și ne-am crește copilul. *Tu* ești cea care s-a schimbat. Nu eu.

Mi se urcă sângele la cap.

— Matt, m-am îmbolnăvit. Nu m-am schimbat.

— Ai zis că vrei copil, dar nu voiai niciodată să facem sex și, pe urmă, am aflat că luai în continuare anticoncepționale. Chiar și după ce mi-ai promis că nu mai iei pastilele, tot le-ai luat.

— Fiindcă eram *bolnavă*. N-am vrut să-mi dau peste cap hormonii, când nu știam ce e în neregulă cu mine.

— M-ai mințit. Ceea ce înseamnă că mi-am petrecut șapte ani din viață cu cineva, convins că ne dorim aceleași lucruri, când e clar că nu era așa. Șapte ani. Ce să zic, să mă ierți că încerc să-mi recuperez din investiție.

Acum râd amar.

— Să-mi fie învățătură de minte că m-am măritat cu un contabil, nu?

— Greșesc? stăruie el în continuare.

Nu-i răspund. Greșește și nu greșește. Zău că e posibil ca soluția struților să fi fost mai eficientă, fiindcă în clipa asta nu mă simt deloc mai bine. Simt doar oboseală.

— Uite care-i faza, îi spun, strângând tare degetele în jurul telefonului. Nu știu ce ai auzit tu, dar e clar c-ai primit informații de căcat, fiindcă lucrez la cartea cu Petal. Și o să-i dau un e-mail lui Robert în legătură cu desfacerea căsătoriei. Sincer, cu cât vine mai repede momentul în care n-o să mai fim căsătoriți, cu atât mai bine.

Nu-i las răgaz să mai răspundă, închid telefonul fără să apuce să spună ceva.

Soarele a apus deja, iar în vilă domnește întunericul când cobor la parter. Chess s-a ținut de cuvânt: e în bucătărie, iar pe blat este un pahar de martini plin cu un lichid galben-aprins.

Mă întind spre el și simt că piciorul paharului e rece ca gheața.

— Invenție proprie, îmi zice Chess. Limoncello, evident, un pic de gin din ăla mișto, infuzat cu flori, pe care ni l-a adus Giulia alaltăieri, un pic de sirop de soc...

Din partea mea, poate să fie și antigel. Dau pe gât aproape tot cocktailul și pun paharul înapoi pe blat, oftând adânc, în timp ce Chess ridică din sprâncene și se întinde după shaker.

— Deduc că n-a mers prea bine conversația.

Accept încă un cocktail și mă sprijin de blat, cu o mână petrecută în jurul taliei, ca și cum aș încerca să-mi țin măruntaiele înăuntru.

— Vorbește de parcă eu sunt aia care a futut relația asta! De parcă l-am păcălit sau ceva, fiindcă n-am făcut copil. De aici a pornit totul. Odată ce a hotărât că vrea copii, n-a mai contat nimic altceva.

Chess tace preț de o clipă, soarbe din sticla cu apă minerală și abia apoi spune:

— Dar tu ai vrut copii, Em? Ai vrut cu adevărat?

— Am vrut, insist eu, dar chiar în clipa în care rostesc cuvintele astea îmi dau seama că nu sună deloc convingător.

Mai beau, gustul de lămâie mi se pare revigorant. Noi două n-am vorbit, de fapt, niciodată despre asta. Chess știa că ne gândeam să facem un copil, dar nu m-a întrebat direct dacă asta îmi doream. Nimeni nu m-a întrebat.

Nici măcar Matt.

— Adică, nu e ca și cum aveam ceva împotriva copiilor. Doar că mi se părea în continuare o chestie destul de vagă. Ceva de care avea să se ocupe Emily din viitor, m-aș fi trezit într-o zi și aș fi știut soluția. Sau îi doream pentru *el*, chiar dacă sună ciudat.

Încuviințează.

— Asta îți e chiar tipic, Em. Tu trăiești ca să-i faci pe alții fericiți. E singurul lucru pe care îl aveți în comun tu și Nanci.

Chess o pomenește atât de rar pe mama ei, încât uluirea mă scoate un pic din filmul meu de autocompătimire.

— M-ai comparat cumva cu persoana despre care ai scris o carte întreagă? O carte a cărei idee de

bază este *persoana asta e și chinuitoare, și inutilă?*

Chess dă ochii peste cap, ia cârpa de bucătărie de pe măsuța de lângă ea și mă lovește ușor.

— N-am zis-o în sensul rău! Bine, poate c-am zis-o și în sensul rău, fiindcă e o trăsătură de care ar trebui să scapi! Nanci n-a reușit să scape de ea. Cel puțin, nu când vine vorba despre bărbați. Să mă facă *pe mine* fericită? Asta n-a fost niciodată chiar o prioritate, dar vreun tip de aiurea, pe care l-a cunoscut la raionul de semipreparate de la supermarket, ei bine, ăla da, *el* primea tot ce-și dorea. Și uite unde s-a ajuns. E la al patrulea soț, Em. Al patrulea.

Ridică patru degete în aer.

— Și stă în apartamentul lui de căcat din Florida, deși anul trecut i-am cumpărat o casă în Asheville. Dar nu, a vândut-o, fiindcă visul lui Beau era să se retragă în Florida.

Clatină din cap, apoi continuă:

— Și nici măcar nu e partea mișto din Florida! Plaja e la două ore de mers cu mașina, iar Nanci urăște locul ăla, dar, hei, dacă Beau e fericit, e și ea fericită!

Face un pas spre mine și mă apucă de umeri, zgâlțâindu-mă încet.

— Așa ai fi putut fi și tu! Dar nu ești, fiindcă te-ai eliberat de toate astea. Acum nu mai trebuie decât să te eliberezi și *aici*.

Ridică mâna și îmi dă un bobârnac ușor pe frunte.

Ar fi bine dacă viața ar fi atât de simplă pe cât crede Chess că e. Pe de altă parte, îmi reamintesc singură, ea nu știe cât de gravă a ajuns situația. Nu știe că Matt îmi cere bani, nu știe nici de amenințarea nouă de adineauri. Aș putea să-i povestesc, dar ceva mă oprește din nou.

— Ei, acum, că m-ai avertizat că există pericolul să mă transform în maică-ta, chiar simt că sunt alt om, îi zic.

Chess zâmbește larg și mă pupă zgomotos în locul în care mi-a dat bobârnacul.

— De-asta fac o căruță de bani!

Izbucnesc în râs și las paharul gol pe blat.

Îi privesc spatele în timp ce cotrobăie prin dulapuri, căutând ingrediente pentru cină, și mă gândesc iar la convorbirea cu Matt. A auzit că scriu și bănuia că lucrez la ceva nou.

Chess fredonează încetișor ceva de pe *Aestas*, iar eu încerc să am o voce cât mai destinsă când o întreb:

— N-ai vorbit cu Matt în ultima vreme, nu?

Se întoarce spre mine, strâmbându-se.

— Cu Matt? Doamne, nu! De când v-ați despărțit, n-am mai vorbit. Ce să vorbesc cu el?

Pare atât de siderată, încât mă simt caraghioasă c-am întrebat. E clar, Rose a fost. Ceva legat de toate treburile astea legale.

— Eram doar curioasă, răspund cu o scuză jalnică. Și voi doi erați apropiați.

Se întoarce din nou spre dulap și scoate un bol imens.

— Doar fiindcă te iubeam amândoi. Odată ce a ieșit din viața ta, a ieșit și din a mea.

Se întoarce iar spre mine, mijind ochii, cu o expresie exagerat de bănuitoare și strângând buzele într-o parte.

— De ce? Nici tu n-ai mai vorbit cu Nigel, nu?

Acum chiar izbucnesc în râs. Nigel a fost ultimul ei iubit serios, un tip bogat din domeniul tech, obsedat de criptomonede, zicea „San Fran“ în loc de San Francisco și avea niște perechi de ochelari de soare care costau mai mult decât avansul meu pentru casă. Însă Chess era înnebunită după el, iar despărțirea a afectat-o mai mult decât mă așteptasem.

Îi întorc și eu gluma:

— Doar o dată la două săptămâni, vinerea. Ne gândim să înființăm un club de carte. Poate

punem bani amândoi și ne luăm o casă de vacanță împreună, s-o împărțim.

— Trădătoare nenorocită! exclamă Chess, iar eu râd iarăși.

M-au relaxat cocktailurile, mă gândesc să mai lucrez un pic la carte după cină. Vreau să scriu un capitol despre mama lui Mari, despre Lilith și despre legătura dintre proza scurtă a lui Marianne Godwick și cartea lui Mari. Nu încape îndoială că moartea mamei ei a marcat-o pe Mari și, având în vedere influența pe care o are Lilith asupra Victoriei în *Lilith mânioasă,* cred că e un subiect care merită explorat. Faptul că e atât o moștenire prețioasă, cât și un blestem. Și fiindcă vila asta are propria moștenire în ce privește și ororile, și frumusețea, mă gândesc c-aș putea lega cumva ideile astea două, să analizez în profunzime felul în care sunt influențați și inspirați artiștii.

În mod normal, perspectiva asta m-ar încânta la culme, m-ar mânca degetele de nerăbdare să revin la lucru.

Acum însă simt o greutate în stomac.

Dacă o scrii, și iese exact cum îți dorești, și pe urmă te dă Matt în judecată ca să ți-o ia?

Nu are cum, mă asigur singură. *Sau are, însă n-o să câștige.*

Oare mai contează dacă o să câștige sau nu? Toate astea ar însemna alți avocați, alte rahaturi, alte…

Și atunci îl simt.

Nu e ceva brusc, e mai curând ca un val care se apropie de țărm cu încetinitorul.

Au trecut câteva luni bune, dar recunosc imediat senzația. De spaimă, simt că mă iau căldurile, mă trec sudori reci.

Capul mi-e greu, camera se înclină un pic cu tot cu mine, simt broboanele de transpirație de pe frunte, de pe buza de sus, din gropița de deasupra noadei.

— Em? spune Chess, dar eu am fugit deja spre baia micuță de pe hol.

Ajung în ultima clipă, icnesc deasupra toaletei, vomit cu mâinile încleștate pe marginea WC-ului.

Parcă nu se mai termină, parcă trupul meu încearcă să se întoarcă pe dos, dar, în cele din urmă, se oprește.

Trag apa la toaletă, dar știu din experiență că uneori mai urmează un val, așa că încă nu risc să plec din baie.

Rămân aici, ghemuită, ca un animal. Am ochii închiși, dar nu scap de senzația de vertij, simt că mă învârt neîncetat și mă sprijin cu mâna de piciorul WC-ului, ca să mă stabilizez.

Nu din nou, îmi spun disperată, în timp ce lacrimile și sudoarea mi se amestecă pe obraji. *Nu din nou, te rog, te rog, te rog.*

Nu m-am mai simțit așa de câteva luni și mi-am îngăduit să cred că, în sfârșit, totul e mai bine, că *mă fac* bine. În schimb, se pare că boala asta, oricare ar fi ea, a stat încolăcită, la pândă, așteptând să atace iar.

— Em?

O aud pe Chess intrând în baie, apa curgând în chiuvetă, apoi Chess e lângă mine, cu niște șervețele umede în mână.

Când se așază în genunchi alături de mine, fața i se boțește de milă.

— Vai, iubito..., spune și apoi îmi tamponează obrajii cu șervețelele.

Le simt reci și ude pe pielea fierbinte, sunt copleșită de recunoștință și închid ochii în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe față.

— Credeam că m-am făcut bine, îi spun și urăsc cât de nevolnică par.

— Poate că-s de vină creveții pe care i-ai mâncat la prânz, îmi răspunde Chess, ajutându-mă să mă îndrept un pic. Cu peștele și cu fructele de mare nu știi niciodată.

Tot mai ține șervețelele lipite de obrajii mei, le trage apoi spre ceafă și-mi întinde o sticlă de Perrier. Iau o gură, recunoscătoare.

— Poate.

Sper că are dreptate, sper mai tare decât am sperat orice altceva în viața asta.

Mă făcusem bine, mă făcusem bine, mă făcusem bine.

Stăm amândouă pe vine în baie, Chess ține mâna pe genunchiul meu în timp ce iau încet guri mici din Perrier.

— Toți doctorii au zis că e psihosomatic, îi povestesc. De la stres sau ceva.

Chess mă cuprinde în brațe, deși cred că arăt groaznic, sunt transpirată toată și dezgustătoare.

— Și te-ai stresat fiindcă ai vorbit cu Matt. Îmi pare așa de rău!

Închid iar ochii, clătinându-mi capul pe umărul ei.

— Nu e vina ta.

Asta îi spun, dar sper că e vina ei. Sper că asta e tot, că organismul meu a luat-o razna doar fiindcă a insistat Chess să-l sun pe Matt, iar el m-a scos din fire.

Fiindcă dacă nu e asta, atunci ce dracului e în neregulă cu mine?

MARI, 1974 – ORVIETO

— Nu înțeleg de ce insiști atât că e al meu. Sau că e borțoasă, până la urmă.

Noel stă pe podea, în fața șemineului din salonul mare. S-a îndreptat vremea, în sfârșit, iar azi este o zi însorită și caldă, dar Noel a insistat, nu se știe de ce, să facă focul în șemineu. Acum umblă în el cu un vătrai cu lucrătură, încruntându-se la flăcări.

— E al tău, îi spune Mari, pe un ton neutru. Și nu i-a mai venit de două luni, Noel.

E deja a treia oară când poartă conversația asta în decurs de două zile, iar Mari începe să se sature. Nu-i de ajutor nici faptul că e teribil de cald în cameră, mai au puțin și fierb, iar Noel are toane, însă e hotărâtă să rezolve problema.

— Și cum de ești așa de sigură? o întreabă. Fiindcă ți-a zis ea?

Pufnește, apoi adaugă:

— Mă gândeam că tu, mai ales tu, știi că nu poți să crezi nimic din ce-ți spune *Janet*.

Mari nu recunoaște în fața lui că, atunci când i-a dat Lara vestea, a avut pentru un moment senzația înfiorătoare de cădere în gol, a amețit, mintea și inima ei repetau la nesfârșit: *ați promis, ați promis amândoi că n-o să se mai întâmple niciodată.*

— I-am spus, i-a povestit Lara printre lacrimi, i-am spus că iau anticoncepționale, dar nu iau. Sau, mă rog, la un moment dat am început, dar pe urmă am tot uitat să le iau, știi cum sunt eu cu chestiile astea, Mari.

Vocea ei parcă avea ceva lingușitor, Lara își sprijinea mâna pe genunchiul lui Mari, iar camaraderia, dragostea pe care le simțise pentru Lara cu doar câteva momente mai devreme s-au

risipit. În momentul acela, nu-și dorea decât să apuce mâna aia și să i-o împingă cât colo.

Nu, mai mult decât atât.

Voia să înșface mâna aia și s-o strângă tare. Să i-o răsucească. Să i-o rupă.

Apoi Lara a ridicat privirea spre tavan și s-a tânguit:

— Cum să am un copil cu *Noel*?

Mari a fost copleșită de ușurare, a amețit-o cu totul.

— O să trecem cu bine și prin asta, i-a promis Larei, luând-o ușor de mână. O s-o rezolvăm.

Nici ea nu știa ce însemna asta exact. Era clar că Noel n-avea să se însoare cu Lara. Nici nu putea, având în vedere că era deja însurat. Dar putea s-o susțină în decizia pe care urma s-o ia, oricare ar fi fost aceea. O putea ajuta cu bani, dacă hotăra să păstreze copilul, o putea ajuta cu bani și dacă hotăra să nu-l păstreze.

Mari era sigură că se vor putea înțelege cu el, că o să priceapă că avea și el o parte din responsabilitate. Da, era excentric, grosolan și nepăsător, dar nu era un om fără inimă.

Sau, cel puțin, așa crezuse ea.

Acum, Noel ridică privirea spre ea, însă Mari are senzația că o privește de sus și, pentru prima oară, își dă seama că este într-adevăr fiul unui conte. O fi făcând el pe boemul, dar are sânge albastru, iar lui Mari îi este dintr-odată teribil de milă de Lara.

— Chiar și în condițiile astea, eu i-am spus foarte clar ce simt față de ea și în ce măsură consider relația noastră permanentă. Mai precis, o consider cam la fel de permanentă ca următorul hobby de care o să se apuce ea. Probabil de croșetat.

Cuvintele îi sunt glumețe și indiferente, porcăriile obișnuite ale lui Noel.

Ochii, însă…

Ochii îi sunt aspri.

— Ea și-a așternut așa, Domniță Mary, încheie el. Acum o sfătuiesc să doarmă cum poate.

De obicei folosește porecla asta în semn de afecțiune, pe jumătate tachinând-o, dar acum Mari își dă seama că e o insultă și strânge din pumni, simțind cum îi intră unghiile în carne.

— Ești un nenorocit, Noel!

El ridică elegant din umeri.

— Așa mi-a mai zis și taică-meu, dar cred că singurul nenorocit[19] care trebuie să te îngrijoreze e cel pe care o să-l nască soră-ta.

— Deci n-ai de gând s-o ajuți?

Noel dă ochii peste cap dramatic.

— Nu fi caraghioasă! Dacă vrea bani, o să-i primească. Dar știi foarte bine că se așteaptă să mă căsătoresc cu ea și să ne mutăm într-o casă, pe undeva prin Somerset, unde să creștem plodul ăsta și eventual încă vreo doi–trei. O să le dea nume precum Archibald și Primrose, iar eu o să mor de plictiseală în stadiu terminal.

Se întoarce din nou spre foc, strângându-și mai bine halatul în jurul corpului, iar Mari îl împunge în umăr și se îndepărtează.

— În cazul ăsta, să știi că n-o cunoști deloc pe Lara.

Noel scoate un fel de mormăit în semn de protest, dar Mari pleacă fără să mai aștepte replica lui.

Lara nu-și dorește de la el decât s-o ajute cu banii, iar bani e dispus să-i dea, așa că măcar asta e rezolvată.

Pornește în căutarea surorii ei, însă Lara nu e de găsit, iar când Mari iese din casă, îl vede pe Pierce stând lângă heleșteu.

Merge spre el și simte iarba moale sub picioarele desculțe. Pierce poartă blugii ăia care-i plac atât de mult, plini de petice decolorate și cu găuri la genunchi, iar în timp ce el atinge corzile chitarei, Mari se întreabă dacă nu cumva își

imaginează că așa va arăta coperta albumului: muzicianul gânditor, întins pe o pajiște din Italia, cu părul ciufulit, cu pieptul gol, frunzele de deasupra aruncând umbre fermecătoare pe chipul lui.

Abia dacă ridică privirea spre ea când se apropie, absorbit de gândurile lui, iar Mari oftează și se sprijină de un copac, cu brațele încrucișate la piept.

— Noel zice c-o să aibă grijă de Lara. Financiar, adică, și adevărul e că ea doar asta își dorește. Deci măcar cu asta ne-am liniștit.

Ea și Pierce au stat treji toată noaptea, șușotind pe întuneric despre Lara, despre Noel și despre ce urmează să se întâmple, așa că Mari presupune că are să fie fericit că a rezolvat ea tot.

Însă el nu-i răspunde nimic. Zdrăngănește în continuare la chitară și privește în zare, spre heleșteu.

— N-ai nimic de zis? îl întreabă.

Când ridică în sfârșit privirea spre ea, Mari vede că ochii lui albaștri, pe care îi iubește atât de mult, sunt încețoșați. Cartea o atrage spre camera ei, nu-și dorește decât să se întoarcă la scris, la Victoria, și la Somerton, și la haosul care este pe cale să se dezlănțuie, dar nu. Nu, din nou trebuie s-o salveze pe Lara, așa că Mari rămâne aici, lângă heleșteul ăsta de rahat, cu Pierce, în loc să stea la birou și să facă lucrul care îi aduce cea mai mare bucurie.

— Păi, nu eram chiar așa îngrijorat, îi răspunde el, ridicând din umerii palizi. Suntem o familie, iar bebelușul o să facă și el parte din familia noastră.

Zâmbește domol, iar Mari își dă seama că ceața din privirea lui nu are nicio legătură cu inspirația sau creația. E doar drogat, s-a drogat ca un prost. Trage adânc aer în piept. În momentele de felul ăsta, se străduiește să-și aducă aminte exact cum s-a simțit în ziua în care a pășit în biroul tatălui ei și

l-a văzut pe Pierce pentru prima oară. Zâmbetul care acum o scoate din minți de furie o făcea atunci să se simtă de parcă se hrănea cu raze de soare.

Dar nu-i vin în minte decât toate situațiile în care l-a văzut zâmbindu-i așa Larei ori vreunei cameriste de la vreun hotel, ori unei chelnerițe cu fustă scurtă, și dintr-odată se simte foarte, foarte obosită.

— Nu cred că Lara vrea copilul ăsta, Pierce.

El clatină din cap.

— O să vorbesc cu ea. A intrat în panică un pic, dar o să-și dea seama că de asta avem nevoie toți trei.

Se întinde spre ea, să-i cuprindă încheietura cu mâna. Mari îi simte bătăturile de la degete, sunt aspre, o zgârie, iar ea își trage mâna, îngrozită.

Vorbește despre Billy. Mari a avut un copil și l-a pierdut, dar ia te uită! Apare un copil nou-nouț, ca prin magie.

Știe că așa gândește Pierce. Nimic nu e prea greu sau prea urât în viața asta, totul poate fi rezolvat.

Însă numai pentru că toți ceilalți din jur îndură lucrurile dificile și urâte în locul lui.

În fața casei apare și se oprește o mașină străină, iar Mari aruncă o privire în direcția vilei înainte de a-și îndrepta iar atenția asupra lui Pierce.

— Să știi că și Lara scrie muzică. O muzică nespus de frumoasă.

— Mișto.

Atât îi răspunde, însă Mari se apropie de el.

— Chiar e. Și asta e ideea, că merită și ea șansa să facă muzică, Pierce. Nu poți... Nu poți s-o convingi să facă un copil doar fiindcă ți-ar plăcea ție să ai o comună de hipioți.

Însă el s-a pierdut iarăși în acorduri de chitară, în muzică și în droguri, așa că Mari se întoarce cu spatele la el, simțind că i se pune un nod în gât.

Spre surpriza ei, îl zărește pe Noel venind spre ei, cu o expresie straniu de serioasă pe chip, șchiopătând un pic mai pronunțat. Are o hârtie în mână și, când ajunge mai aproape, Mari vede că e o telegramă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă.

Privirea lui Noel trece peste ea, poposind asupra lui Pierce, și Mari înțelege imediat, deși nu va ști niciodată cum și-a dat seama.

A murit Frances, soția lui Pierce.

Detaliile sunt transmise fără menajamente, scurt și la obiect. Acum trei zile, s-a înecat intenționat în lacul din spatele casei familiei lui Pierce. Fiul lui, Teddy, e acum la părinții lui Frances.

Mari îl privește pe Pierce în timp ce citește telegrama și așteaptă ca o reacție, orice fel de reacție, suferință sau regret, să îi umbrească figura frumoasă.

Ea însăși își simte durerea — și vinovăția, Dumnezeule, câtă vinovăție! — grea ca pietrele pe care și le-a băgat Frances prin buzunare în dimineața aceea de vară. N-a cunoscut-o pe soția lui Pierce, pentru ea a existat doar un nume, dar uneori a fost ca o a treia prezență în relația lui Mari, ca o fantomă care îi urmărea la fiecare pas.

Și acum s-a dus.

Pierce mototolește hârtia, o îndeasă în buzunarul de la spate al jeanșilor și se uită la cer, pieptul tresăltându-i când respiră adânc.

— Pierce, începe Mari, apropiindu-se de el.

Lasă capul în jos și o privește în ochi.

— Acum e liberă, spune el și chiar zâmbește în timp ce rostește cuvintele. Lumea asta a fost prea dură pentru ea, știi? Frances era... era dulce și delicată și i-a fost prea greu.

Mari rămâne încremenită, nu știe ce să-i răspundă, nu știe de ce i se pare, dintr-odată, foarte important să-i atragă atenția lui Pierce că cel mai dur lucru din lumea lui Frances a fost *el*.

— O să mergem să-l luăm pe Teddy, continuă el. Când terminăm aici. Poate să vină să stea cu noi în Londra.

— În apartamentul nostru? Pierce, e deja prea înghesuit și pentru noi trei, cum...

— O să facem loc, o întrerupe el.

Îi ia fața în mâini și o sărută apăsat pe gură.

— O să ne căsătorim, în sfârșit. Să te fac femeie cinstită.

Acum rânjește de-a dreptul, iar Mari privește chipul ăsta pe care îl iubește atât de mult și-și dă seama că nu se citește pe el nici urmă de suferință.

E conștientă că ea se va gândi la Frances Sheldon tot restul vieții, dar pentru Pierce sinuciderea soției lui nu înseamnă decât c-a scăpat de un obstacol, o grijă în minus pentru el.

Așa o să se întâmple și cu ea, într-o bună zi?

— Doamna Sheldon a murit, trăiască doamna Sheldon, mormăie Noel, în timp ce Pierce pornește spre vilă, cu chitara atârnată pe spinare.

— Taci din gură, Noel! se răstește Mari.

Însă când schițează gestul de a-l urma pe Pierce, Noel o apucă de braț, oprind-o brusc.

— Mari, îi spune, privind-o surprinzător de solemn. Știu că mă crezi un tip detestabil și, de cele mai multe ori, chiar sunt. Dar acum ascultă-mă. Eliberează-te, taie orice legătură cu toate astea!

— Toate ce?

— Știi al dracului de bine la ce mă refer! La Pierce, Lara și toată mizeria asta. Folosește un cuțit, folosește o sabie, folosește un căcat de foarfecă de bucătărie, dacă e nevoie, dar taie orice legătură. Fiindcă dacă n-o s-o faci, ai să te îneci și tu cu siguranță.

Apoi îi dă drumul și pornește șchiopătând spre casă, în timp ce Mari rămâne pe pajiște și se întreabă cum e posibil ca într-o zi atât de însorită și de caldă ei să-i fie așa de frig.

19 Joc de cuvinte, în limba engleză *bastard* înseamnă „nenorocit”, termen care se poate referi și la un copil din flori.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Aproape am terminat cartea.

Cumva, după un an în care n-am scris aproape deloc, am reușit să finalizez o primă schiță de manuscris în numai câteva săptămâni.

Stau la biroul la care acum știu că a scris Mari *Lilith mânioasă*, închid laptopul și respir adânc. E o după-amiază înnorată. Chess s-a dus la un magazin din Orvieto, iar în casă domnește liniștea.

Probabil c-aș putea să mă forțez un pic și să termin manuscrisul în următoarele două ore sau cam așa, dar nu mă simt pregătită. Cred că încă o aștept pe Mari.

Am mai citit o dată *Lilith mânioasă*, de la cap la coadă, convinsă că trebuie să mai fie un indiciu ascuns, ceva care să-mi spună unde ar putea fi celelalte pagini scrise de Mari. Fiindcă acum sunt sigură că mai există niște pagini. Cearta dintre Pierce și Johnnie, decizia lui Mari de a rămâne la Vila Rosato — decizie care le-a pecetluit soarta ei și lui Pierce —, e imposibil să fi hotărât să-și încheie așa povestea. A scris despre noaptea aceea, sunt sigură.

Dar cum de sunt așa convinsă? Să fie intuiția scriitoricească? Sau ceva mai mult de atât?

Nu cred în fantome, dar nu e greu să simți prezența lui Mari în casa asta și mă întreb adeseori dacă ea este cea care mă îndeamnă să continui.

Mai sunt pagini. Găsește-le.

Sau poate că pur și simplu am petrecut prea mult timp gândindu-mă la lucrurile astea, citind și recitind la nesfârșit aceeași carte, umplându-mi mintea cu crime și secrete, iar acum nu mai judec cum trebuie.

Oftez și-mi sprijin capul în mâini.

Nu m-am mai simțit rău de câteva zile, iar în timp ce lucram, mi-am simțit mintea cât se poate de limpede. Dar nu dispare niciodată amenințarea că trupul meu mă poate trăda oricând, poate să mă atace ca un baubau, lăsându-mă neputincioasă.

Frica asta mă face să cred că e cel mai bine să lucrez la manuscris acum, cât mă simt în stare, să-l termin și să i-l trimit lui Rose înainte s-o iau razna din nou.

Apropo de Rose, îmi aduc aminte că voiam să-i scriu ca s-o întreb despre Matt și despre avocații lui. Am tot amânat, întâi fiindcă mi-a fost rău, pe urmă fiindcă mi s-a părut caraghios. Ce era să zic, „Hei, nu cumva le-ai spus avocaților viitorului meu fost soț că lucrez la o carte nouă?"

Sunt conștientă c-am amânat și pentru că, dacă îi scriu lui Rose, înseamnă că o parte din mine — o parte mică, ce-i drept — n-a crezut-o pe Chess când mi-a zis că nu i-a spus ea lui Matt.

Că n-a mai vorbit deloc cu el.

Dar știu că treaba asta o să-mi stea pe creier dacă nu aflu adevărul, așa că scriu rapid un e-mail pentru Rose. Scurt, lejer, vreau doar să verific, e o chestie legală, care ține de divorț, înțelege și ea că trebuie să știu ce le-a spus avocaților lui Matt despre cartea cea nouă.

Apăs pe „Trimite" fără să-mi dau răgazul de a analiza și răsanaliza, apoi închid laptopul trântindu-i ecranul mai tare decât ar fi cazul. Telefonul de pe birou bipăie. Arunc o privire și văd că e un mesaj de la Chess.

O fotografie cu un pește uriaș la gheață, ochii lui sticloși fixează obiectivul.

Ce-ai zice să vin cu ăsta acasă la cină?

Vinovăția mi se strecoară în inimă, un sentiment urât, unsuros.

Nu am încredere în cea mai bună prietenă a mea. Ăsta e adevărul și nu știu dacă de vină e vila,

dacă e Mari, dacă sunt eu, dar asta e situația.

Îi răspund: *Îmi pare rău, țin o dietă superstrictă în care sunt interziși monștrii marini.*

Atunci, mai caut.

Chess ține morțiș să pregătească o mare cină, nu știu de ce, dar a insistat să cumpere singură toate ingredientele, în loc să apeleze la Giulia. Personal, cred că e doar un mod de a evita să lucreze. Nu a zis nimic, dar n-am mai prea văzut-o la laptop. Din fericire, pare să fi crezut minciuna mea, că lucrez la următorul roman cu Petal Bloom, iar întrebările despre Mari și despre carte s-au rărit.

Dar e și ăsta un motiv pentru care vreau să termin mai repede. Odată ce ajunge manuscrisul la Rose, o să mă simt mai bine. Mai în siguranță.

Știu că par paranoică, știu că Chess nu încearcă să-mi fure cartea, dar nu-mi iese din minte cum îi sclipeau ochii la lumina lumânărilor.

Asta e cartea pe care ne e menit s-o scriem împreună.

Ca și cum nu are deja destul. Ca și cum cartea la care *nu* scrie acum n-o să se vândă în draci, chiar dacă e de căcat.

Nu-i dau voie să-mi ia cartea, îmi spun, surprinsă de propria-mi încrâncenare.

Probabil c-am petrecut prea mult timp cu gândurile lui Mari, citind despre competiția nesfârșită dintre ea și Lara, încleștate în permanență într-o luptă pentru același bărbat, pentru aceeași recunoaștere artistică, pentru aceeași viață, într-un fel.

E adevărat că m-am gândit mult mai puțin la Lara, decât la Mari, cred că am decis să-i fiu loială femeii cu care simt că am mai multe în comun.

Dar acum, când încerc să-mi dau seama unde ar putea fi ascunse ultimele pagini ale lui Mari, îmi dă prin cap că nu i-am acordat suficientă atenție Larei.

Dacă Chess mai lipsește încă o oră măcar, aș putea să profit de timpul ăsta ca să mai caut o dată temeinic prin casă.

Încep cu dormitorul mai mic, despre care a scris Mari că era al Larei. Chess și-a ales dormitorul mare, cel care a fost probabil al lui Noel, așadar cel mic este gol, în el domnesc curățenia și un vag miros de igrasie, fiindcă nu l-am aerisit deloc de când am sosit.

Caut stinghii din parchet care să se miște, pipăi pe sub birou, sub saltea, dar nu găsesc nimic. Cobor din nou, mă întorc în salonul din față.

Chess avea dreptate, sunt aici mai multe exemplare din *Aestas* și le verific pe toate, pipăi coperțile, deși știu că e o idioțenie. Probabil că toate cele cinci albume au fost scoase din copertă și puse la loc de o mie de ori de-a lungul anilor.

Mari n-ar fi riscat. A ascuns bine ultimele pagini din povestea ei.

Merg apoi în holul principal, trecând pe lângă sufragerie, și observ că laptopul lui Chess e pe masă. Deschis.

Rămân în pragul ușii și, preț de o clipă, chiar mă gândesc c-ar trebui să-mi văd de drum. Dar aud o voce răutăcioasă care-mi spune: *Ea ți-a citit textul fără să-ți ceară voie, tu de ce să nu-l citești pe-al ei?*

Probabil că are parolă, oricum. Și chiar dacă nu are, n-o să mă apuc să-i scotocesc prin documente. Măcar eu lăsasem, ca o idioată, textul deschis pe ecran atunci când mi l-a citit ea.

Ezit.

Chiar îl lăsasem deschis pe ecran? Ea așa a zis, iar eu eram prea șocată și prea nervoasă ca să mă mai gândesc cu atenție la asta, fiindcă uneori chiar mă ridic de la calculator fără să închid documentul.

Dar pe urmă mă gândesc la iconița de pe desktop, „Carteacuvila.doc", și îmi dau seama că trebuie să fi avut efectul cântecului unei sirene.

Calculatorul lui Chess nu are parolă, însă are propria iconiță care parcă mă cheamă. Nu e „SWIPEDREAPTA.doc“ sau altceva la fel de evident, doar un simplu „SchițăCarteNouă2-Iulie“.

Mă așez.

Clic.

Te-ai întrebat vreodată dacă profiți de tot ce îți oferă viața?

Răsuflu ușurată. E cartea ei de self-help, n-o pomenește pe Mari, nu pomenește casa, nimic.

Doamne, sunt o psihopată, îi umblu prin calculator, o bănuiesc că încearcă... În fine, nici nu știu de ce am bănuit-o mai exact. Dar e clar că scrie la una dintre Cărțile lui Chess.

Dau mai departe, trec peste chestiile ei obișnuite — *Cât de des te întrebi dacă îți folosești la maximum potențialul?* — și simt că încep să mă liniștesc.

Nu mi-a furat cartea. Nu scrie povestea mea.

Dau și mai jos. E un delir de cuvinte, vrăjeală New Age.

Iluminare.

Drumul Puterii.

Detoxifierea sufletului.

Tocmai mă pregătesc să revin la începutul documentului, când îmi atrage atenția un cuvânt.

Emma.

Nu e numele meu, evident, dar e atât de apropiat, încât declanșează un semnal de alarmă.

Citesc.

Nu e mult, sunt doar vreo două paragrafe, dar în timp ce le parcurg cu privirea, simt cum greața și furia mi se învolburează în stomac.

Sigur, sunt momente în viață când ieșim de pe Drumul Puterii și nu mai reușim să revenim pe el. Așezați-vă comod cât vă povestesc despre o prietenă de-ale mele. Să-i spunem Emma. Emma a fost mereu Tipa Deșteaptă la școală. A avut familia perfectă — știți cu toții ce varză a fost familia mea! — și a ajuns

un adult care trăia o viață ce părea să aibă toaaaate semnele unei povești de succes: o carieră bună, o casă frumoasă, un soț iubitor. Dar ce s-a întâmplat când Emma, care era obișnuită să-i meargă totul bine, a pierdut două dintre aceste trei lucruri? N-a făcut față. S-a prăbușit complet.

Asta fiindcă Emma nu fusese niciodată, de fapt, pe Drumul Puterii. Doar acceptase o versiune iluzorie a acestuia, iar când a eșuat, s-a trezit complet pierdută. Dacă Emma ar fi fost nevoită să muncească pentru oricare dintre lucrurile pe care le avusese, ar fi avut Miezul din Titaniu despre care am vorbit în capitolul al patrulea, însă n-a fost așa. De asta nu trebuie să regretați niciodată că lucrați din greu asupra propriei persoane! Altfel, puteți ajunge ca Emma (repetați după mine: Nu fi ca Emma!).

Deși sunt furioasă, când citesc ultimul rând izbucnesc într-un hohot de râs oripilat.

Să-mi bag picioarele, nenorocita asta o să vândă tricouri pe care scrie Nu fi ca Emma!

Deci asta e părerea lui Chess despre mine. Sunt o femeie care n-a muncit pentru nimic și care, atunci când lucrurile nu merg bine, se pierde și se prăbușește complet. Probabil că toată vacanța asta n-a fost decât o ocazie de a mă observa într-un habitat nou, de a mai strânge câteva anecdote despre Amărâta de Emily — pardon, de *Emma* — pentru căcatul ei de *carte*.

Merg și mai jos în document, cu speranța bolnavă c-a mai scris despre mine. Vreau să citesc tot, să absorb și ultima picătură de otravă; e un impuls pe care nu mi-l înțeleg, dar nici nu îi pot rezista.

Însă nu mai e nimic. Spațiu gol. Apoi ajung jos de tot.

Când se gândesc la Vila Rosato — dacă se gândesc vreodată la ea —, cei mai mulți oameni au în minte crima: acolo a fost ucis Pierce Sheldon în 1974.

Într-un fel, mă doare și mai tare, dar, în același timp, mă străbate un fior de ușurare aproape

amețitor. Am avut dreptate. Nu sunt nebună. Oho, a fost deșteaptă, a ascuns-o în documentul ăsta, dar eram sigură, să-mi bag picioarele dacă nu eram sigură, și poate că satisfacția asta e amară, dar e cât se poate de reală.

Citesc în continuare, propria respirație vâjâindu-mi în urechi. În primul paragraf sunt doar chestiile de bază, povestea crimei, cine era în vilă în vara aia, care erau legăturile dintre ei. E destul de plictisitor, de fapt, o relatare insipidă, urmată de niște date trecute cu liniuțe. Încă nu e ceva coerent, nu-mi dă senzația că citesc o carte.

Dar trec mai departe și-mi atrag atenția două paragrafe de pe pagina următoare.

Vara petrecută la Vila Rosato ar fi trebuit să-i relanseze lui Noel Gordon cariera muzicală, iar Pierce Sheldon ar fi trebuit să se bucure de succes alături de el. Femeile care îi însoțeau se aflau aici doar ca să-i privească admirativ, ca să-i adore, ca să le spună cât de talentați sunt și ca să furnizeze partea de sex din ecuația sex, droguri și rock-and-roll. *Atotputernicul mit al muzei, nu? Însă, în realitate, tocmai femeile astea, Mari Godwick și Lara Larchmont, sunt cele care ne-au lăsat două opere de artă de-a dreptul emblematice. Să fie o ironie tragică sau dreptate poetică?*

Poate că însăși Lara Larchmont a știut răspunsul. Dacă ați suferit vreodată din dragoste, ați ascultat Aestas, *n-am nicio îndoială! Dar analizați cu atenție versurile ultimei melodii,* Amurg. *Titlu plictisitor, cântec genial, iar ultima strofă zice așa:*

Lumina ta s-a stins încet, / dar tot mai crezi că-i orbitoare

Degeaba întinzi vechea capcană / a vorbelor înșelătoare

Tu crezi că soarele răsare / în timp ce el se-neacă în mare

Demult, îți luminau cerul stelele cele mai sclipitoare / Și tocmai pe ele nu le vedeai, chiar nu înțelegi tu, oare?

Cât de des suntem stelele sclipitoare de pe cerul altcuiva, dar oamenii ăia n-ar fi în stare să ne vadă nici dacă ne-ar căuta cu telescopul? Și cum facem nu numai să ne găsim altă galaxie, ci și să ajungem supernove?

A ales o cu totul altă abordare decât mine. E clar că este o carte în stilul lui Chess și mă întreb dacă ea știe măcar să scrie altfel, după atâta vreme în care a făcut doar asta.

Dar...

Eu am ratat versul ăsta din *Aestas*. M-am concentrat atât de mult asupra lui Mari și a romanului *Lilith mânioasă*, încă nici nu mi-a dat prin cap să citesc cu mai multă atenție versurile scrise de Lara. Dar uite că Chess a găsit asta, o strofă care e clar că face referire la Pierce sau la Noel, sau — cel mai probabil — la amândoi. Ce alte legături or mai fi între album și cele petrecute în vara aia?

Dincolo de asta, ideea de bază pe care o formulează Chess e *bună*. Privind situația în ansamblu, incluzându-le și pe Lara, și pe Mari, Chess a descoperit o chestie la care eu nu m-am gândit, că muzele au devenit creatoare. Vreau să mai citesc, și nu ca să-mi satisfac vreo pornire sadică, ci pentru că mă interesează cu adevărat să văd ce mai spune.

Dar documentul Word se termină aici.

Lucru care mă enervează și mai tare.

Mă ridic de la calculator și simt că-mi tremură picioarele, dau să plec, însă îmi aduc aminte că trebuie să revin sus, la începutul documentului, unde lucra Chess. Și eu pot să fiu vicleană, mă felicit singură în timp ce ies din sufragerie, amețită de uluire.

Chess crede că sunt o ratată.

Chess îmi fură ideea pentru carte.

Dar, în același timp... mi-a plăcut mult ce am citit.

Urc scările tremurând și, când trec pe lângă una dintre oglinzile de pe hol, am impresia că figura reflectată în ea nu este a mea. Sunt palidă, cu excepția a două pete roșii pe obraji, ochii îmi sclipesc, buzele sunt strânse, conturând o linie aproape dreaptă.

Dacă aș ridica mâna și aș fi plină de sânge, aș arăta exact ca Victoria pe coperta cărții *Lilith mânioasă*, iar imaginea asta mă bântuie, e intensă, viscerală.

Și apoi, dintr-odată, știu unde sunt ultimele pagini ale lui Mari.

MARI, 1974 – ORVIETO

După o scurtă păsuire, ploaia își intră iar în drepturi, dar, de data asta, pe Mari n-o mai deranjează.

Colțișorul acesta din dormitor este al ei, aici scrie, și scrie mult în fiecare zi, așezată la birou, în timp ce, la parter, Pierce și Noel se iau la harță din nimicuri în legătură cu muzica pe care tot n-au compus-o, Johnnie stă bosumflat și zdrăngănește la chitară, iar Lara trece parcă plutind pe lângă toți și toate.

Însă Mari este ocupată cu Victoria, cu Somerton House și cu părintele Colin, simte cum urzeala se țese tot mai strâns.

A hotărât că o să-i spună *Lilith mânioasă* și își imaginează deja cum ar arăta titlul pe o supracopertă. Ca un omagiu adus mamei ei, firește, dar este și un titlu foarte bun pentru o carte despre femei, putere, trădare.

Supraviețuire.

A mai rămas doar finalul sângeros și cathartic, în care Victoria o să-i nimicească pe toți cei care i-au greșit. Mari îl vede în minte ca pe un film, dar amână să-l scrie, aproape ca și cum n-ar fi încă pregătită.

Ploaia răpăie în geam când lasă stiloul din mână și se ridică, apăsându-și mijlocul cu palmele. A slăbit iar, uită să mănânce la prânz, uneori sare și peste cină, iar acum îi chiorăie burta, amintindu-i că a trecut ceva timp de la ultima masă.

Speră să-și poată face un sandvici și apoi să revină la lucru fără să se vadă cu cineva, dar când ajunge pe hol, dă peste Johnnie și tresare. Se plimbă de colo-colo, parcă o așteaptă pe ea, iar Mari îi zâmbește, ușor surprinsă.

— Salutare, Johnnie.

El face un pas în față, agitat.

— Speram c-o să cobori. Am impresia că nu ne mai vedem aproape deloc.

— Am lucrat, îi răspunde făcând un semn spre etaj.

Johnnie dă din cap, însă gestul e un pic cam sacadat.

De asta îl tot evită pe Johnnie cam de-o săptămână. În ultima vreme, pare că este drogat în permanență, iar Mari găsește chestia asta plictisitoare și enervantă. O tolerează, din când în când, la Pierce, dar n-o va accepta și de la altcineva, nici măcar de la Johnnie, iar acum speră să poată trece pe lângă el, să-și ia mâncarea și să revină la lucru.

Însă îi aține calea, privind-o rugător, cu ochii umezi.

— Mi-a fost dor de tine în săptămânile astea din urmă, îi spune, iar glasul îi este atât de tânguios, încât o înduioșează.

Își aduce aminte cum au stat prima oară împreună lângă lac, cum se gândea ea atunci că e plăcut să fie admirată de un băiat.

— Johnnie, începe, punându-i mâna pe braț.

Este un gest de afecțiune prietenească, dar e clar că el îl ia ca pe o ocazie.

Se repede și o sărută.

E un sărut stângaci, mai mult entuziasm decât tehnică, iar Mari este luată prin surprindere, așa că, pentru o clipă doar, îl lasă.

Dar situația e neplăcută, se simte ca și cum își sărută fratele mai mic sau așa ceva, apoi se trage în spate, luându-i obrajii în mâini.

— Johnnie, rostește blând.

Se așteaptă ca el să ridice din umeri ghiduș, aproape timid.

Trebuia să-ncerc, ar zice el și pe urmă ar râde amândoi. Poate c-o să fie un pic jenat, dar n-o să-i pară rău, de fapt.

Le vede pe toate atât de clar cu ochii minții, încât e nedumerită când expresia lui Johnnie devine aspră, iar el o apucă de mâini.

— Mda, mârâie el. *Johnnie.*

În inflexiunile vocii lui se simte o amenințare urâtă, Mari îl fixează cu privirea în timp ce Johnnie o împinge departe de el.

— Deci te culci cu Noel, cu imbecilul ăla de Pierce probabil c-o să te măriți, deși i-a tras-o surorii și din cauza lui s-a sinucis nevastă-sa, dar eu sunt *doar Johnnie,* nu? Cum a zis Noel? Ah, da. *Ca un cățel.*

— Nu despre asta...

O întrerupe, clătinând din cap:

— Lasă, nu-mi zice că nu despre asta e vorba. La dracu', doar văd și eu!

Face un semn, arătând agresiv cu degetul în direcția camerelor din față, unde probabil că se află Pierce.

— Se poartă cu tine ca un rahat, iar tu n-ai tupeu să-l părăsești că, dacă-l părăsești, tre' să recunoști că totul a fost degeaba, nu? Că ți-ai distrus familia *și* pe soția lui, care nu greșise cu nimic, doar pentru un cretin care nu merită.

Cuvintele se revarsă ca un fluviu furios, toate îi fac rău, iar Mari se uită la bărbatul ăsta pe care credea că îl place, la bărbatul ăsta pe care credea că îl înțelege, și își dă seama că e un străin.

Iar cel mai grav este că e conștientă că el are dreptate. Da, acum suferă și se poartă ca un idiot, dar nu se înșală.

A renunțat la tot când a plecat cu Pierce. Nu poate da înapoi, poate să meargă doar înainte. Și, oricât de mult urăște lucrul ăsta — Doamne, cât îl urăște uneori! —, chiar îl iubește pe Pierce.

Îl va iubi întotdeauna.

Se aude un zgomot din bucătărie, iar când se uită să vadă ce este, Mari își dă seama că Elena i-a urmărit în tot timpul ăsta. Se preface că se uită în altă parte, mutându-și imediat privirea spre punga

de cumpărături pe care o descarcă, dar e roșie în obraji și îi tremură mâinile.

Încă o poveste pentru localnici, își spune Mari, despre vedetele desfrânate care stau în vila de pe deal.

— Johnnie, spune acum, ridicând mâinile spre el. Te rog, nu face așa.

Furios, el se șterge la gură cu mâna și se îndepărtează, apoi se întoarce fulgerător, cu o privire sălbatică. Mari face un pas în spate.

Johnnie i s-a părut întotdeauna un tip dulce, fermecător și copilăros și nu știe dacă e așa din cauza drogurilor, dar își dă seama că, în clipa asta, îi e frică de el.

— M-am interesat de el. De iubitul tău. Am sunat niște prieteni de acasă și se pare că unul o știa pe nevastă-sa.

E ultimul lucru la care se aștepta, e năucită.

— Pe Frances?

Dă din cap și face iar gestul ăla furios, trecându-și mâna peste buze.

— Mda. Prietenul meu Tom. A fost coleg de școală cu fratele lui Franny. N-a cunoscut-o așa bine, dar zice că era o tipă de treabă. Își iubea familia, ar fi putut să aibă o viață fericită. Numai că, într-o noapte, ea și niște prietene de-ale ei au plecat pe ascuns la Londra, la concertul unuia.

Lui Mari i se strânge inima. Știe povestea asta. I-a spus Pierce versiunea lui, că Franny își mințise pentru prima oară părinții ca să meargă într-un club din Soho. Că Pierce cântase în noaptea aia. Că o văzuse în fața scenei, machiată prea strident și îmbrăcată cu o rochie care nu-i venea bine, fiindcă era împrumutată de la o prietenă, și cât de frumoasă i se păruse.

Cât de tristă.

Fără să vrea, Mari și-a imaginat de multe ori scena aceea, s-a întrebat dacă, după spectacol, el îi luase fața în mâini, așa cum făcuse cu ea.

Cum am trăit atât de mult fără să te cunosc?

— Și uite-așa, Franny nu se mai întoarce la internat. Familia își iese din minți de griji, sună peste tot după ea, dar, e clar, a fugit cu nenorocitul ăla. S-a măritat cu el în Scoția și pe urmă a lăsat-o gravidă. Și ce a făcut în momentul în care i-a ieșit altă fată-n cale, hm? A șters-o, a zis că Franny a devenit cam plictisitoare, că nu mai avea chef să fie căsătorit, că voia să fie liber. Că voia asta și pentru *ea*. Păi, acum e liberă, nu? Și toate astea pentru un puțoi care nici măcar n-a iubit-o cu adevărat, doar c-a fost ea fraieră și a pus botul la vrăjeala lui de căcat.

Mari clatină din cap, însă înainte să apuce să spună ceva, îl vede pe Pierce venind spre ei, cu pumnii încleștați.

— Ce-ai zis despre Franny?

Johnnie se întoarce fulgerător, iar Pierce ajunge lângă ei, cu o expresie cumplită, furios cum nu l-a mai văzut Mari niciodată.

— M-ai auzit foarte bine! se răstește Johnnie. Crezi că ești Dumnezeu pe Pământ, fiindcă știi să cânți la căcatul ăla de chitară, dar nu faci decât să-ți bați joc de tot. I-ai nenorocit viața nevesti-tii, le-o nenorocești lui Mari și Larei, acum și mie! I-ai zis lui Noel să nu mă lase să cânt pe album, că *nu-i locul meu acolo*. Credeai că nu te-am auzit, hm? Probabil ai și uitat că eram de față. Ce vrăjeală snoabă de căcat mai e și asta cu locul?

Johnnie își trece mâna pe la nas, aproape trepidând de nervi când îl țintuiește cu privirea.

— Mda, ce să zic, poate n-am avut chef să ne strice atmosfera un nenorocit de dealer jegos, care știe doar trei acorduri de căcat, la asta te-ai gândit? i-o întoarce Pierce.

Johnnie lasă capul pe spate, râzând sardonic.

— Asta-i bună, frate, mai ales din partea ta! Îmi bați la ușă în fiecare zi să mă-ntrebi dacă mai am marfă, dar acum sunt *un nenorocit de dealer jegos*? Păi, uite că încă îi mai ești dator cu zece lire dealerului ăstuia jegos, labagiule! Sau, ce căcat,

pot să-ncep să-ți dau pe gratis, poate crăpi dracului odată. S-o saluți și pe doamna când vă vedeți, da?

Pierce s-a albit la față, se repede la Johnnie, care a ridicat deja pumnii strânși, iar Mari își aude vocea teribil de ascuțită când strigă:

— Încetați imediat! Amândoi!

Pierce îl înșfacă de cămașă chiar în clipa în care pumnul lui Johnnie îl izbește în falcă, scoțând un sunet înfiorător, de carne strivită, care îi întoarce lui Mari stomacul pe dos.

O aude pe Elena în bucătărie, țipă după Noel, iar Lara coboară scările, palidă, în pijama.

— Mari, ce se...

— Pierce, încetează! strigă iar Mari, încercând să-l apuce de umăr, dar el se întoarce brusc și violent și o trântește la podea.

Mari îl aude pe Johnnie răcnind, apoi încă o lovitură seacă, și pe urmă apare Noel — în viața ei nu s-a bucurat așa de tare să-l vadă pe Noel Gordon —, care, surprinzător de puternic, reușește să-l smulgă pe Johnnie de lângă Pierce.

— Potoliți-vă, în pula mea, amândoi! latră furios.

Nu mai e nicio urmă din farmecul lui nonșalant, a rămas doar simțul înnăscut al autorității pe care îl ai, firește, când familia ta e proprietara unor bucăți zdravene din Anglia.

Lui Johnnie îi alunecă tenișii pe podeaua din piatră, iar Pierce cade în genunchi, gâfâind, cu un firicel de sânge în colțul gurii. Se fixează unul pe altul cu privirea, dar nu mai fac nicio mișcare, iar o clipă mai târziu, Noel îi dă drumul lui Johnnie, pe care l-a ținut până acum de guler.

Pierce se ridică în picioare și pornește spre scări, ștergându-se de sânge. Își lasă o dâră stacojie pe obraz, dar nu pare să-i pese, urcă treptele câte două odată.

— Îmi bag picioarele, frate! îl aude Mari spunând. M-am *săturat* de casa asta de căcat.

— Atunci, n-aveți decât să plecați! strigă Noel după el.

Lui Mari i se strânge inima.

Nu. Nu pot să plece. Nu acum, când mai are atât de puțin și termină cartea. Dacă pleacă din casa asta, iar vocea Victoriei amuțește iar?

Nu poate permite să se întâmple așa ceva, nu acum, nu când este atât de *aproape*.

Când intră în camera lor, îl găsește pe Pierce furios și scoțând deja haine din șifonier și aruncându-le pe pat.

Ridică imediat capul când intră ea. Are ochii injectați.

— Cine mama mă-sii se crede puțoiul ăla, să vorbească el despre Franny? se răstește, dar nu așteaptă răspunsul. Habar n-are de nimic. Niciunul n-are habar. Am *iubit-o* pe fata aia, bine? Crezi c-am vrut să moară? Am vrut doar — mai aruncă o cămașă pe pat — să nu trăiască viața plictisitoare pentru care o pregăteau părinții ei de căcat. Ar fi trebuit s-o poată face și fără mine și nu e vina mea că n-a putut.

Mari are gura uscată, îi tremură mâinile și se apropie încet de Pierce, lipindu-și palmele de spatele lui. Arde, îi simte pielea fierbinte și se gândește la noaptea aceea lungă în care l-a ținut pe Billy lipit de ea.

— Liniștește-te, îi spune acum lui Pierce, dar el clatină din cap, făcând semn spre comodă.

— Strânge-ți lucrurile. Al dracului să fiu dacă mai stăm o noapte în spitalul ăsta de nebuni!

Lui Mari îi fug ochii spre caietul ei, deschis pe birou.

— Nu fi caraghios! îi zice, încercând să pară cât mai relaxată. Trebuie să mai stăm două săptămâni. Nu putem să ne luăm alte bilete, n-avem bani.

— Mă doare-n cur de bani, îi răspunde Pierce, începând să îndese lucrurile în valiză.

Mari nu poate să stăvilească hohotul de râs amar care o copleșește.

— Normal, normal că pe tine te doare-n cur! Eu sunt mereu aia care trebuie să se ocupe de chestiile astea, nu? Acum presupun că vrei să-l sun pe tata și să mă rog de el să ne ajute cumva.

Pierce înmărmurește, apoi se întoarce spre ea, respirând sacadat.

— Nu mi-a plăcut niciodată c-a trebuit să-i ceri bani tatălui tău...

— Dar nici nu te-a deranjat suficient de tare încât să câștigi tu niște bani. Și Doamne ferește ca Pierce Sheldon să se înjosească vreodată și să ceară bani de la propria familie.

Cu o mână tremurândă, Pierce arată acuzator cu degetul spre ea.

— Nu vrei să plecăm doar din cauza *lui*!

Face apoi semn cu degetul în jos, spre podea, spre parter, iar Mari apucă primul lucru care-i cade în mână, o geacă de-ale lui Pierce, și-o aruncă în el.

— Oh, da, clar, fiindcă singurul lucru care m-ar putea interesa e alt bărbat, altă sculă! scuipă ea.

Habar n-are dacă el se referă la Johnnie, la Noel — sau la amândoi — și, având în vedere cât de absurdă e ideea că ea ar vrea să rămână aici de dragul vreunuia dintre ei, nici nu catadicsește să-l întrebe.

— Ce alt motiv ar putea avea o fată ca să nu vrea să pornească brambura prin Italia, fără un ban în buzunar? Nu contează că eu chiar sunt *fericită* aici. Nu contează că eu chiar *lucrez* — nu c-ai fi observat măcar! Sau că m-ai fi întrebat. Sau că ți-ar *păsa*.

Pierce tace și o privește lung, cu o expresie atât de confuză, încât e aproape comic.

Arată de zici că tocmai i-a ars cineva una în cap, își spune Mari. Și își cam dorește să-i fi ars ea una.

— Tu chiar nu vrei să pleci.

Mari își încrucișează brațele la piept.

— Nu. Tu n-ai decât să pleci, dar eu rămân.

Așezându-se greoi pe marginea patului, Pierce își lasă capul în mâini, trăgând adânc aer în piept. Când ridică în sfârșit privirea spre ea, are lacrimi în ochi, dar se străduiește să zâmbească.

— Atunci, o să rămân și eu.

Undeva în Univers, o ursitoare taie firul, pecetluindu-i soarta.

În cele din urmă, mărturia Elenei Bianchi a fost cea care l-a condamnat pe John Dorchester. Adolescenta care fusese menajeră la Vila Rosato în vara aceea și care, s-a dovedit, fusese martora mult mai multor discuții tensionate și drame între locatari decât crezuseră ei. Mărturia Elenei a durat trei zile și a ținut instanța — și lumea întreagă — cu sufletul la gură. Grație ei, s-a aflat nu numai că Noel Gordon o lăsase însărcinată pe Lara Larchmont, ci și că Lara avusese în prealabil o scurtă aventură cu decedatul, Pierce Sheldon. Elena a mai făcut dezvăluiri și despre beții cumplite, certuri și hărțuieli meschine și, cel mai grav, despre o altercație fizică între Johnnie și Pierce, iscată după ce Elena i-a surprins pe Johnnie și Mari într-o ipostază pasională.

Firește, acestea au condus la convingerea fermă că toate cele petrecute în vara aceea au pornit, de fapt, de la sex. Zvonurile au început încă din timpul procesului și nu au mai luat sfârșit. Mari avea o aventură cu Johnnie; ba nu, se culca, de fapt, și cu Noel, și cu Johnnie — sau, și mai scandalos, era oare posibil ca Mari să fi descoperit că Pierce se culca și cu Noel?

Poate că, așa cum a insinuat Elena fără s-o poată opri avocatul, situația era de o natură mai curând fluidă, în care cei implicați făceau schimb de paturi, de parteneri — o veritabilă orgie care se petrecea în vecinătatea liniștitului orășel medieval Orvieto.

Ironia face că aceste cinci persoane, obișnuite să fie urmărite și examinate atent, păreau să fi uitat complet că în mijlocul lor se afla și un

om obișnuit, această tânără care avea să țină minte toate momentele intime cărora le-a fost martoră și care au condus, în cele din urmă, la o crimă brutală.

Elena s-a bucurat și ea de un fulgerător moment în lumina reflectoarelor. Datorită acestuia, a reușit să obțină o scurtă carieră de fotomodel, căsătorindu-se ulterior cu Giancarlo Ricci, fiul înstărit al directorului unei case italiene de discuri. S-a stins din viață în anul 1985.

Este, fără îndoială, o ironie a sorții că implicarea într-o întâmplare atât de tragică a avut darul de a-i îmbunătăți indiscutabil viața Elenei Bianchi.

Dacă și-a pus ea însăși problema în acest fel, nu a vorbit niciodată despre vreun regret. Dimpotrivă, părea să fi privit cu multă tărie ororile petrecute la 29 iulie 1974.

Într-un interviu luat la un an de la proces, Elena a fost întrebată dacă este de părere că instanța a dat verdictul corect. Răspunsul ei a fost tipic italian: *Erano tutti pazzi.*

Toți erau săriți de pe fix.

A. Burton, *Starul, scriitoarea și muzicianul ucis: Strania poveste de la Vila Rosato*, longformcrime.net

MARI, 1974 – ORVIETO

În seara aceasta de iulie, când se așază la birou ca să termine *Lilith mânioasă*, Mari nu știe că e ultima pe care o va petrece la Vila Rosato. Nu există niciun avertisment, niciun semn prevestitor de rele.

Această ultimă zi a fost chiar una dintre cele plăcute petrecute la vilă. Noel a plecat în oraș, susținând că merge să se arunce în fântâna Sfântului Patrick. Având în vedere că nu mai încearcă să se ascundă sau să se deghizeze, Mari bănuiește că vrea să se lase un pic admirat de localnici. Pierce își petrece cea mai mare parte din zi scriind în salonul de la parter. Lara e în camera ei, cântă, și deși Johnnie pare hotărât să se drogheze până nu mai știe de el, măcar e liniștit. Nu se mai uită urât la Pierce, nu se mai ceartă.

Una peste alta, e o zi bună, iar Mari se va bucura mai târziu la gândul acesta.

E trecut de miezul nopții când se stârnește furtuna, iar Mari e tot la birou, cu o lumânare aprinsă lângă ea. Aude niște voci pe holul de la parter, dar la început le ignoră, hotărâtă să nu se mai oprească din scris până nu termină cartea.

Victoria a ridicat privirea spre casă și a știut. În tot timpul acesta, crezuse că acela care o trăsese spre întuneric era Colin, dar întunericul fusese dintotdeauna acolo, în ființa ei. De asta iubea atât de mult casa, iar casa o iubea pe ea. De asta se afla acum aici: ca să-și înfăptuiască propria ruinare, dar și propria izbăvire.

Când a făcut un pas, iarba...

— Am și eu un cuvânt de spus în chestia asta!

Urletul lui Pierce răzbate de undeva de la parter și o face pe Mari să tresară, smulgând-o din lumea pe care a creat-o și aruncând-o înapoi în cea în care trăiește.

Dacă s-a luat iar la ceartă cu Johnnie...

Dar vocea care îi răspunde nu este a lui Johnnie.

— Pierce, ești beat, răsună vocea obosită a Larei.

Mari rămâne nemișcată, în așteptare.

— Nu mă asculți deloc, continuă Pierce. Nu înțelegi c-am putea... Am putea să fim fericiți cu toții, Lara. *Am fost* fericiți, nu? Înainte să-l pierdem pe Billy.

Când aude numele fiului ei, Mari se ridică de la birou, iar când ajunge la jumătatea scării, îi vede deja pe Pierce și pe Lara în holul de lângă ușa principală. Lara cânta un pic mai devreme, acum ține ușor chitara de gât, sprijinindu-și-o de picior.

— Încetează, îi spune lui Pierce, și du-te la culcare! Vorbim mâine-dimineață despre asta.

Lara încearcă să treacă de el chiar în clipa în care un trăsnet zguduie casa, însă Pierce o apucă de umeri, oprind-o. Chitara cade pe jos cu un bufnet surprinzător de puternic și Lara se uită imediat după ea, însă nu încearcă să scape din strânsoarea lui Pierce.

— Știi c-am vorbit cu mama lui Frances aseară? Zice că-l țin pe Teddy la ei. Zice... zice că, dacă e nevoie, o să apeleze la tribunale și că tata — propriul meu tată, băga-mi-aș picioarele — o să le plătească avocații. Cică nepotu-său merită o viață mai bună, o viață *mai stabilă* decât cea pe care i-o ofer eu.

Mari nu știa asta. Pierce a fost abătut azi, dar ea habar n-a avut că era din cauza familiei lui Frances, că au hotărât să-i ia băiețelul.

Însă îl vede cum plânge, încercând s-o manipuleze pe Lara să păstreze copilul din pântec — și nu-i poate învinui de nimic.

Ar trebui să-l țină pe Teddy la ei și să aibă grijă să fie mereu în siguranță, își spune ea. *Mai în siguranță decât a fost Billy.*

Dacă n-ar fi fost atât de săraci, dacă ar fi lăsat-o Pierce să-l ducă la doctor...

— Îmi pare rău, îi răspunde Lara, întinzând mâna și mângâindu-l ușor pe păr. Chiar îmi pare rău. Dar nu-l poți înlocui pe Teddy cu copilul meu. Nu-l poți înlocui pe Billy cu copilul meu.

Mari mai face câțiva pași, simte nevoia să intervină, apoi Pierce spune:

— Dar ar putea fi și copilul *meu*, Lara. Și asta ar trebui să conteze, ce dracu'!

Timpul se scurge mai încet, iar Mari vede că Lara o observă, în sfârșit, peste umărul lui Pierce. Suferința de pe chipul Larei e suficientă ca să-și dea seama că este adevărat.

Sau, cel puțin, că ar putea fi adevărat — și asta e la fel de grav.

Pierce urmărește privirea Larei, întoarce capul și o vede pe Mari.

I se schimbă expresia și întinde o mână spre ea.

— Vino aici, iubito.

Mari își aduce aminte de noaptea aceea, cu câteva săptămâni în urmă: altă furtună, altă mână întinsă, iar ea se gândise atunci că ar putea trăi totuși în lumea lui Pierce.

Dar acum nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu lumea lui, doar clatină din cap și-și duce mâna tremurândă la gură, de-abia abținându-se să nu urle de durere.

— Mi-ai promis, reușește în cele din urmă să rostească.

Dar vorbește cu Lara, nu cu Pierce.

— Mi-ai *promis* că n-o să se mai întâmple niciodată.

— Mari, rostește Lara.

Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji, iar holul e luminat brusc de sclipirea unui fulger. Mari tresare speriată.

— O să fie bine, zice Pierce. O să fac eu să fie bine.

Pășește înainte, mai degrabă se împleticește în față, iar Mari vede scena desfășurându-se cu încetinitorul, piciorul lui gol ajunge pe gâtul

chitarei Larei, degetele i se strâng un pic când se împiedică, apoi se aude un scrâșnet cumplit, iar lemnul plesnește, se văd așchiile șocant de albe pe fundalul lemnului întunecat. Corzile protestează cu un zbârnâit, dar e prea târziu, chitara e mutilată.

Mari se uită îngrozită la Lara.

A văzut de-a lungul timpului nenumărate expresii pe chipul surorii ei, dar aceasta e nouă. Nu e suferință. E ceva și mai profund. E ceva animalic, ceva instinctiv, iar Mari își aduce aminte, o vede pe Lara stând în salon, pe Lara așezată pe malul heleșteului, Lara pe marginea căzii, iar în toate momentele astea a avut mereu chitara alături. E drept că Mari n-a iubit-o mereu pe Lara, dar Lara își iubea cu adevărat chitara și chiar o folosea.

O folosea pentru ceva important, ceva valoros. Ceva pentru sine.

Și acum, ca atâtea alte visuri ale Larei — și ale lui Mari, până la urmă —, zace sfărâmată sub piciorul lui Pierce.

Cu toate astea, Mari crede că l-ar putea ierta. În definitiv, e un accident cretin, n-a făcut-o intenționat. E beat și obosit, toți sunt tulburați, Mari ar putea să-l ierte, așa cum l-a iertat pentru toate celelalte.

Apoi Pierce izbucnește în râs.

E un sunet ascuțit, pătrunzător și supărător, iar Mari se pune în mișcare fără să-și dea măcar seama.

— Oprește-te! urlă la el, coborând scările în fugă și începând să-l lovească cu palmele peste piept.

Dă în el mai tare decât ar fi vrut, dar, în același timp, nici nu dă suficient de tare, nici pe departe, inima îi clocotește de furie.

El se clatină iar, li se întâlnesc privirile, Pierce face ochii mari, nu înțelege ce se întâmplă, cade pe spate, iar Mari nu va uita niciodată sunetul

acela, în clipa în care capul lui se lovește de piatră, cât va trăi n-o să-l uite.

Își dă seama imediat că e grav. Pierce zace pe jos, amețit, duce instinctiv mâna la ceafă, dar îi e zguduită de spasme, ca smucită de o forță nevăzută, iar ochii lui albaștri și frumoși se dau peste cap, tot trupul îi e zgâlțâit de convulsii.

— O, Doamne, o, Doamne! țipă Lara.

Mari nu-și dorește decât să se oprească, vrea ca Pierce să nu mai scoată sunetele astea înfiorătoare, să nu se mai zgâlțâie așa...

Lângă ușa de la intrare este o statuetă pe un postament. E mare, din piatră masivă, un bărbat gol, bine făcut, care ține în mână o harpă, și Mari o apucă acum cu amândouă mâinile, îi simte greutatea, pare imposibil de grea.

Dar iată că nu e imposibil, de fapt. O trage de pe postament. Lara s-a lăsat la podea, suspină, dar Mari nu se poate opri.

Izbește cu statueta o dată, izbește încă o dată și o vede pe Frances intrând în lacul ăla cu buzunarele pline de pietre, se vede pe ea, o vede pe Lara, prizoniere pentru totdeauna în triunghiul ăsta bolnăvicios, îi vede pe Billy chinuindu-se să respire și pe Pierce zicând *Lasă că se face bine, nu-ți mai face griji*, dar nu s-a făcut bine, nimic din ce a spus Pierce nu s-a transformat vreodată în realitate.

Nimic din ce a promis nu a fost adevărat.

Când se sparge statueta, în cele din urmă, Pierce nu se mai mișcă de mult, iar Mari răsuflă atât de greu, că parcă s-ar sufoca de plâns.

Chiar plânge, își dă apoi seama, lacrimile și sângele i se amestecă pe obraji.

Lara e tot ghemuită pe jos, are chipul cenușiu, ochii mari, iar când ridică privirea spre Mari, pe fața ei se citește un soi de venerație.

— Ce facem acum? întreabă ea, iar Mari se bucură mult, nespus de mult că a folosit pluralul.

Rămân amândouă pe loc și Mari se gândește cât de liniște e acum în casă. Noel e plecat, sigur, dar Johnnie...

Unde e Johnnie?

Îl găsesc leșinat pe canapea, s-a drogat până și-a pierdut cunoștința, iar Mari înțelege acum ce trebuie să se întâmple. Înțelege de ce este Johnnie aici.

Ea este inevitabilă, își spusese Pierce în vis. Și avusese dreptate. A fost inevitabilă.

Și ce se întâmplă acum e tot inevitabil.

După ce îl mânjesc pe Johnnie cu sângele lui Pierce, după ce Mari sparge statueta în bucăți și mai mici pe care le lasă pline de sânge la picioarele lui Johnnie, ea și Lara se duc sus.

Mari încă mai e murdară de sânge pe mâini, dar Lara o ia oricum de mână, merg împreună, tăcute, în baie.

Mari dă drumul la apă în cadă, Lara îi ia rochia, cea neagră cu flori roșii pe care și-a cumpărat-o data trecută când au venit în Italia.

Pierce a tachinat-o că florile arătau ca niște pete de sânge, dar se înșelase. E convinsă acum, fiindcă sângele lui e peste tot pe rochie și e închis la culoare, vâscos, nu seamănă deloc cu macii roșii.

Mari se spală, având grijă să nu rămână nici măcar un strop de sânge.

E ciudat, dar nu-i deloc îngrijorată. O are pe Lara, iar Lara o are pe ea. Johnnie și Pierce s-au certat acum câteva zile. Johnnie habar nu are pe ce lume e, Johnnie e plin de sânge, Johnnie are statueta spartă lângă el.

Mari o să scape nepedepsită, o știe deja.

Ceea ce nu știe, ceea ce nu are cum să știe acum este că și dacă nu ești bănuit niciodată de crima pe care ai comis-o, tot nu înseamnă că ai scăpat nepedepsit.

Dar, în noaptea asta, își pune niște haine curate și se întoarce în camera ei, închide ușa.

Ploaia se întețește, dar Mari nu o aude, este în Somerton House, unde Victoria își împlinește răzbunarea sângeroasă.

Termină de scris chiar când răsare soarele. Dincolo de fereastră, primele raze ale noii zile luminează cerul, izgonind furtuna din noaptea care a trecut.

Sfârșit, scrie Mari, iar în acel moment se deschide ușa de la parter și, o clipă mai târziu, Noel începe să țipe.

CAPITOLUL DOISPREZECE

A doua zi nu ies din cameră. Îi spun lui Chess că nu mă simt bine, iar ea pare dispusă să accepte explicația asta.

Dar corpul mi-e în regulă. Sufletul e, dintr-odată, cam hărtănit. Nu știu dacă e din cauza lucrurilor pe care le-a scris Chess despre mine ori din cauza minciunilor ei, ori fiindcă nu mi-am revenit încă după ce am citit ultimul capitol al lui Mari, dar nu mă simt în stare să stau față în față cu ea și să mă prefac că totul e în regulă.

Așa că zac în pat, ascult *Aestas* pe telefon și recitesc mărturisirea lui Mari la nesfârșit.

A fost o prostie să nu mă gândesc la albumul ăsta muzical așa cum m-am gândit la roman. Poate că m-am simțit atrasă mai curând către Mari, fiindcă sunt și eu scriitoare, sau poate fiindcă, atunci când am căutat-o pe Lara pe Google, mi s-a părut că are ceva ușor respingător.

Ceva din zâmbetul ei luminos m-a dus cu gândul la Chess.

Dar nu-i corect față de Lara. Și nici față de Mari. Au venit la vilă în vara aceea în calitate de muze, și asta în cel mai bun caz, ca parazite — în cel mai rău caz, fiindcă așa le vedeau bărbații din viața lor. Doar așa *le puteau* vedea.

Și iată ce au ajuns ele între timp.

Așadar, *Aestas* și Lara sunt la fel de importante pentru poveste, iar asta înseamnă că trebuie să mă pun pe citit și pe ascultat. Am mare nevoie de alte indicii, orice semn care să-mi arate adevărul despre vara aceea și sper să găsesc ceva în versurile Larei.

E mai dificil cu muzica, limbajul e mult mai metaforic, cu înflorituri, legăturile nu sunt la fel

de clare, dar descopăr — sau am impresia că descopăr — câteva.

Prima melodie, *Lanțul de aur*, este, fără îndoială, despre relația bolnăvicioasă dintre Pierce, Mari și Lara și mi se pare evident că *Pasăre de noapte* este despre Mari. Chess a stabilit deja că *Amurg* este despre Noel, despre Pierce sau despre amândoi.

Dar vreau mai mult de atât. În *Lilith mânioas*ă este groaza, e sângele, inima lui Colin este în mâinile Victoriei, la propriu, și acum înțeleg totul mult mai bine. Mari nu putea spune adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu Pierce, despre ce a făcut, așa c-a pus-o pe Victoria să vorbească în locul ei.

Oare Lara a făcut la fel în cântece? Ar fi vrut să facă asta? Nu știu decât povestea lui Mari, cum a văzut ea lucrurile. Poveștile se schimbă în funcție de omul care ți le istorisește.

Uite cum m-a văzut Chess pe mine. Eu n-am recunoscut versiunea mea din manuscrisul ăla, dar asta nu înseamnă că e greșită, până la urmă, nu? E doar perspectiva lui Chess, partea ei din poveste. Nu arată ea însăși în ochii mei altfel decât o vede restul lumii?

Când se încheie albumul, îl iau de la capăt, iar în cele din urmă îl pun pe butonul de „Repeat All", ca să ascult *Aestas* în buclă.

Cred că e posibil să fie ceva în *Ultimul la petrecere*, un fragment care zice așa: *Te văd ieșind pe ușă / asurzitoare-i muzica, dar ochii tăi-s atât de triști / oare ți-e și ție dor de mine? / Te caută vreodată fantomele pe care le-am știut?*

În timp ce notez versurile astea într-un carnet, îmi flexez degetele mâinii libere, mi-a luat-o pulsul razna. Îmi dau seama că vreau să povestesc cuiva despre ce am descoperit. Vreau să facem schimb de opinii, să spun ce am găsit în hârtiile lui Mari, să explic că povestea crimei de la Vila

Rosato este mult mai complicată decât s-a bănuit vreodată.

Și chestia cea mai bolnavă este că nu vreau să-i povestesc *cuiva.*

Vreau să-i povestesc lui Chess.

Chiar și după tot ce s-a întâmplat.

E singura care înțelege, singura care va pricepe de ce este așa de important. Și ea o să facă alte legături, o să găsească alte perspective din care poate fi privită povestea.

O să ți-o ia, îmi spune altă parte a creierului. *E povestea ta. Cu hârtiile astea, dacă le poți dovedi autenticitatea, n-o să primești o plată amărâtă de 10 000 de dolari, ca pentru o carte polițistă ușurică, o să primești avansul pentru un contract de milioane de dolari. Îți plătești avocatul. Îți iei alți avocați și mai fioroși și îți păstrezi toți banii câștigați pentru totdeauna.*

Așa că înăbuș pornirea caraghioasă, copilărească de a da fuga la cea mai bună prietenă și de a-i destăinui toate secretele mele. În schimb, continui să ascult *Aestas*, iau notițe și, mai târziu, adorm și visez, însă visele-mi sunt pline de vărsare de sânge, de țipete, e și Chess acolo — cumva, e mereu acolo.

Nu o pot ocoli la nesfârșit și, după ce ascund hârtiile lui Mari și mai bine decât înainte, a doua zi dimineață cobor la micul-dejun.

Am hotărât că o s-o pun în fața adevărului. O să-i zic ce-am găsit, ce am citit. Nu se poate supăra, având în vedere că ea mi-a făcut exact același lucru, ce naiba, și trădarea ei e mult mai gravă decât a mea.

Când ajung la parter, Chess este în bucătărie, vorbește la telefon și tocmai mă pregătesc s-o întrerup, când mă oprește ceva.

Poziția corpului.

Lumina dimineții desenează un halou în jurul ei, arată de parcă are 16 ani din nou. Are un picior pus în fața celuilalt, capul ușor aplecat spre

urechea la care ține telefonul, iar cu mâna liberă se joacă, absentă, cu gulerul tricoului.

— Păi, m-aș îngrijora dacă *nu* ți-ar fi dor de mine, spune.

Apoi răspunsul venit de la celălalt capăt al firului o face să râdă.

— Iubitule, știi că treburile astea durează! zice și aproape că toarce, cu vocea mustind de promisiuni.

Mă retrag încet din bucătărie, nu apucă să mă vadă.

Din câte știu eu, Chess nu se vede cu nimeni, dar nu e chiar de neconceput să existe un tip despre care să nu-mi fi spus. Chess n-a mai avut o relație serioasă de mult timp, dar sunt întotdeauna bărbați care gravitează în jurul ei. Probabil că ăsta e unul dintre ei.

Dar aproape că șoptea, se străduia să vorbească încet. Ca și cum s-ar ascunde de mine.

De ce?

Și mai e ceva. Sună a nebunie, dar felul în care vorbea, pe furiș, mă duce cu gândul la momentele în care intram peste Matt și îl surprindeam vorbind la telefon exact așa, în șoaptă. O intimitate clandestină la care eu nu puteam lua parte.

Nu e o comparație plăcută, dar mi se fixează în creier și n-o mai pot lăsa în pace, îmi vine s-o zgândăr ca pe un dinte care doare.

Când Chess iese în sfârșit din casă, eu sunt instalată lângă piscină. Mă prefac că citesc *Lilith mânioasă*, deși acum pot spune c-o știu deja pe dinafară.

— Ai apărut! exclamă bucuroasă. Mi-a fost dor de tine.

Mă uit la figura ei zâmbitoare și mă gândesc: *Mincinoasă mizerabilă!*

Dar îi zâmbesc și eu.

— Și mie! Dar acum mă simt mai bine, așa că vreau să profit un pic de soare în ultimele zile de

vacanță.

— Uf, știu. Îți vine să crezi că mai avem doar o săptămână?

— Nicio vară n-a mai trecut așa de repede.

— Așa e când îți petreci vacanța cu cea mai bună prietenă, îmi răspunde, iar eu scrâșnesc din dinți și zâmbesc.

— Mda. Și cine era la telefon?

Chess tocmai se pregătea să intre înapoi în casă, dar acum se oprește și se întoarce spre mine.

— Ce?

— Mai devreme, când am coborât, vorbeai la telefon.

Zi-mi că era vreun tip cu care te vezi. Zi-mi că era vreun tip care încearcă să te convingă să vă vedeți. Numai nu mă minți! Dacă mă minți, o să trebuiască să mă-ntreb de ce o faci.

— Ah!

Face un gest expeditiv cu mâna.

— Era doar mama. Știi cum e Nanci, nu vrea nimic de la mine până când, brusc, vrea *totul* de la mine. Beau a rămas în urmă cu ratele pentru apartament, așa că iar sare Chess să-i salveze!

Cu degetele încleștate pe *Lilith mânioasă*, mă uit după ea până intră în casă.

*

Seara mergem în salon, pe care am început să-l consider camera *noastră*, și stăm pe canapele față în față. Ascultăm iar muzică, *Aestas*, bineînțeles, dar Chess scrie de zor la calculator, în timp ce eu citesc câte ceva pe telefon. Avem vinul pe masă, dar niciuna dintre noi nu bea, iar eu mă tot uit pe furiș la ea.

În după-amiaza asta mi-a răspuns Rose. Câteva rânduri, îmi spune că n-au căutat-o avocații lui Matt și, deci nu le-a pomenit nimic despre ideea pentru cartea mea cea nouă.

I-am citit mesajul de trei ori, pe urmă l-am șters.

Nu se poate să fie Chess. Nu se poate să fie Chess și Matt. Ce dracu', n-are niciun sens. Tipul cu care a fost înainte de Nigel lucra pentru un fond de investiții, conducea un McLaren și avea iaht. Pe Matt l-a apucat răul de mare când am fost într-o croazieră în Cabo San Lucas.

De vină sunt hârtiile lui Mari, m-au afectat, m-am gândit prea mult la toată nebunia aia cu ea, Pierce și Lara. Din cauza asta o suspectez acum pe Chess.

Sau poate că doar caut un motiv în plus să mă supăr pe ea. Ceva concret și perfect justificat, ceva care să sune mai puțin meschin decât: *Ai fost rea cu mine în cartea ta!*

Dar ăsta e ultimul lucru pe care ar trebui să mi-l doresc, fiindcă nu sunt sigură că aș supraviețui, dacă ar fi adevărat. M-a durut trădarea lui Matt, dar să-mi facă Chess așa ceva...

Asta mi-ar fi fatal.

În seara asta e furtună, prima furtună în toată regula de când am venit în Italia, și deși am pornit toate luminile din cameră, am aprins iar și câteva lumânări. Ar trebui să fie o atmosferă tihnită, să stăm liniștite la adăpost în timp ce afară plouă, dar nici gând.

Mă ridic în fund și las telefonul deoparte.

— Pot să te întreb ceva?

Chess închide laptopul și mă privește, ridicând din sprâncene curioasă.

— Orice, Em.

— Dacă faci tricouri cu *Nu fi ca Emma!*, primesc și eu o parte din profit?

Spre lauda ei, nu se preface că nu știe despre ce vorbesc și nici nu încearcă să schimbe subiectul cu vreo glumiță isteață.

Doar oftează și își încrucișează brațele, iar brățările îi zornăie la încheieturi pe sub cardiganul care pare să fie făcut din eșarfe.

— Ai vrut să fim chit sau ceva? Eu ți-am citit textul, așa că l-ai citit și tu pe al meu?

— Cam așa ceva, recunosc.

Pe figura ei apare umbra unui zâmbet.

— Dacă te consolează cu ceva, să știi că l-am scris în noaptea de după ceartă. Când mi-ai zis că nu vrei să scrii cartea cu mine. Mă simțeam jignită și eram plină de draci, așa că asta am scris. Aveam de gând să-l șterg.

— Dar asta crezi? insist eu.

Chess lasă capul pe spate, trăgând adânc aer pe nas.

— Uneori...? Da, Em, uneori chiar cred că-ți îngădui să renunți prea repede. Și ce dacă a plecat Matt? Și ce dacă nu-ți mai place să scrii despre crimele de la concursul de cofetari sau de mai știu eu unde? Chestiile astea n-ar trebui să-ți dea peste cap toată viața. Identitatea.

— Nu e vorba doar...

Mă opresc brusc, fiindcă Chess își schimbă poziția, își întinde picioarele pe măsuța de cafea și lumina cade pe brățara de la gleznă pe care am observat-o și acum două seri.

Atunci era mai întuneric și nici n-am apucat s-o văd ca lumea. Acum, e aprins candelabrul, Chess are niște pantaloni mai evazați și văd clar bijuteria.

De fapt, nici nu e prima oară.

Un lanț delicat din aur, un medalion micuț, un *M* cu înflorituri, nu foarte diferit de *M*-ul scrijelit pe geamul de sus, însă de data asta nu vine de la Mari.

M de la Matt.

Chess surprinde exact clipa în care pricep și se ridică în picioare.

— Emmy...

Acum știu la ce se referă oamenii când spun c-au văzut roșu în fața ochilor, fiindcă e ca și cum nu mai știu nimic din ce e în jur, văd doar un

stacojiu-deschis, îmi simt inima bubuind în urechi, în gât, în stomac.

Nu mai gândesc.

Mă reped la ea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Chess se ferește mult mai rapid decât aș fi crezut.

N-a făcut degeaba atâta Pilates.

Dar dacă ea mizează pe agilitate, eu mizez pe o furie oarbă, iar când încearcă să fugă spre ușă, o prind de toate straturile alea de căcat în care se îmbracă, trag zdravăn de ce apuc, iar Chess se împiedică și cade peste mine.

— Ai înnebunit! țipă și încearcă să scape de mine plesnindu-mă peste mâini.

Sincer, în momentul ăsta chiar simt că am înnebunit.

Mă gândesc la Mari, care a dat jos statueta aia și l-a lovit pe Pierce, înțeleg cum a reușit. Poți să iubești un om, dar să fii atât de furios pe el, încât urletele din capul tău să amuțească doar atunci când ai mâinile pline de sângele lui.

Ne prăbușim pe podea, lovesc cu cotul măsuța de cafea și aud cum cad paharele cu vin, lichidul roșu se varsă pe covor, dar Chess izbutește să scape din strânsoarea mea, lepădându-se de unul sau două dintre straturile de haine.

Se întinde spre telefon, dar pun mâna pe el înainte să ajungă ea și îl izbesc de perete cât pot de tare. Chess se întoarce spre mine cu ochii măriți de spaimă.

Stăm amândouă pe covor, gâfâind, iar ea se ridică într-o rână, călcând pe cracul larg al pantalonilor.

— Dacă te liniștești dracului o secundă, îți explic.

Aproape că-mi vine să râd, fiindcă n-are ce explicație să existe pentru asta, dar evident că ea așa crede. Evident că marea Chess Chandler poate să te facă din vorbe în orice situație.

— Când? o întreb lătrând.
— Chiar acum, dacă stai jos odată și…
— Nu, când a început?

Trec deja în revistă ultimii câțiva ani, încercând să-mi dau seama care a fost momentul. Poate vizita lui Chess, când a venit la noi acum doi ani. Poate când am fost noi la ea în Charleston, ori săptămâna petrecută în Kiawah. Dar, dincolo de aceste câteva dăți, ea și Matt nu s-au văzut aproape deloc. Cum *dracului* s-a întâmplat așa ceva?

— Nu a existat niciun început, Em, Doamne Dumnezeule! N-a fost o aventură, s-a întâmplat o singură dată. În săptămâna în care ați venit în Kiawah. Când l-am dus la golf.

După ce m-am îmbolnăvit. Cu patru luni înainte să mă părăsească Matt. Chess tocmai aflase că s-a logodit Nigel și suferea cumplit. M-a sunat, m-a implorat să merg la ea. Știa despre treaba cu copilul, dar pe celelalte — doctorii, ceața din creier, nopțile petrecute cu WC-ul în brațe — le ținusem secrete. Nu găsisem momentul potrivit să-i povestesc, plus că era și penibil.

Mă simțeam nevolnică.

Dacă aș fi știut care era problema, dacă aș fi avut un diagnostic clar, ar fi fost mai ușor. Dar *Nu sunt în stare să gândesc limpede și vomit fără motiv* suna prea penibil — și imposibil de explicat, pe deasupra —, așa că nu zisesem nimic.

În schimb, am acceptat să merg la ea fiindcă avea nevoie de mine, iar Matt a presupus direct că era și el invitat, iar eu n-am știut cum să-i spun că nu era.

Dar a fost în regulă. Casa lui Chess era mare, spațioasă, iar eu am început să mă simt mai bine imediat ce am ajuns. Și Matt părea să aibă o stare mai bună — era mai vesel, mai relaxat —, iar când a rugat-o pe Chess să-l ducă la golf, nu mi s-a părut nimic suspect. Mi-am petrecut după-amiaza aia stând la piscina lui Chess și lucrând un pic la

volumul nouă din Petal, liniștită și fericită, gândindu-mă cât este de drăguț că prietena mea cea mai bună și soțul meu pot petrece timp împreună chiar și fără mine.

— Și ce-ai făcut, Chess, i-ai tras-o în spatele unei mașinuțe de golf? Sper măcar c-ați făcut și ceva glumițe despre găuri. Știi ce zic, ca să fie atmosferă, să faceți treaba cu eleganță.

— Nu fi vulgară! mi-o întoarce ea, iar acum aproape că izbucnesc în râs.

— Da, clar, tu i-o tragi soțului celei mai bune prietene pe *terenul de golf*, dar eu sunt aia vulgară.

— N-a fost pe terenul de golf, Doamne, Em!

Ridică mâinile în semn că renunță.

— A fost la mine în mașină, bine? În mașină, lângă plajă. Acum ești mulțumită? Vrei și alte detalii? Băuserăm prea multe cocktailuri la prânz, iar când mergeam cu mașina spre casă, i-am povestit despre un loc drăguț care era mai aproape de ocean și unde mă gândeam să-mi construiesc ceva, l-am dus să-l vadă și pe urmă... s-a... pur și simplu s-a întâmplat.

Mă ridic în picioare, îmi tremură mâinile, simt un gust metalic în gură.

— De ce?

Asta o întreb, căci ce altă întrebare mai există?

Chess își mușcă buza de jos și-și ferește privirea.

— A fost după ce am aflat c-o să se însoare Nigel, știi doar. Eram așa îndrăgostită de el, Em! Chiar credeam că idiotul ăla o să fie soțul meu, și pe urmă el nu numai că-mi dă papucii, dar își și găsește pe altcineva în secunda doi și...

Răsuflă adânc.

— Îmi pare rău, Em, dar Matt flirta cu mine, iar eu mă uitam la el și mă gândeam *Vezi? Căsnicia chiar e o minciună de căcat. Până și căsnicia lui Emily e o minciună de căcat.* Și cred... cred c-am vrut să văd dacă el chiar o va face. Și dacă eu chiar o voi face.

Tace preț de o clipă, apoi adaugă:
— În plus, tu ai avut mereu totul.
Acum scot un hohot de râs oripilat.
— Chess, sunt destul de sigură că, în momentul în care ți-ai tras-o cu soțul meu, erai deja *vedetă*. Venisem în casa ta de fițe de pe plajă, pe o *insulă*, și tu ai hotărât că nu mai poți să trăiești dacă nu pui mâna pe un contabil din Asheville?!
— N-am zis c-a fost ceva logic! strigă și ea la mine, ridicând mâinile a neputință. Și n-am zis-o în sensul ăsta. Voiam să zic... când eram mici. Aveai o casă superbă și ai tăi îți ziceau „păpușică" și după ce ai împlinit 30 de ani. Când am terminat facultatea, tu ai dat fuga înapoi în enclava aia perfectă, unde nu-ți făceai griji pentru nimic, în timp ce eu mă speteam muncind ca ospătăriță într-un restaurant unde o masă era 200 de dolari, iar clienții lăsau bacșiș de 5 dolari. A trebuit să stau într-un apartament mizerabil, cu *Stefanie*, în timp ce ție probabil că încă îți făcea Deborah patul în fiecare dimineață.
O privesc cu gura căscată, aproape că mă supără mai mult rahaturile astea decât treaba cu Matt.
— Eram incredibil de nefericită! Eram o ratată care stătea cu părinții, în timp ce *tu* te reinventai, cu un grup nou de prieteni, în alt oraș. Scuze, nu mi-am dat seama că părea că *am totul*. Poate ar fi trebuit să postez poze mai triste pe Facebook sau ceva. Asta e singura limbă pe care o vorbești, de fapt, nu?
Sunt așa de furioasă, încât aproape că împroșc cu scuipat când vorbesc. O arăt acuzator cu degetul și continui:
— Și chiar dacă m-ar fi servit mama la pat cu *filet mignon* pe un platou suflat cu aur, tot nu-i o scuză să ai o aventură cu bărbatu-meu!
— N-a fost o aventură! protestează ea. Jur, Em. A fost o singură dată.

— Atunci, de ce ți-a dat bijuterii? De ce vorbeai cu el la telefon chiar *azi*, *Jessica*?!

Se gârbovește dintr-odată.

— După Kiawah, mă tot suna. Știi, de fapt, așa am aflat de boala ta. A trebuit să mă prefac surprinsă când mi-ai spus și tu, după ce te-a părăsit. Asta m-a durut, Em. Să știu că treceai prin chestia asta semnificativă și înfricoșătoare, iar mie nu voiai să-mi spui.

— Dacă ai impresia c-o să-ți cer iertare pentru ceva, orice, în momentul ăsta, ți-ai pierdut mințile cu totul!

Ridică iar mâinile, împăciuitoare.

— Știu, OK? Doar... doar încerc să te fac să înțelegi. Matt îmi zice că tu ești bolnavă de ceva timp, că ați pus pe pauză treaba cu copilul, că nu trăiește viața pe care și-o dorește...

Izbucnește în râs, dar fără să se amuze.

— Căcat, a început să-mi citească și cărțile! Îmi zicea că-l înțeleg, fiindcă asta era genul de chestie pe care le-o spuneam mereu cititorilor, cum să-și găsească *viața autentică*.

Absorb cuvintele astea ca pe niște lovituri, dar nu spun nimic, iar Chess oftează.

— Atunci a început să-mi trimită cadouri, iar eu... Nu știu. Evident că ție nu puteam să-ți spun, dar nici nu voiam să rămâi cu un tip care era în stare să și-o tragă cu cea mai bună prietenă a ta. Adică, vorbesc despre o grămadă de situații în cărțile mele, dar trebuie să recunosc că mă simțeam depășită. Așa c-am continuat să vorbesc cu el, să-l duc de nas, fiindcă mă temeam că, dacă îi pun capăt, o să se înfurie și o să-ți spună ce am făcut. Și atunci nu ai mai fi vorbit cu mine niciodată. N-aș fi putut să îndur așa ceva, Em.

— Pe bune? Fiindcă am impresia că nici măcar nu mă placi, Chess.

Clipește uluită, n-am văzut-o niciodată așa surprinsă.

— Ce?! Emmy, te iubesc! Ești cea mai bună prietenă a mea. Mai mult de atât. Ești... ești sora mea, practic. Sigur că nu-mi place de tine mereu. Uneori te urăsc, dar asta doar fiindcă te iubesc. Chiar nu înțelegi? Nu simți și tu la fel?

Nu-i răspund, mi se opresc cuvintele în gât, fiindcă dacă spun ceva acum, o să fiu de acord cu ea, iar asta ar însemna să mă simt și mai țăcănită decât par în momentul ăsta.

Chess clatină din cap, iar brățările îi zăngănesc la mâini când își dă părul după urechi.

— M-am tot gândit că voi doi o să vă împăcați. Că asta o să fie doar o anomalie trecătoare și c-o să putem s-o uităm. Uneori îmi spuneam că, de fapt, nici nu s-a întâmplat, că am visat eu sau ceva. Sau că era doar un gând bolnav care mă sâcâia, gen *Uau, n-ar fi dubios să te culci cu Matt?* Asta îmi doream să fie, Emmy. Așa de tare îmi doream să nu se fi întâmplat!

Când se uită la mine, privirea ei e atât de sinceră, de rugătoare, încât știu că nu minte. Și mi-e ciudă că-mi doresc atât de mult s-o cred.

Că-mi doresc s-o iert.

— Și pe urmă, cu câteva săptămâni înainte să te părăsească, m-a sunat într-o noapte, târziu de tot. Era beat, cred, sau... supărat sau ceva. Și a început să-mi spună că s-a culcat cu mine doar pentru că tu nu vrei să faci copii cu el. Că dacă ai fi vrut să faceți copii când și-a dorit, ți-ar fi rămas credincios pentru totdeauna. Că la un moment dat s-a gândit chiar să-ți înlocuiască pastilele anticoncepționale cu vreun placebo sau ceva de genul ăsta, și am înțeles că, oricât de imoral a fost că m-am culcat cu el, a fost mai bine așa.

Întinde mâinile spre mine, dar nu le iau într-ale mele.

— Em, a trebuit să mă apropii atât de mult de el ca să aflu ce fel de om este cu adevărat. Dacă nu m-aș fi culcat cu el, nu mi-ar fi zis niciodată chestiile astea. Îți făcea rău, Em. Nu voia decât să

te controleze. Și n-am putut să-ți spun nimic din cauza a ceea ce făcusem, dar m-am gândit c-aș putea măcar să încerc să mă revanșez. Și, când mi-am dat seama ce-ți făcea, am știut că trebuie să acționez.

— Cum adică?

Chess trage adânc aer în piept, apoi se apleacă în față, punându-și mâinile pe genunchi.

— Em, te ucidea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Mi se umezesc ochii și îmi simt pielea rece ca gheața în timp ce mă holbez la ea siderată.

— Ce făcea?

— Știi că am dreptate. Mai ții minte cât de rău îți era, cât de brusc te-ai îmbolnăvit fără niciun motiv? A cui crezi c-a fost vina?

Acum clatin eu din cap și mă trag ușor în spate. Are Matt o grămadă de defecte, dar criminal nu e.

— Chess. E imposibil să mă fi otrăvit Matt.

Mă privește lung și pe chipul ei apare iar expresia aia, pe jumătate iubire, pe jumătate milă.

Apoi râde.

— Em, scrii de prea mult timp romane polițiste. N-am zis că te *otrăvea*. Am zis că te *ucidea*. Când ai început să te simți rău? Serios, încearcă să-ți amintești. Care a fost prima oară când îți amintești să te fi simțit atât de rău?

Am gura uscată și gândurile vraiște, dar știu exact data. Era Ziua Îndrăgostiților, ce coincidență de căcat! Matt le dăduse părinților mei vestea cea mare în noiembrie și spera să fiu deja gravidă în februarie. Chestia e că eu luam în continuare anticoncepționale.

Simțeam că încă nu sunt pregătită, începusem să lucrez la schița aia pentru thriller și mă gândeam că până la urmă o să mă obișnuiesc cu ideea de a avea un copil, poate spre vară.

Dar în seara aceea, când ne pregăteam să ieșim în oraș, am răvășit un sertar din baie, iar el mi-a văzut pastilele. A văzut data de pe abțibildul lipit pe flacon, data la care îmi fuseseră prescrise: cu doar o săptămână înainte.

Ne-am certat, ne-am certat urât de tot, a fost cea mai gravă ceartă pe care am avut-o vreodată. A zis că-l mințisem, că el sperase să-i dau vestea că sunt însărcinată la cina din seara aia, iar eu, de fapt, știusem în tot timpul ăsta că nu există nicio șansă să fiu gravidă.

I-am explicat că munceam mult, că eu, de fapt, nu-i spusesem niciodată că aș fi pregătită, doar presupusese el, fiindcă își dorea atât de mult să facem copii.

La finalul acelei Zile a Îndrăgostiților, Matt s-a culcat în camera de oaspeți, iar în dimineața următoare i-am cerut iertare. Nici n-am știut de ce exact, dar mi s-a părut mai simplu decât să mă cert în continuare cu el, așa că i-am promis că n-o să mai iau pastilele.

Dar mai târziu, în după-amiaza aia, m-a lovit prima criză cu amețeală și greață, am simțit valul urcându-mi până în gât și n-am început să-mi revin decât în primăvara următoare, după ce s-a mutat el.

— Corpul știe întotdeauna, îmi spune Chess acum. Capitolul al șaselea din *Drumul Puterii*. „Toată lumea ne avertizează să nu băgăm toxine în corp, pornind de la ideea că oamenii toxici ne pot răni doar sufletul. Dar există persoane care pot să ne otrăvească la fel de grav ca o substanță chimică."

— Vrăjeală, mormăi eu, încă Chess dă din cap.

— Cum poți să spui asta, după tot ce ai pătimit? Câți doctori te-au consultat și ți-au zis că *fizic* nu e nimic în neregulă? Câte medicamente ai luat degeaba, fiindcă nu te-au ajutat cu nimic? Corpul tău *știa*. Te avertiza.

Se trage mai aproape de mine.

— Nu era omul potrivit pentru tine, Em. Și porniseși pe drumul greșit. Asta încerca să-ți spună corpul tău.

Aproape că izbucnesc în râs. Mă așez la loc pe canapea.

Dar oare e posibil ca Chess să aibă dreptate? Să fi fost totul doar în capul meu, cum mi-au zis, de fapt, și doctorii?

Orelistul mi-a spus că e posibil să-mi joace feste urechea internă.

Ginecologa mi-a zis că, uneori, stresul poate convinge corpul că nu e bine să susțină o sarcină.

Acupunctorul mi-a zis că am nevoie de „somn vindecător“ ca să mă pot odihni așa cum trebuie.

— De-asta ai început să te simți mai bine după ce a plecat. Și, apropo, *eu* i-am zis să plece. N-am dreptate? Nu atunci ai început să te pui pe picioare?

Ba da, iar ea știe deja, așa că nu catadicsesc să-i răspund.

— Și tot de-asta ți s-a făcut rău după ce ai vorbit cu el, continuă Chess, așezându-se lângă mine. Gândește-te un pic. N-ai avut nimic săptămâni întregi; la 15 minute după ce ai vorbit cu el, erai pe jos, în baie.

Sună ca vrăjeala pseudopsihologică cu care-și umple de obicei cărțile, dar are dreptate. Nu pot nega cum a reacționat corpul meu. Era ca și cum începea pur și simplu să dea rateuri din nou.

— *Tu* mi-ai zis să vorbesc cu el!

Chess zâmbește.

— Uite ce e, știam că am dreptate, dar tot voiam încă o dovadă. Și haide, fii sinceră, Em. Moment de Struț? Știi că n-aș folosi un nume atât de cretin!

— Eram sigură că n-am citit aiureala aia în cărțile tale! îi răspund, iar ea râde un pic.

— Oricum, imediat ce te-am văzut pe jos, în baie, mi-am dat seama că trebuie să afli ce s-a întâmplat între mine și Matt. De dragul nostru. Dar și de dragul cărții.

— Al cărții?

— Sincer, mi-am dat seama după ce am citit primele câteva pagini. Am înțeles că toate astea s-au întâmplat pentru ca noi să ajungem aici. De asta a trebuit să te părăsească Matt, de asta a

trebuit să venim în Italia. Asta își dorește Universul să facem, e momentul să scriem împreună, în sfârșit. Asta ar fi trebuit să facem în tot timpul ăsta.

Lumea mea se înclină puțin pe propria axă, însă Chess continuă să vorbească, plimbându-se de colo-colo prin încăpere.

— Nu pot să scriu la nesfârșit cărți de self-help, Em. Și chiar dacă aș putea, nu vreau. Ai idee cât de plictisitor e să inventezi toate mantrele astea? Ai idee în ce hal m-am săturat de apa cu lămâie? Nici măcar *nu-mi plac lămâile*, Em! Și cărțile astea nu mai au niciun viitor. Singurul deznodământ posibil este să-mi pun vaginul pe net, într-un *live* pe Facebook, sau să fiu „anulată"[20] pentru cine știe ce gafă, iar eu nu vreau să sfârșesc așa.

Se oprește în fața mea.

— Ești o scriitoare grozavă, Em. Mult mai bună decât îți imaginezi tu. Romanele alea polițiste ușurele n-au rupt lumea editorială în două, dar asta doar fiindcă ți-a fost prea frică, ai ales varianta cea mai sigură. Ești genială. Pe bune. Și vreau să-mi fii alături. Vreau să scriem împreună.

— Atunci, poate că n-ar fi trebuit să ți-o tragi cu bărbatu-meu, îi răspund sec.

Dar Chess, ca întotdeauna, nu se lasă tulburată.

— N-ai ascultat ce-am vorbit până acum? Asta a făcut parte din drumul nostru, Em. A fost o parte urâtă, și-mi pare atât de rău c-am făcut-o, dar dacă nu se întâmpla așa, cine știe ce altceva s-ar fi petrecut? Poate că Matt chiar ți-ar fi umblat la anticoncepționale. Poate c-ai fi rămas însărcinată și te-ai fi simțit și mai captivă într-o căsnicie care te ucidea încet, dar sigur. Poate ți s-ar fi făcut și mai rău. Într-un fel, poate că după-amiaza aia nenorocită a fost pentru tine cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Pentru *noi*.

— Asta... asta chiar e o tâmpenie, Chess.

Însă nu-mi răspunde, doar zâmbește, surâsul acela al ei luminos, care a convins atâtea femei să-i descarce aplicația, deși costă 15 dolari pe lună și conține aceleași căcaturi pe care le pune și pe Instagram, doar grupate ușor diferit, sub numele de „Mutarea ta zilnică à la Chess! ☺“[21].

— Ți-am zis, prostovano, îmi spune, atingându-mi ușor vârful nasului cu degetul arătător. E *iubire*. Ești cea mai bună prietenă a mea, Em. Am făcut ceva care te-a rănit, dar îți promit c-o să mă revanșez.

Se apleacă spre mine și-și lipește fruntea de a mea.

— Și, trebuie să recunoști, n-ai fi început cartea asta dacă nu eram eu. Recunoaște că viața ta e mai bună acum, după ce te-a părăsit Matt și ai hotărât să vii aici cu mine și să scrii ceva care chiar e important pentru tine.

Mă pregătesc să râd de ideea asta ridicolă, să-i spun în ce hal se înșală, dar… Nu se înșală.

Chiar *sunt* mai fericită fără Matt. Chiar *mi-a plăcut* la nebunie să scriu cartea asta despre vilă, mi-a plăcut mai mult decât lucrul la oricare dintre cărțile cu Petal Bloom.

Și, îmi dau seama acum, asta e povestea care-mi place cel mai mult. Povestea în care toate greșelile, toate zilele proaste m-au condus până aici.

Fiindcă povestea cealaltă este că soțul meu, bărbatul pe care credeam că-l iubesc, mă îmbolnăvea prin simpla lui prezență. Că se culcase cu cea mai bună prietenă a mea. Că viața de care eram atât de mândră nu exista, de fapt. Că persoana cea mai apropiată mă minte și mă manipulează.

Nu vreau să fie povestea *aia*. Nu se poate ca aia să fie povestea mea. Și după ce am trecut prin atâtea, nu merit să decid eu cum se va încheia povestea mea?

Așa că întind mâna și-mi împletesc degetele cu ale ei, strângând tare.

Chess îmi răspunde cu același gest.

Stăm așa multă vreme. Pe urmă, ea oftează și își desface brățara de la gleznă, aruncând-o pe jos.

— Ai vrut s-o observ, spun eu, uitându-mă la bijuteria ce parcă face cu ochiul în lumina veiozelor.

— Da. Și ți-am băgat vrăjeala aia că m-a sunat mama. Ce dracu', ultima oară când am vorbit cu mama a fost ca s-o ameninț c-o dau în judecată!

— De ce nu mi-ai spus direct? o întreb, apoi adaug, dându-mi ochii peste cap: Jur că dacă zici ceva de genul „puterea deciziilor" sau „cunoaștere de sine", te plachez iar!

— Atunci, mai bine nu zic nimic, îmi răspunde și face gestul de a-și închide gura cu fermoarul.

Asta făcea pe vremuri, când îi spuneam un secret.

Chess și cu mine avem atât de multe secrete.

— Și zi, scriem cartea împreună? mă întreabă o clipă mai târziu.

Mă gândesc la paginile lui Mari, ascunse bine.

Mă gândesc la adevărul din ele.

Chess chiar vrea să scrie cartea asta cu mine, chiar și fără să știe ce comoară am descoperit. Asta contează. Poate că n-ar trebui să conteze, dar contează.

Apoi îmi aduc aminte că mai e un secret pe care i l-am ascuns.

— Matt vrea să-mi ia banii, îi spun, iar ea ridică imediat capul.

— Ce?

— Vrea un procent uriaș din toate câștigurile legate de Petal Bloom și amenință c-o să încerce să ia o parte din orice altceva aș scrie. Mai precis, din cartea asta.

— Ce *căcat* de om!

— Ce-i drept, tu i-ai zis că scriu o carte nouă.

Oftează și lasă capul pe spate.

— De fiecare dată când mă suna, se plângea întruna că tot amâni să scrii, cât de frustrant e să te vadă distrugându-ți cariera, după ce ai sacrificat atât de multe de dragul ei. Dar chiar și când vorbea ca și cum îl enerva chestia asta, părea mereu... Nu știu cum să zic. Părea voios. Ca și cum se bucura de răul tău. A avut mereu sentimentul că ai ales cariera în detrimentul lui, deci mă gândesc că voia să fii nefericită când lucrezi. Și eu am vrut să știe că nu e așa.

Acum lasă capul în jos și mă privește în ochi.

— Jur, Em, dacă aș fi știut că face așa ceva, n-aș fi scos o vorbă despre carte.

Așadar, Matt nu voia doar banii, voia și să trăiesc fără vreo urmă de bucurie. Și de asta voia să mă lipsească, fiindcă el avusese propria versiune a felului în care trebuia să se desfășoare căsnicia noastră, a felului în care trebuia să fie viața lui. El trebuia să fie un tip de succes, căsătorit cu o tipă de succes, care să-i facă un copil și să-l asculte în toate cele. Asta era povestea lui.

Și eu m-am apucat să schimb toată intriga.

Să-ți fie învățătură de minte fiindcă te-ai însurat cu o scriitoare, nu?

Mă întind și strâng ușor mâna lui Chess.

— Când Matt nu primește ce-și dorește, atacă fără milă. Vreau să zic, dacă încă te mai sună, probabil are impresia că mai are o șansă cu tine. E clar că-i *dai de înțeles* că mai are o șansă.

Chess se gândește un pic, încruntându-se.

— Păi, ai dreptate cu atacul fără milă. Am încercat o dată să-i pun capăt și mi-a zis ceva despre cât de interesant i s-ar părea publicului să afle că regina self-helpului s-a culcat cu soțul celei mai bune prietene.

— N-ai fi chiar pe Drumul Puterii, remarc, iar ea mormăie ceva în semn de încuviințare.

— Presupun că mi s-a părut mai sigur să-i răspund în continuare la telefon, să-i alimentez ideea asta că la un moment dat am putea fi

împreună, dar că am nevoie de timp. El crede că asta e scopul vacanței noastre de-acum, ca eu să-ți spun, în sfârșit, despre noi doi. Are impresia că, odată ce o să știi, eu o să mă simt mai puțin vinovată și o să... — schițează gestul pentru ghilimele în aer — „vedem încotro o ia relația asta“.

Mă gândesc imediat la mesajele și telefoanele pe care le-am primit de la Matt.

Nu-l interesau doar chestiile despre divorț, deci. Probabil încerca să-și dea seama dacă mi-a zis Chess.

— Deci Matt încearcă să mă jupoaie de bani și să se asigure că sunt cât mai nefericită cu putință, fiindcă am comis oribila crimă de a nu fi nevasta perfectă. Și zice că te iubește pe tine, dar e pregătit și să te distrugă, dacă nu vrei să fii cu el?

— Da, cam asta ar fi, pe scurt.

Mă las ușor pe spate, privind-o lung. Afară încă plouă, tunetele zguduie ferestrele, iar becurile pâlpâie, lăsându-ne preț de o clipă în penumbra luminată doar de lumânări.

— Și cum o să funcționeze treaba asta? o întreb pe Chess. Noi două lucrăm împreună la o carte, în timp ce el încearcă să obțină o parte din banii pe care i-am câștigat deja, încercând simultan și să devină dl Chess Chandler? Cum ar arăta un deznodământ fericit în situația asta?

Nu-mi răspunde, își trage picioarele la piept și se sprijină cu bărbia pe genunchi, cumpănind.

Afară răsună din nou bubuitul unui tunet, iar de data asta, când se sting luminile, chiar rămânem pe întuneric.

Sfeșnicele de pe polița șemineului aruncă umbre tremurătoare pe chipul lui Chess, trăsăturile ei atât de familiare sunt acum estompate, schimbătoare, adânciturile de sub pomeți îi sunt scăldate în întuneric.

— Poate că avansul pentru cartea asta o să fie suficient ca să scăpăm de el? sugerez eu, doar pe

jumătate în glumă. Cu partea mea din avans, pot să compensez ce mai am să-i dau pentru cărțile cu Petal, iar din partea ta, poți să-i dai bani ca să-și țină gura.

— Și ce, pe urmă să-și cumpere o barcă sau ce dracului mai vrea, cu banii munciți de noi? spune Chess.

Își ține mâinile pe genunchii ridicați la piept, cu degetele împletite atât de strâns, încât i s-au albit încheieturile.

— Nici nu mă gândesc!

— Are rău de mare, deci probabil și-ar lua doar o mașină superidioată, îi răspund, apoi las capul pe spate și-mi fixez privirea în tavan.

Văd umbrele noastre, două siluete întunecate, una lângă alta, uriașe, înfricoșătoare.

— Nu-mi vine să cred că nenorocitul ăla o să câștige până la urmă, murmură Chess, iar umbra ridică mâna, cu o mișcare prelungă și ușor grotescă.

Are dreptate. Nu e corect ca Matt să poată lua atât de multe lucruri de la noi amândouă.

Nu e corect că *Matt* aproape c-a reușit să ne despartă pentru totdeauna.

Nu e corect că va fi mereu între noi, că s-a insinuat în prietenia noastră — iar acum se insinuează până și în cartea pe care o s-o scriem noi două.

Nu e corect să nu putem tăia orice legătură nenorocită cu el, ca să ne eliberăm.

Gândul apare pe nesimțite.

Sunt doar cuvintele acelea, de fapt.

O sămânță care prinde rădăcini într-un sol cumplit de întunecat, un lujer care crește, devine o idee, o idee care ar trebui să mă înspăimânte. Însă nu sunt înspăimântată.

— Trebuie să-ți arăt ceva, îi spun lui Chess.

Iau sfeșnicul de lângă ușă și mă duc sus, pe întuneric, micul cerc de lumină palidă, gălbuie de-abia reușind să-mi arate calea.

Pipăi pe sub saltea după hârtiile lui Mari, cobor cu ele și i le întind lui Chess fără un cuvânt.

Într-o clipă și-a dat seama ce sunt, iar chipul îi strălucește în timp ce citește.

Rămânem acolo, în salon, Chess citind și eu privind-o, până ajunge la final.

(Mă rog, aproape de final. Mai este un fragment scris de Mari, dar pe care l-am păstrat pentru mine. Trebuie ca măcar *o bucățică* să fie doar a mea.)

Când ajunge la ultima pagină — în care Mari scrie, imperturbabilă, finalul pentru *Lilith mânioasă*, în timp ce Noel urlă la parter —, Chess ridică privirea spre mine.

Voiam să văd dacă o să înțeleagă ce trebuie să se întâmple de acum înainte sau dacă o să fie nevoie să-i explic.

Dar e cea mai bună prietenă a mea.

A știut întotdeauna să-mi citească gândurile.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

Chess e prima care aude mașina.

Stăm la un capăt și la altul al mesei din sufragerie, transcriind amândouă pe calculatoare hârtiile din 1974 ale lui Mari, iar eu am căștile în urechi, așadar Chess trebuie să dea din mâini ca să-mi atragă atenția.

— A sosit, îmi zice.

Zâmbesc și salvez documentul, apoi mă ridic de la masă.

De la fereastra sufrageriei se vede aleea din fața vilei, iar Chess și cu mine stăm în fața ei, ne uităm la mașinuța albastră de închiriat, îl privim pe bărbatul care coboară din ea.

E tot chipeș, e tot dureros de familiar în felul acela aparte al lui și, un moment, îmi amintesc cum era să fiu îndrăgostită de el. Precum Chess,

Matt are o lumină interioară extraordinară, iar când strălucește în direcția ta, e minunat.

Câtă vreme primește ce vrea.

Se întoarce, ne vede la geam și ridică mâna, un gest stingher de salut.

— Ce ziceai că i-ai spus ca să-l convingi să vină? o întreb, iar Chess mă ia de mână.

— C-am ajuns la concluzia că e mai bine să-ți dăm vestea împreună. Că o să fii extrem de supărată, la pământ și că nu vreau să fiu singură când se întâmplă asta. Cum poartă și el responsabilitatea pentru nefericirea ta în egală măsură, trebuie să fie aici, să se confrunte cu consecințele faptelor noastre.

Voios, așa zisese Chess. Părea voios când vorbea despre nefericirea mea. Fiindcă asta meritam, nu?

Uneori, nu ne dăm seama că am câștigat decât în momentul în care ne vedem succesul reflectat în ochii celui care a pierdut.

(Din *Tot ce nu m-a învățat mama*, capitolul al doilea.)

Chess trage aer în piept și mă privește cu multă compasiune.

— A zis că se urcă în primul avion.

Mă doare să aud asta.

Dar e bine.

Așa, o să fie mai ușor.

---

20 Referire la fenomenul „cancel culture”, care presupune respingerea, boicotarea sau retragerea sprijinului pentru anumite persoane sau grupuri în mod public, ca urmare a unor păreri sau acțiuni ale acestora considerate inacceptabile sau imorale (*N.r.*).

21 Joc de cuvinte: sintagma are și sensul de „mutarea de șah”; „Chess”, ca substantiv comun, înseamnă chiar „șah” în limba engleză.

TRAGEDIE ÎN ITALIA

Autoarea și specialista în wellness Chess Chandler a trăit momente tragice săptămâna aceasta, când se afla în vacanță în regiunea Orvieto, Italia. Vedeta self-helpului, invitată frecvent la *Oprah*, închiriase o vilă de lângă orășelul italian și avea doi musafiri, însă unul dintre aceștia, Matthew Sheridan din Asheville, Carolina de Nord, s-a înecat în timp ce înota în heleșteul de pe domeniul vilei. Nici Chandler și nici soția lui Sheridan, Emily, nu erau în casă la momentul tragediei. Se pare că Sheridan, în vârstă de 35 de ani, era un bun înotător, dar, potrivit primelor informații obținute, este posibil să fi fost beat sau să-i fi fost afectate altcumva capacitățile fizice.

Desigur, vila respectivă a fost scena unei crime atroce în anul 1974, când un muzician în plină ascensiune, Pierce Sheldon, a fost omorât în bătaie de Johnnie Dorchester, un dealer de droguri și scriitor aspirant care stătea și el în vilă.

Chandler și Sheridan s-ar fi întors deja în Statele Unite, iar avocata lui Chandler a făcut următoarea declarație de presă:

„Domnișoara Chandler este profund afectată de acest accident tragic și dorește să-i fie respectată intimitatea în aceste momente dificile. Ea și doamna Sheridan nu vor mai face alte declarații".

„Casa e blestemată“, a afirmat un localnic din Orvieto care a preferat să rămână anonim. „E un loc malefic, chiar nu înțeleg de ce mai închiriază oamenii vila aia.“

Alții ridică din sprâncene la auzul unor asemenea idei superstițioase. „E o casă ca oricare alta“, a declarat un alt localnic. „Singurul lucru pe care îl are în comun treaba asta cu ce s-a întâmplat acum mulți ani este că, în ambele situații, oamenii s-au purtat ca niște idioți în vacanță. Se întâmplă aici. Se întâmplă peste tot.“

Revista *People*, 29 iulie 2023

MARI, 1980 – NEW YORK

Îl găsește schimbat, dar, până la urmă, nu s-au schimbat cu toții?

Mari e în fața restaurantului pe care l-a propus el, bate din picioare pe loc ca să se mai încălzească și îl privește pe Noel, care se apropie cu mâinile îndesate în buzunarele paltonului, cu mersul ușor șchiopătat pe care ea și-l aduce aminte atât de bine.

Dar își dă seama cât s-a schimbat chiar înainte să ajungă lângă ea.

Sunt schimbări mici, subtile. Noel avea personalitatea cu totul formată când s-au cunoscut, probabil o avusese cu totul formată din clipa în care se născuse, și cu toate acestea… nu mai e același om care era în Italia, cu șase ani în urmă.

Figura lui frumoasă are un aer bolnăvicios, e tras la față, ca după o viață întreagă de excese care au început să se facă simțite, e și mai slab. Când îl îmbrățișează, îi simte corpul mai puțin robust decât îl ținea minte.

— Foarte drăguț din partea ta că ți-ai făcut un pic de timp și pentru mine, îi spune Noel, deschizându-i ușa.

Când intră în restaurant, oamenii întorc capetele, iar asta doar datorită lui Noel. Scriitorii, chiar și cei de succes, ca Mari, nu sunt niciodată recunoscuți de public așa cum sunt recunoscute starurile rock.

Noel n-a mai scos un album nou din 1973, dar încă atrage atenția tuturor atunci când intră într-o încăpere, iar acum sunt conduși într-un separeu generos de la fereastră. A început să ningă, străzile sunt ude și alunecoase sub sclipirea portocalie a felinarelor, însă în restaurant aproape că e prea

cald, în aer plutește un iz puternic de usturoi și carne friptă.

— Oare când ne-am văzut ultima oară? întreabă Mari.

Noel se lasă pe spătar. Are în continuare haina pe el, cu toate că e foarte cald, iar ea se gândește cât de palid este, cât de tras la față. Dar rânjetul ironic e tot cel de pe vremuri.

— Cred că la sesiunea ta de autografe din Londra, acum trei ani.

Mari pufnește și apucă meniul.

— Mai-mai c-ai declanșat o busculadă când ai apărut.

— Fix de asta am și apărut, îi răspunde, iar ea izbucnește în râs.

Abia acum conștientizează că i-a fost dor de Noel. Mai mult decât și-a imaginat. Uneori are senzația că este ultimul om rămas din trecutul ei, ca și cum ea a devenit o cu totul altă persoană după vara aceea în Italia, cu prietenii noi, cu o viață nouă.

Eliberează-te, taie orice legătură, i-a spus în ziua aceea însorită, lângă heleșteu. Asta a și făcut.

Doar că nu și-a dat seama cât de singură avea să fie.

Vine chelnerul și pune o frapieră pe masă, cu o sticlă de vin, iar Noel face un gest către ea.

— Mi-am permis să dau telefon dinainte, ca să mă asigur că au asta.

Când chelnerul ridică sticla, Mari vede cuvântul acela atât de familiar, scrisul cu înflorituri pe etichetă.

Orvieto.

Nu spune nimic, nu mușcă momeala atât de evidentă, în timp ce chelnerul le toarnă vinul, iar când ridică paharul la buze, nici măcar nu-i tremură mâna.

E mândră de asta.

— Un toast.

Noel ridică paharul, zâmbind în continuare, un surâs ciudat.

— N-am de gând să țin un toast pentru mine însămi, Noel, îi răspunde Mari, cu degetele încolăcite în jurul piciorului paharului. Asta e specialitatea ta.

El zâmbește și mai larg. Rânjește de-a dreptul.

— Pentru prietenii pierduți, atunci, rostește el. Pentru Pierce și Johnnie, bieții nătărăi!

Mari nu ridică nici acum paharul.

Are senzația că pulsul îi încetinește, inima îi bate mai greoi în piept. S-a întrebat întotdeauna dacă Noel știe. Dacă bănuia adevărul în legătură cu ceea ce se petrecuse în noaptea aceea. În cei șase ani care au trecut de atunci, l-a văzut doar de câteva ori, au vorbit de câteva ori la telefon, și-au scris vreo zece scrisori, poate, dar el n-a făcut niciodată vreo aluzie.

Până acum.

— De ce faci asta? îl întreabă încet.

Își dă seama că e destul de beat, că sticla de vin dintre ei nu e prima pe care o bea în seara asta.

Noel își golește paharul, apoi îl lasă jos, trântindu-l suficient de tare încât s-o facă pe Mari să tresară. Pe urmă ia sticla din frapieră, iar pe fața de masă roșu-închis se scurg picături de apă.

— Nu știu, ca să fiu sincer, îi răspunde în timp ce își umple iar paharul. Sunt cam melancolic în seara asta.

Cu un pleoscăit, sticla e așezată la loc în frapieră, iar Noel o privește cu atenție pe Mari.

— Știi, uneori am sentimentul c-am murit și eu în vara aia. Nimic n-a mai fost la fel de atunci.

— Mda, chiar ești melancolic, îi răspunde Mari, sperând să poată schimba subiectul.

Dar acum înțelege că ăsta e motivul pentru care a vrut Noel să se întâlnească astă-seară.

— Sigur, tu și Lara, voi două ați ajuns la niște înălțimi nemaivăzute, sunt sigur că nu aveți aceleași nostalgii.

Mari nu se mai obosește să sublinieze că lungul declin al lui Noel începuse înainte de vara aceea, iar ceea ce s-a întâmplat cu Pierce și cu Johnnie nu avea nimic de-a face cu turnura pe care a luat-o viața lui.

— Mai vorbești cu ea? o întreabă Noel. Cu Lara. Eu am încercat o dată, să știi. Am mers în culise la concertul ei din Paris. A pus agenții de pază să mă dea afară.

Amintindu-și lucrul acesta, izbucnește în râs și izbește masa cu palma.

— N-au prea vrut s-o facă, dar i-am lăsat, fiindcă, știi ceva, dacă a avut sânge-n ea să mă dea afară, înseamnă c-am meritat-o, nu?

Numele lui Johnnie și al lui Pierce nu mai au puterea de a o afecta pe Mari, însă cel al Larei…

— Știi, uneori îmi doresc să fi păstrat copilul ăla, continuă Noel. Cred că mi-ar fi plăcut să fiu tată. Și Dumnezeu știe că soră-ta era ca dracu' de dificilă, dar era frumoasă. Și talentată, s-a văzut pe urmă. Cel puțin, puștiul ar fi avut gene bune.

Mari se întreabă dacă Lara i-a spus lui Noel c-a făcut întrerupere de sarcină sau dacă pur și simplu asta presupune el, însă adevărul este că a pierdut sarcina la două zile după moartea lui Pierce. O pierdere și o ușurare în același timp, pentru amândoi, crede Mari.

Acum doar ridică din umeri și-i răspunde:

— Din câte știu eu, n-ai nici 40 de ani, Noel. Încă mai poți să faci copii.

Noel clatină din cap, ridicând paharul.

— Nu, încep să se închidă ușile, Domniță Mary. Simt cum îmi sunt trântite în față, din toate părțile. Familie?

Trage o palmă zdravănă în masă, făcând tacâmurile și paharele să zornăie.

— *Pac*! S-a închis. Căsătorie?

Încă o palmă.

— *Pac*!

Arabella a divorțat de el în toiul procesului lui Johnnie, iscând încă un scandal peste cele care existau deja și dând naștere altor zvonuri. Din câte auzise Mari, se mutase definitiv pe domeniul familiei ei și făcuse o pasiune pentru caii pursânge.

— Prieteni? *Pac*! Niște nenorociți cu toții, persoanele de față fiind excluse, evident. Muzică?

Ridică mâna, pregătindu-se să mai izbească o dată masa, însă Mari se întinde spre el și-l oprește.

— Ușa asta n-o să se închidă niciodată în fața ta, Noel! îi spune și chiar o crede. Nu trebuie s-o lași să se închidă.

Mâna i se înmoaie într-a ei, iar Mari are sentimentul tare ciudat că Noel o să înceapă să plângă.

— Tu încă vezi binele din oameni, îi răspunde el, trăgându-și mâna. În ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Mari e recunoscătoare când sosește mâncarea, fiindcă îi deturnează de la călătoria asta în trecut. Noel o desfată cu povești despre cum a găsit restaurantul ăsta, despre alte mici comori ascunse pe care le-a descoperit prin toată lumea, iar când termină de mâncat, Mari se simte mult mai în largul ei.

Aerul de afară e teribil de rece în comparație cu căldura din restaurant. Mari își dorește să-și fi luat un palton mai gros, fiindcă deși s-a oprit ninsoarea, e o noapte geroasă, genul de frig care ți se strecoară pe sub guler și te face să lăcrimezi.

Văzând-o că tremură, Noel își desface eșarfa elegantă de la gât.

— Uite.

I-o petrece în jurul gâtului, dar rămâne cu capetele în mâini, trăgând-o pe Mari spre el și privind-o în ochi.

— Domniță Mary, chiar dimpotrivă, murmură.

Îi zâmbește în continuare, surâsul acela ciudat al lui, și, în sfârșit, Mari înțelege că nu e deloc ironic sau atotștiutor.

E trist.

Nu știe în clipa asta, dar este ultima oară când îl vede pe Noel. Peste o lună, el o să plece în Nepal în căutarea inspirației, dar și fiindcă vrea să facă ceva semnificativ cu viața lui. Este o pornire care-l va ucide, peste nici 100 de zile de la momentul acesta, când micul avion în care se va afla o să se prăbușească pe un munte. Mari își va petrece tot restul vieții gândindu-se la clipa prăbușirii, întrebându-se dacă Noel știuse ce se avea să se întâmple, întrebându-se cum a putut fi curmată atât de repede și de brusc viața marelui Noel Gordon.

Și o parte din ea va spune: *Acum am rămas numai eu și Lara.*

Doar noi mai știm.

Va fi dezgustată de ușurarea adusă de gândul ăsta.

Acum, Noel se apleacă și o sărută, îi simte buzele foarte reci pe buzele ei.

Când se retrage, are lacrimi în ochi — e posibil să fie de la frig, dar Mari se îndoiește.

— Tare-mi doresc să n-o fi spus, îi zice, iar ea știe imediat la ce se referă.

La momentul la care s-a gândit și ea mai devreme.

Ziua aceea însorită, heleșteul.

Eliberează-te, taie orice legătură.

— Eu nu, îi răspunde, iar el râde ușor, lăsând să cadă capetele eșarfei.

— Nu, tu nici n-ai de ce.

Apoi se întoarce și pleacă. Noel Gordon, odinioară cea mai mare vedetă rock din lume, e acum un simplu bărbat pe străzile reci și ude dintr-o noapte de decembrie în New York.

Mari pornește în direcția opusă, gândindu-se să oprească un taxi când ajunge la colțul străzii, însă zărește o cabină telefonică și, până să se dezmeticească, se adăpostește înăuntru și

scormonește cu mâinile înmănușate după mărunțiș.

A făcut rost de număr acum câteva luni, la scurtă vreme după ce a aflat că Lara s-a mutat în California. L-a notat pe o bucată de hârtie și îl are mereu în poșetă, dar l-a privit de atâtea ori încât îl știe deja pe dinafară.

În timp ce apasă tastele, își spune că Lara sigur n-o să fie acasă, că e caraghios s-o sune, o toană absurdă de care o să-i fie jenă mâine-dimineață.

Așadar, când aude vocea atât de cunoscută a Larei spunând *Alo?*, Mari este așa de surprinsă, încât aproape că închide telefonul.

Dar reușește să se abțină și îngaimă:

— L... Lara? Eu sunt, sunt...

— Mari. Știu.

Ultima oară când a văzut-o pe Lara, era pe scena de la Scala, în Londra, înconjurată de aura luminilor de scenă. Cântase tot albumul *Aestas*, de la cap la coadă, iar Mari ascultase ascunsă în întuneric, în public, cu mâinile încleștate la piept și ochii înlăcrimați.

Nu încercase să meargă în culise, nici măcar nu voise ca Lara să știe că e în public.

— Nu știu de ce te-am sunat, îi spune acum. Mi-e... cred că pur și simplu mi-e dor de tine.

Se lasă liniștea, o liniște atât de lungă, încât Mari se gândește că poate Lara a închis, dar apoi aude un oftat.

— Nu cred că ăsta-i motivul. Așteptam să mă suni. Știam c-o s-o faci într-o bună zi.

Din cabina telefonică, Mari privește luminile orașului, distorsionate de aburul lăsat de răsuflarea ei pe geam.

— Sunt mândră de tine, îi răspunde. Nici nu știu de câte ori am ascultat albumul. E extraordinar, Lara.

Izbucnește în râs stingherită și adaugă:

— Nu c-ai avea nevoie să-ți spun eu asta, având în vedere cum s-a vândut.

— Am cumpărat trei exemplare din *Lilith mânioasă*, îi răspunde Lara. La început, n-am putut s-o termin, fiindcă era prea... prea fidelă. Dar e minunată, Mari. Chiar e.

Mari simte nodul din gât, simte usturimea lacrimilor.

— Mulțumesc.

Urmează altă tăcere, iar Mari se grăbește s-o umple.

— Eu sunt în New York acum, pentru niște evenimente de promovare și ca să mă întâlnesc cu editorul.

Râde, desenând o linie pe geamul aburit.

— Sunt foarte politicoși, dar pun pariu că, de fapt, se întreabă toți *Când naiba o să predea femeia asta al doilea volum?*

La un moment dat o va face, e sigură de asta, dar e greu de crezut că poate egala succesul cărții *Lilith mânioasă*. Cititorii vor fi cu siguranță dezamăgiți, dar nu doar asta o oprește. După noaptea aceea cumplită, furtunoasă, în care a încheiat *Lilith mânioasă*, vocea din ea a amuțit.

— O să reușești, îi spune Lara. Albumul de după *Aestas* a fost cel mai dificil de scris, dar tot l-am terminat.

Mari l-a ascultat, *Lumină aurie, lună de argint*, și chiar i-a plăcut, dar nu are sclipirea magică pe care o are *Aestas*, lucru pe care bănuiește că-l știe și Lara.

— Poate.

Adaugă ezitând:

— Dacă tot sunt în State și ești și *tu* în State...

— Nu.

E un refuz blând, dar de neclintit, iar Mari stă în cabina telefonică și se uită peste drum, unde doi îndrăgostiți merg de mână râzând, cu gulerele ridicate ca pavăză împotriva frigului.

— Mari, ce s-a întâmplat în noaptea aia... Nu mi-am iertat-o niciodată. Și nici n-o să mi-o iert. Dar

chestia e... Cred că tu te-ai iertat. Cred că tu crezi c-a meritat.

Furia îi încinge sângele, degetele i se încleștează în jurul receptorului.

— Nu suntem amândouă mult mai bine acum? Am avea tot ce avem acum, dacă tu ai fi născut copilul, dacă Pierce ne-ar fi târât în continuare de colo-colo, dacă...

— Puteam să plecăm, Mari.

Lara pare obosită, ca și cum s-ar fi contrazis pe tema asta ore întregi, nu câteva clipe.

— În noaptea aia, am crezut și eu ca tine. Că asta era singura ieșire. Dar mi-am dat seama acum câțiva ani că nu eram prizoniere. Asta e doar ceva ce-ți spuneai singură, ca să pară că n-ai de ales. Dar aveai de ales, Mari. Și *eu* la fel. Nu putem schimba ce s-a întâmplat, dar nici nu pot să stau la masă cu tine sau pe o canapea lângă tine și să mă prefac că ceea ce am făcut nu e îngrozitor. Nu pot să mă prefac, doar ca să te simți tu mai bine. Iar tu asta vrei de la mine.

Mari nu răspunde. Afară a început iar să ningă, fulgii sunt mai mari, cad mai repede.

— O să-mi fie dor de tine întotdeauna, Mari. Dar nu-ți ofer izbăvirea. N-o merităm.

Se aude un clinchet, iar Lara pleacă, lăsând-o pe Mari singură în cabina telefonică înghețată, cu fulgi de zăpadă lipiți de geam.

Zăbovește acolo multă vreme, cu receptorul în mână, până când, în cele din urmă, îl pune cu grijă în furcă.

Ușa cabinei scârțâie când o împinge, iar o rafală de aer rece o lovește pe Mari când pășește pe strada înzăpezită și pornește spre colț.

Singură.

Avem plăcerea de a vă invita la recepția de la

BIBLIOTECA PUBLICĂ DIN NEW

YORK

dedicată autoarelor volumului

Vila,

Chess Chandler și Emily McCrae

Devenit bestseller *New York Times* în timp record, *Vila* s-a vândut în peste două milioane de exemplare și a fost tradus în mai mult de 20 de limbi. Este în curs de ecranizare de către HBO, cu participarea regizoarei Elisabeth Hart, laureată a Premiilor Emmy.

Descrisă drept „o carte-etalon în care se îmbină *true crime*-ul, misterele literare și memoriile“ (*Los Angeles Times*) și „o abordare captivantă, dar profund personală a artei, a tovărășiei dintre femei și a complexității pierderii“ (NPR), *Vila* a rămas pe lista *New York Times* timp de peste 60 de săptămâni, în 43 dintre acestea aflându-se pe primul loc în topul vânzărilor.

Autoarele vor ține o scurtă prelegere în care vor dezvălui detalii despre procesul de creație, urmată de cocktailuri și gustări.

COD VESTIMENTAR: BUSINESS CASUAL

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Plouă când intru în cafeneaua în care trebuie să mă întâlnesc cu Chess să luăm prânzul. Am avut un interviu telefonic care s-a prelungit, iar când s-a terminat, mi-am dat seama că trebuia să fiu deja la restaurant de zece minute. Dar am ajuns acum, pe Chess o găsesc la masă, cu o sticlă de vin alb în frapieră și cu un coș cu pâine neatins.

— Scuze! exclam, croindu-mi drum spre ea.

Când trec, oamenii se întorc să mă privească și nu știu dacă e pentru că mă recunosc, ori dacă este datorită părului proaspăt vopsit roșcat. Stilista m-a încredințat că-mi stă bine și, judecând după expresia de pe fața lui Chess, cred că are dreptate.

— Em!

Se ridică în picioare, înlocuind grimasa pe care tocmai am surprins-o cu un zâmbet larg.

— Chess, îi răspund afectuos și o iau în brațe.

Miroase la fel, a parfumul Jo Malone care îi place așa de mult, dar a renunțat la vestimentația exclusiv în alb și bej în favoarea unui helănci negre, fără mâneci, care îi pune în valoare brațele bronzate, bine tonifiate.

— Ador părul! îmi spune imediat ce mă așez.

Mi-l dau după urechi, ridicând din umeri.

— Am vrut să fac o schimbare înainte să înceapă toată nebunia pentru promovarea la TV.

Zâmbetul îi cam îngheață, dar încuviințează.

— Te-ai gândit bine.

Vila o să apară săptămâna viitoare la HBO, o miniserie în zece părți, cu o distribuție de zile mari, filmată integral la fața locului, în Orvieto. Chess și cu mine am fost în vizită pe platoul de filmare toamna trecută. O fotografie cu noi două

pe platou, alături de scaunele cu spătar de pânză pe care ne sunt scrise numele, este cea mai apreciată poză de pe contul meu de Instagram — 634 932 de like-uri, mai precis —, iar reacțiile de pe Twitter sunt pline de semne de exclamare de câte ori pomenesc ceva despre serial.

Dar știu că nu despre asta vrea Chess să vorbim azi.

Vila a apărut acum mai mult de doi ani și domină în continuare topul *New York Times*. Încă nu avem planuri să scoatem o ediție broșată, având în vedere cât de bine se vinde cea cartonată, dar se pune deja întrebarea cea mare.

Ce mai urmează?

Evident că n-a mai întrebat nimeni despre următoarea carte cu Petal Bloom. Petal și Dex vor rămâne înghețați pentru totdeauna în chihlimbar, la finalul volumului *O excavație fatală*. Și sunt cât se poate de încântată să-i las acolo.

Ce urmează după *Vila*, însă... Asta e altă poveste. Nu trece zi în care să nu fiu potopită de întrebări. Pe social media, pe site-ul meu, în interviuri, în conversațiile cu noul meu agent, Jonathan.

Iar acum, aceasta este întrebarea pe care o citesc în ochii lui Chess, iar convingerea asta îmi e confirmată când ea își aranjează șervetul și spune:

— Mă gândeam c-ar fi momentul să începem planurile pentru următoarea. În felul ăsta, putem să facem un megaanunț spectaculos exact când este și serialul pe val. Să profităm și să se vorbească despre amândouă, știi ce zic?

Îmi zâmbește larg, așezându-și coatele pe masă, cu degetele împletite sub bărbie, în timp ce-mi așteaptă răspunsul. Simt o mică satisfacție lăsând-o să aștepte. Îmi despăturesc șervetul, iau o gură de apă. Admir lămpile un moment, iar în cele din urmă spun:

— Dar sigur vrem să mai scriem în formula asta?

Își lasă mâinile să cadă pe masă.

— Poftim?

— Nu știu, îi răspund, jucându-mă cu șervetul. Chestia e... Da, *Vila* a fost un mare succes și, sincer, sunt superrecunoscătoare pentru treaba asta, dar poate c-ar trebui s-o lăsăm ca pe o chestie singulară. Ce o să facem, o să scriem împreună tot restul vieții? Adică, nu e ca și cum pe tine chiar te pasionează cărțile polițiste, nu?

Zâmbetul i se înăcrește.

— Păi, nici pe tine nu te pasiona nonficțiunea, dar iată-ne aici.

Râde un pic, făcând un gest nonșalant cu mâna.

— Amândouă am contribuit la *Vila* cu tot ce am avut mai bun. De asta a fost așa apreciată de cititori.

A fost apreciată datorită numelui lui Chess, datorită scriiturii mele și datorită poveștii pe care am istorisit-o, dar nu îi spun asta.

— Așa e, mă declar de acord, dar fulgerul nu lovește de două ori în același loc, hai să fim realiste. Și cum am proceda, ne-am duce să stăm în altă casă faimoasă în care a avut loc o crimă, sperând c-o să se mai întâmple ceva îngrozitor, ca să avem ce să scriem?

Cu o sclipire în ochi, Chess se apleacă spre mine.

— OK, o spui ca și cum ar fi o nebunie, dar dacă am face, într-adevăr, ceva de genul ăsta? Nu partea cu tragedia, dar am putea găsi alte locuri în care au avut loc crime faimoase, să scriem despre ele, ce au însemnat, de ce sunt oamenii interesați în continuare de ele...

Ce vrea să spună este că ea o să găsească locul, iar eu o să fac după aia toată munca. Așa a mers treaba și cu *Vila*: 70% din cartea care a apărut este povestea pe care am scris-o eu, singurică, în Orvieto. De ce să-mi împart munca iarăși cu Chess?

— Ar părea că nu știm să scriem decât un singur gen de poveste, îi spun și deschid meniul.

Acum doi ani, prețurile din restaurantul ăsta mi-ar fi strepezit dinții, dar acum pot să comand câte două porții din fiecare preparat și să nici nu mă uit la notă.

În astfel de momente, simt un amestec ciudat de trăiri. Uneori e sentimentul de vinovăție. Aș fi un monstru dacă nu aș simți asta măcar din când în când. Dar, de cele mai multe ori, simt satisfacție.

Eliberează-te, taie orice legătură, i-a spus Noel lui Mari, iar ea așa a făcut.

Așa am făcut și eu.

Dar acum, când privesc peste masă, mă întreb dacă sunt cu adevărat liberă.

— Păi, poate ar trebui să ne mai gândim la asta, îmi răspunde Chess.

Apoi ridică din umeri cu un gest care ar trebui să fie destins, nonșalant, dar pare mai curând un fel de spasm muscular.

— Adică, noi, ca autoare, venim la pachet, nu?

Ce-aș putea să răspund la așa ceva?

Nu sunt atât de idioată încât să nu pricep că mare parte din farmecul volumului *Vila* am fost eu și Chess, două prietene din copilărie care au trecut printr-o tragedie cumplită. Iar ce am făcut în Orvieto...

Asta te leagă de un om mai presus de orice jurământ pe roșu sau de vreo brățară a prieteniei.

Era singura soluție, îmi spun pentru a mia oară. A devenit, practic, mantra mea. *Matt era problema, Matt ne-a îndepărtat, uite ce-am realizat acum, când n-a mai fost el. Exact ca Mari. Exact ca Lara.*

Dar imediat după acesta vine alt gând, ca de fiecare dată.

Dacă Matt era problema, atunci de ce nu mai vrei să scrii cu Chess?

Chelnerul se oprește lângă masa noastră, vesta neagră, bine apretată îi foșnește ușor pe cămașa

albă.

— Complimente din partea doamnelor de la geam, ne spune.

Ne-a adus o sticlă excelentă de Chardonnay, iar eu și Chess ne uităm discret și vedem un grup de femei care ne privesc cu sufletul la gură. Sunt cam de vârsta noastră, îmbrăcate șic, cu părul vopsit și coafat la saloane scumpe, iar când noi le facem cu mâna în semn de salut și de mulțumire, se pierd într-un tumult de chicoteli și șușoteli.

După ce este deschisă sticla, iar paharele ne sunt umplute, eu și Chess ne privim lung.

Ea ridică paharul îmbrobonit de condensul în spatele căruia sclipește Chardonnay-ul de un gălbui bolnăvicios.

— Un toast! spune Chess. Pentru *Vila*.

— Pentru *Vila*, răspund ca un ecou și ridic și eu paharul. Și pentru prietenie.

Chess zâmbește și, preț de o clipă, am din nou zece ani, iar ea se apleacă spre mine, îi simt mirosul de markere roz cu parfum de căpșune.

Mă bucur că suntem colege de bancă.

Apoi zâmbetul îi îngheață.

— Pentru secrete! adaugă. Și pentru parteneriate.

Așa înțeleg că nu s-a terminat. Orice șansă de a mă elibera vreodată s-a înecat în heleșteul ăla odată cu Matt.

Am ales-o pe Chess.

Și am ales-o pentru totdeauna.

Îmi ciocnesc ușor paharul de paharul ei, dar sună ca o ușă care se închide.

— Pentru noi.

MARI, 1993 – ORVIETO

Nimeni nu înțelege de ce vrea să se întoarcă.

Nici Mari însăși nu pricepe prea bine. Pur și simplu, când se afla în cabinetul doctorului de pe Ebury Street și asculta cuvintele acelea — *inoperabil, stadiu prea avansat, mă tem, îmi pare nespus de rău, trei luni, dacă aveți noroc, mai puțin, dacă nu aveți* —, singurul lucru la care se gândea era să se întoarcă la Vila Rosato și să petreacă o ultimă vară acolo.

E conștientă că nu va fi o vară întreagă. În viața ei nu vor mai exista anotimpuri întregi. Dar o săptămână, o săptămână sub soarele Italiei... Asta poate avea și cu asta se va mulțumi.

Nu se mai numește Vila Rosato. A primit un nume nou, Vila Aestas, în cinstea Larei și a muzicii ei remarcabile, iar când agentul de turism îi spune asta la telefon, Mari acoperă receptorul, ca să n-o audă izbucnind în plâns.

Lara a murit acum mai bine de zece ani și, dintre toate tristețile pe care le trăiește Mari fiindcă și-a pierdut sora atât de timpuriu, asta o doare cel mai tare. Cât de potrivit este că Lara, singura persoană pe care nu părea s-o vrea nimeni acolo în vara aceea, a fost cea care a revendicat, în cele din urmă, numele vilei.

Cât de mult i-ar fi plăcut.

Simte prezența Larei peste tot în casă. În primele două zile, Mari hălăduiește pe coridoare, aproape că se așteaptă ca sora ei să apară de după un colț, chicotind sau bosumflându-se, cu ochii negri, mari, mai luminoși decât stelele.

Este și Noel aici. Stă tolănit pe canapelele din amintirile ei, cântă într-o bărcuță cu vâsle ieșită pe heleșteu, îi face cu ochiul de pe fotoliul lui preferat de lângă șemineu și sunt momente în

care Mari ar putea jura că-i simte parfumul, de parcă de-abia a ieșit din cameră.

Dacă e și Johnnie aici, Mari nu-și îngăduie să se gândească la el.

Însă Pierce...

Pierce o obsedează, o bântuie la fiecare pas.

Nu a fost un om bun. Acum înțelege asta, la 38 de ani, așa cum n-ar fi putut înțelege la 19. Pierce își dorea să fie bun, dar nu știa cum, așa că și-a luat defectele, egoismul și imaturitatea, și le-a ridicat la rang de virtuți.

Dar era tânăr. Era *atât* de tânăr! Toți erau tineri, toți au luat decizii proaste și au stricat totul așa cum fac mereu tinerii, însă încercaseră să facă ceva bun.

Să creeze ceva semnificativ.

Amintirea lui Pierce o călăuzește spre biroul micuț de sub fereastră, amintirea lui îi pune condeiul în mișcare după atâta timp. Adevărata poveste a acelei veri, toate părțile mizerabile, dar și cele minunate. Noaptea aceea cu Pierce și cu Noel, prima dată când a ascultat *Aestas*.

Mari îl lasă până și pe Johnnie să apară în poveste cu un pic de bunătate, căci era și bunătate în sufletul lui, până la urmă. O văzuse în ziua petrecută lângă heleșteu, când îi spusese că are părul superb și-i zâmbise șmecherește.

Scrie, scrie neîncetat, până ajunge la ultima noapte, noaptea în care s-a sfârșit totul.

Mari și-a petrecut ultimii 20 de ani străduindu-se să nu se gândească la noaptea aceea, dar acum își dă voie să-și amintească.

Stătea la biroul ei, se pregătea să încheie *Lilith mânioasă*, afară se dezlănțuise furtuna, iar Pierce o striga de undeva de la parter.

La început, l-a ignorat. Cartea era prea aproape de final, *ea* era prea aproape de final, ce ar fi putut să vrea Pierce, care să fie atât de important?

Bufniturile, sunetul ăla ca de carne strivită, nervii ei, supărarea ei, *Jur că dacă s-a luat iar la*

bătaie cu Johnnie...

Apoi a terminat cartea. A scris *Sfârșit*.

În ciuda problemelor lor, voia să împărtășească momentul acela important cu Pierce, așa că s-a dus la parter și a pășit direct într-un coșmar.

Pierce, cu părul lui castaniu, frumos, îmbibat de sânge, cu ceafa și toată partea din spate a capului zdrobite.

Johnnie stătea deasupra lui cu ceva cenușiu și greu în mână, era plin de sânge pe față, sângele *lui Pierce*, și o privea cu ochii goi, ca un animal sălbatic, ca și cum nu înțelegea ce se întâmplase.

Tot ce a urmat după aceea e ca într-un vis. A țipat, a alergat, a strigat după Lara, după poliție, după Noel, după oricine ar fi putut să-i ajute, în timp ce Johnnie n-a făcut decât să lase să cadă statueta grea, care s-a sfărâmat pe podeaua de piatră. Apoi s-a prăbușit lângă ea și a început să se legene ușor pe loc.

În cele din urmă, la proces n-a putut să spună adevărul. A omis faptul că îl văzuse pe Johnnie cu arma crimei în mână, deoarece, chiar dacă era absurd, voia să-i dea măcar o șansă. Voia ca el să explice de ce o făcuse, cum se petrecuse totul.

Gândul acesta încă o tortura. Oare Pierce o strigase fiindcă Johnnie îl lovise deja? Sau doar simțise că cearta aceea avea să fie altfel decât altele? De la ce pornise discuția și cum se ajunsese acolo, cum ajunsese Pierce să zacă mort pe holul ăla? Dacă ea n-ar fi fost așa hotărâtă să termine cartea — cartea care i-a schimbat viața —, oare Pierce ar fi scăpat cu viață?

Nu avea să afle niciodată. Johnnie nu a explicat ce s-a întâmplat, iar la șase luni de la condamnare s-a spânzurat în celulă.

Mari privește pagina albă din fața ei.

Începe să scrie.

Nu spune povestea așa cum s-a întâmplat. Spune o altă poveste, una mai sumbră poate, în care ea este cea care mânuiește statueta, ea este

cea care îi zdrobește țeasta lui Pierce. E mai bine așa, nu? Mai plin de semnificație, mai important, mai puțin... lipsit de noimă.

Mari scrie, scrie fără oprire, se simte ca în noaptea în care a terminat *Lilith mânioasă*, așa cum nu s-a mai simțit de atunci. Au mai fost și alte cărți, bineînțeles. Patru în total, dar niciuna la fel de valoroasă ca *Lilith mânioasă*, niciuna pe care să-și dorească s-o împărtășească lumii întregi, dar acum povestea asta se revarsă din ea.

Când se termină — după ce cealaltă Mari, din cealaltă viață, a pus cioburile statuetei însângerate în mâinile lui Johnnie, care doarme, și a jurat, împreună cu cealaltă Lara, să păstreze secretul —, Mari crede că se va opri. Însă continuă să scrie.

Când a murit Noel în accidentul de avion din 1980, Mari nu-l mai văzuse de trei ani, iar la ultima lor întâlnire, la sesiunea ei de autografe, schimbaseră doar un salut grăbit. Acum, le oferă o ultimă întâlnire, într-un restaurant întunecos, într-o noapte, într-un New York înzăpezit.

Lacrimile îi șiroiesc pe față când îi invocă imaginea, își amintește cum se mișca, cum vorbea, își imaginează cum ar fi fost probabil în acele câteva luni dinainte să moară.

În poveste se sărută de rămas-bun, așa cum n-au apucat s-o facă în viața reală.

Și Lara, Lara cea frivolă și schimbătoare, ea oferă miezul moralei. Ea este cea care nu poate accepta cele întâmplate, cea care, în cele din urmă, a avut o inimă mai nobilă decât toți ceilalți.

Cât despre Mari însăși... Ei bine, pe Mari o trimite singură într-o lume înghețată, fiindcă uneori simte că exact asta a trăit. Are o viață pe care o adoră, o viață pe care nu-și dorește deloc s-o piardă, mult mai fericită decât viața pe care i-o dă Celeilalte Mari. În realitate, ea și Lara au rămas apropiate, s-au văzut cât de des au putut, până când, într-o noapte, Lara a hotărât să se distreze

un pic cam mult și s-a băgat în jacuzzi burdușită de șampanie și antidepresive.

Însă Mari simte uneori că și-a petrecut toată viața zbătându-se să supraviețuiască, așa că i se pare un final potrivit, propria versiune a poveștii ei.

Când termină, o citește de la capăt și, pentru prima oară după vara lui 1974, se simte împăcată.

Nu ea l-a omorât pe Pierce. Johnnie Dorchester l-a ucis, într-o criză de furie provocată de droguri — un final trist și prostesc pentru ambii bărbați, un final pe care nu poate să-l accepte.

Dar dacă n-ar fi insistat ea să rămână aici, dacă l-ar fi lăsat pe Pierce să plece atunci când voise, dacă ar fi coborât când o strigase...

Nu poate scăpa de un gând care o bântuie, la fel de nemilos ca amintirile: dacă ar mai fi trăit Pierce, ar mai fi existat *Lilith mânioasă*? Ar mai fi existat *Aestas*?

Oare creațiile acestea — la fel ca viața ei și viața Larei — nu se născuseră din sângele lui Pierce? Deci e mai bine așa, să mânuiască ea arma crimei.

Un deznodământ mai corect. Mai adevărat.

Însă acum stă, scăldată în lumina asfințitului, și se întreabă ce Dumnezeu să facă ea cu paginile acestea.

Sunt un fel de exorcism, un fel de a închide o rană. Nu-i o poveste pe care să-și dorească s-o publice, dar nici nu vrea să ascundă paginile acestea în apartamentul ei din Edinburgh.

În cele din urmă, hotărăște că locul lor este aici, în vilă. Ascunse bine, dar aici, o versiune alternativă a poveștii pe care casa o știe deja. Casa care i-a schimbat viața, care le-a schimbat tuturor viața pentru totdeauna.

Însă n-o să le ascundă pe toate într-un loc.

Împreună, spun o poveste completă, în cea mai mare parte reală, în parte inventată, însă ea nu a perceput niciodată vara aceea ca pe ceva simplu.

Întreg.

A fost întotdeauna o înlănțuire de fragmente frumoase și înfiorătoare, schimbătoare ca lumina reflectată în heleșteul de lângă vilă, care-i rănește ochii dacă o privește de aproape. I se pare firesc, deci, să rupă povestea asta în fragmente. Îl citești pe primul și ți se pare trist, dar sunt și momente de bucurie, de lumină, chiar dacă cititorul simte că se adună norii de furtună.

Îl citești pe al doilea și povestea ia altă turnură. Eroina devine personajul negativ, personajul negativ devine victimă, iar asta schimbă lumina în care vezi tot ce s-a întâmplat înainte.

Cu toate astea, primul fragment poate fi citit și de sine stătător, un alt fel de poveste, alt univers al posibilităților.

E bine, își spune Mari. *Așa trebuie să funcționeze poveștile.*

Ascunde primul calup undeva unde e ușor de găsit, sub bancheta de la fereastră, unde *M*-ul scrijelit de Johnnie Dorchester sclipește din când în când în câte o rază de lumină.

Pe al doilea, partea în care descrie cearta ei reală cu Pierce și crima extrem de fictivă, îl ascunde mai bine. Într-un loc mai obscur.

Doar cineva care a citit *Lilith mânioasă* cu foarte mare atenție s-ar gândi să caute acolo, iar asta o face să zâmbească în clipa în care împinge foile în ascunzătoarea lor.

Dacă le va găsi cineva vreodată, acela va fi un fan adevărat. Oare ce va face cu ele?

Mari nu știe și nici nu-i pasă. Va fi murit demult. Le-a ascuns prea bine ca să fie descoperite înaintea morții ei inevitabile și teribil de grăbite.

Poate că persoana care le va găsi o să creadă c-a descoperit adevăratul final al poveștii ei. Poate o să creadă că e un text de ficțiune născut din amăgiri. Poate că o să arunce hârtiile pe foc și cu asta, basta!

Pentru Mari nu mai contează. A făcut tot ce a putut, și-a revendicat rolul în poveste, scriind-o așa cum i s-a părut corect, iar dacă asta înseamnă că într-o bună zi lumea va crede că ea l-a ucis pe Pierce, cel puțin așa vor fi nedespărțiți pentru totdeauna.

A doua zi dis-de-dimineață vine mașina s-o ia, iar când Mari privește spre Vila Rosato — Vila Aestas — pentru ultima oară, o vede scăldată în razele soarelui, o bijuterie desăvârșită care așteaptă ca între zidurile ei să se nască o nouă poveste.

Mari își lipește mâna de geamul portierei, imaginându-și că încă simte piatra călduță sub palmă.

În curând, ea n-o să mai fie, dar vila va dăinui multă vreme de acum înainte, iar asta înseamnă că nici ea nu va dispărea, de fapt. Nici Pierce, nici Lara sau Noel, nici măcar Johnnie. Ei încă mai cutreieră coridoarele acelea, iar în curând li se va alătura și ea.

Și alții care vor veni după ea.

Casele nu uită.

Mulțumiri

Este de la sine înțeles că primul lucru pe care trebuie să-l clarific aici e acesta: tuturor prietenilor mei — vă asigur că niciunul dintre voi nu este Chess. Jur pe roșu. Am marele noroc de a fi înconjurată de prieteni care mă susțin și mă încurajează neîncetat, cred că tocmai datorită prezenței voastre în viața mea am putut să explorez atât de profund dinamica din zona *frenemy*[22]. Vă iubesc pe toți, cu toate că nu mi-a făcut niciunul cinste cu o vacanță în Italia, o mare scăpare din partea voastră, dacă e să fiu sinceră.

Sunt în continuare uluită și bucuroasă de norocul pe care l-am avut când am pus mâna pe Holly Root ca agentă, demuuult de tot, în 2008, și sunt la fel de uluită de felul în care m-a sprijinit și m-a încurajat în vreme ce cariera mea cunoștea mai multe întorsături de situație decât oricare dintre romanele mele. O fi Emily de părere că agenții nu sunt neapărat oameni buni, dar Holly este cu siguranță extraordinară, atât ca om, cât și ca agentă.

Sarah Cantin, editoare de vis, regină a zodiei Fecioarei, sper să-ți mai trimit o mie de idei trăsnite, iar tu să le modelezi, ajutându-mă să le transform în cărțile care le este menit să ajungă. Este o onoare să lucrez cu o persoană atât de pricepută în meseria ei.

Sallie Lotz, o să-mi fie dor de notițele tale pe text, dar sunt foarte recunoscătoare că am reușit să lucrăm împreună la proiectul ăsta și mă bucur enorm pentru tine și pentru autorii tăi, cu care pornești spre noi culmi ale lumii editoriale!

Îi sunt extrem de recunoscătoare și lui Drue VanDuker. M-ai dat pe spate chiar de la început cu

inteligența ta ascuțită și cu faptul că „te-ai prins“ atât de repede, instinctiv, în legătură cu tot ce ține de cartea asta.

Le mulțumesc din suflet tuturor celor din echipa St. Martin's Press și mai ales lui Sarah Bonamino, Marissei Sangiacomo și Jessicăi Zimmerman. Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine, pentru răbdarea de care dați dovadă când vă răspund la e-mailuri doar în capul meu și nu, cum s-ar zice, cu mesaje de-adevăratelea.

Danielle Christopher, sunt convinsă că o bună parte din motivul pentru care oamenii aleg cărțile mele se datorează copertților superbe. Îți mulțumesc pentru gândurile, grija și măiestria pe care le dedici fiecărei coperți.

Emilio, ghidul nostru prin Orvieto în 2016, îmi pare rău că n-am fost atât de atentă pe cât ar fi trebuit când ne-ai vorbit despre arta ecleziastică, dar, dacă e să fim cinstiți, era *o grămadă*, și se pare că, în același timp, în capul meu se contura o carte polițistă a cărei acțiune avea să se desfășoare acolo. Sunt sigură că înțelegi. Mii de mulțumiri pentru că ne-ai dus să vedem fântâna care joacă un rol atât de important în poveste!

În secțiunea asta îi mulțumesc întotdeauna soțului meu, dar de data asta chiar o merită, pentru că am mers în Italia datorită lui. Îți mulțumesc că te-ai angajat să predai o vară în Roma, îți mulțumesc c-ai găsit traseul ideal, în așa fel încât să pot vizita mormântul lui Percy Shelley și să-i spun în persoană câteva lucruri.

Îți mulțumesc, William, ești partenerul meu preferat de călătorie.

Și, în încheiere, mulțumiri lui Mary Shelley. Nu cred că e nevoie să explic de ce.

---

22 Termen argotic din limba engleză, compus prin contopirea cuvintelor *friend* (prieten) și *enemy* (dușman). Consacrat ca descriind relații complexe, de dragoste și ură care coexistă sau se succed rapid și dau naștere multor tulburări sufletești.